

การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนครินทร์วิทยา เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ตุลาคม 2556

การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ตุลาคม 2556

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ตุลาคม 2556

สิตานันท์ ศรีวรรณะ. (2556). การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยใน
ฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพาภรณ์ บุญประเสริฐ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษา
มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 ภาคเรียนที่ 2 ปี
การศึกษา 2555-2556 ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจำนวน 99 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
คือ แบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย และแบบสัมภาษณ์ลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในมหาวิทยาลัย
แห่งชาติสิงคโปร์มีลีลาการเรียนรู้วิชาภาษาไทย 6 ลำดับ ได้แก่ ลำดับที่ 1 ลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม
(Participant) ลำดับที่ 2 ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) ลำดับที่ 3 ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ
(Independent) ลำดับที่ 4 ลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) ลำดับที่ 5 ลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน
(Competitive) และลำดับที่ 6 ลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 1 ถึง
ภาษาไทย 4 มีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) มากที่สุด และส่วนนักศึกษาที่เรียนวิชา
ภาษาไทย 5 และภาษาไทย 6 มีลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) มากที่สุด

A STUDY OF THE LEARNING STYLES OF STUDENTS STUDYING THAI
AS A FOREIGN LANGUAGE AT NATIONAL UNIVERSITY OF SINGAPORE

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching Thai as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

October 2013

Sitanan Sriwantana. (2013). *A Study of the Learning Styles of Students Studying Thai as a Foreign Language at National University of Singapore*. Master's Project, M.A. (Teaching Thai as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Asst. Prof. Pimpaporn Boonprasert, Ph.D.

This research aimed to study the learning styles of the students studying Thai as a foreign language at National University of Singapore. The sample group was 99 students who enrolled in Thai 1 to Thai 6 during the second semester of the academic year 2012-2013 at National University of Singapore. All samples were chosen by purposive sampling. The Thai Language Learning Styles Questionnaire and the Thai Language Learning Styles Interview Guideline were used for data collection. Arithmetic mean and standard deviation were employed in analyzing data.

The results of the study displayed that the students studying Thai as a foreign language at National University of Singapore preferred participant followed by collaborative, independent, dependent, competitive and avoidant in order. While classifying the Thai class levels, the results displayed that the students of Thai 1 to Thai 4 preferred participant. The students of Thai 5 and Thai 6 preferred collaborative.

สารนิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

ของ

สิตานันท์ ศรีวิวรรณะ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ ..... เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2556

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์ภรณ์ บุญประเสริฐ) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์ภรณ์ บุญประเสริฐ)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.วิษณุกร ทองหล่อ)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รุ่งฤดี แผลงศรี)

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพาภรณ์ บุญประเสริฐ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ อาจารย์ ดร. วิชชุกร ทองหล่อ ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์รุ่งฤดี แผลงศร กรรมการสอบสารนิพนธ์ ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ได้กรุณาให้ คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจนแก้ไขสารนิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาของ ท่านเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ชลอ รอดลอย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธีระชน พลโยธา และ อาจารย์ ดร.ประโชค ชัยสุวรรณ ผู้เชี่ยวชาญที่สละเวลาให้คำแนะนำ ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.จิตติมา สุทธิวรรณ รองผู้อำนวยการศูนย์ภาษา คณะอักษรศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ อาจารย์ศศิวิมล คล้ายคลึง หัวหน้าโปรแกรมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ และอาจารย์ ผู้สอนภาษาไทยทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ ในการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย และขอบคุณนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555-2556 ทุกคนที่ให้ความร่วมมือ ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จไปด้วยความเรียบร้อย

ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา ขอบคุณครอบครัวที่คอยผลักดัน ให้กำลังใจ และให้การ สนับสนุนทุกด้าน ทำให้สารนิพนธ์สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบคุณผู้บริหารและเพื่อนร่วมงานโรงเรียนนานาชาติดิเออร์ลีเดิร์นนิ่งเซ็นเตอร์ ที่ให้การ สนับสนุนและกำลังใจในการทำงาน

ขอขอบคุณคุณพวงผกา สุขวัฒนา และคุณประสิทธิ์ชัย สำเภาทอง เพื่อนที่คอยให้ความ ช่วยเหลือในการทำสารนิพนธ์ และกัลยาณมิตรเพื่อนนิสิตปริญญาโท สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศทุกคนที่มอบกำลังใจให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดียิ่งมาโดยตลอด

สุดท้ายนี้ คุณประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

สิตานันท์ ศรีวรรณนะ

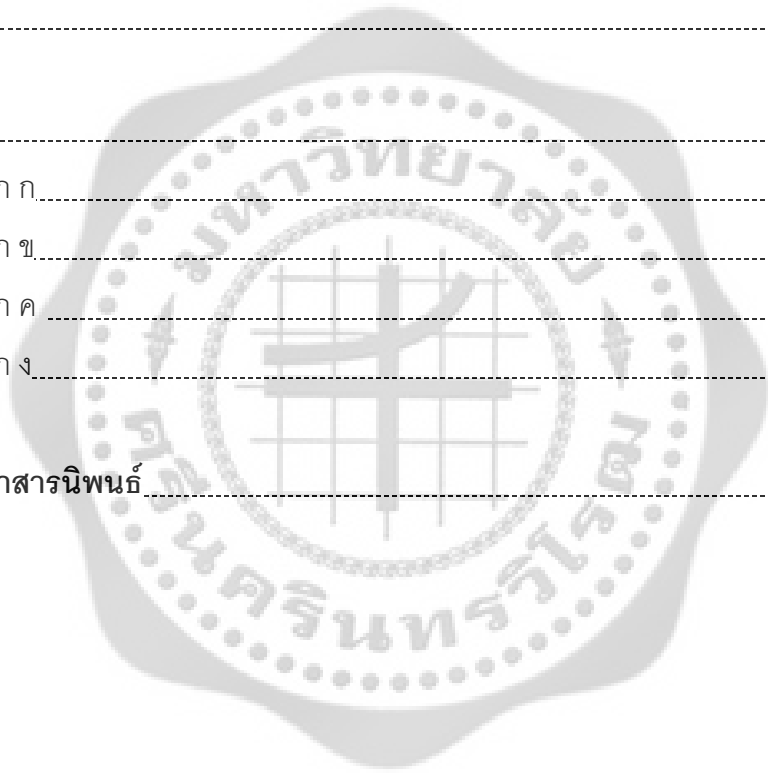

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ขอบเขตของการศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	6
สมมติฐานในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลีลาการเรียนรู้.....	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ.....	34
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	57
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	57
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	57
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	59
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง.....	63
ผลการวิเคราะห์ลีลาการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่าง.....	67
ผลการสังเคราะห์การสัมภาษณ์ในกลุ่มตัวอย่าง.....	97

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปลผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	100
สรุปลผลการวิจัย.....	100
อภิปรายผล.....	103
ข้อเสนอแนะ.....	108
บรรณานุกรม.....	110
ภาคผนวก.....	116
ภาคผนวก ก.....	117
ภาคผนวก ข.....	128
ภาคผนวก ค.....	130
ภาคผนวก ง.....	141
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	146

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงข้อที่ปรากฏในแบบสอบถามจำแนกตามลีลาการเรียนรู้อิงทั้ง 6 ประเภท.....	58
2 แสดงระยะเวลาการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	60
3 ผลการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น...	65
4 ลีลาการเรียนรู้อิงวิชาภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น.....	68
5 ลีลาการเรียนรู้อิงวิชาภาษาไทยแบบอิสระ (Independent) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น.....	71
6 ลีลาการเรียนรู้อิงวิชาภาษาไทยแบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น.....	75
7 ลีลาการเรียนรู้อิงวิชาภาษาไทยแบบร่วมมือ (Collaborative) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น.....	79
8 ลีลาการเรียนรู้อิงวิชาภาษาไทยแบบพึ่งพา (Dependent) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น.....	84
9 ลีลาการเรียนรู้อิงวิชาภาษาไทยแบบแข่งขัน (Competitive) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น.....	88
10 ลีลาการเรียนรู้อิงวิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วม (Participant) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น.....	93
11 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้อิงวิชาภาษาไทย.....	131
12 ผลคะแนนของแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้อิงวิชาภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 1.....	134
13 ผลคะแนนของแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้อิงวิชาภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 2.....	136
14 ผลคะแนนของแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้อิงวิชาภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 3.....	137
15 ผลคะแนนของแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้อิงวิชาภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 4.....	138

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
16 ผลคะแนนของแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 5.....	139
17 ผลคะแนนของแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 6.....	140

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศถือเป็นกระบวนการสำคัญในการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติเพื่อประโยชน์ทางการค้า การลงทุน เศรษฐกิจ สังคม การศึกษา การท่องเที่ยว และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางวัฒนธรรม หากในการติดต่อสื่อสารเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว นั้น ผู้ส่งสาร สามารถสื่อสารด้วยภาษาของ ผู้รับสารซึ่งเป็น คู่สนทนาได้ ย่อมทำให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันมากขึ้น ดังที่ วิรุณ ตั้งเจริญ (2554: 3-4) ได้กล่าวในการสัมมนานานาชาติการสอนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อวันที่ 4-5 มิถุนายน พ.ศ.2554 ไว้ว่า

ภาษายังเปิดกว้างเท่าไร สื่อสารถึงกันได้มากเท่าไร มิติความคิด ความรู้ ความรู้สึกนึกคิดของคนเราย่อมเปิดกว้างและขยายตัวเป็นตามตัว...ภาษาไทยจะมีแนวโน้มเป็นที่นิยมมากขึ้นเนื่องจากประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN Community) ที่ต้องสร้างประชาคมให้เข้มแข็ง ทั้งด้าน เศรษฐกิจ การเมือง และสังคมวัฒนธรรม ภาษาและวัฒนธรรมที่มีความหลากหลายและมีความเข้มแข็ง ในประชาคมอาเซียน หรืออาเซียน +3 อาเซียน+6 นับเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง ความเป็นประชาคมที่แท้จริง ย่อมเป็นเครื่องมือของสังคมวัฒนธรรม (Socio-cultural Community) ซึ่งภาษาย่อมเป็นหนึ่งในสิ่งสำคัญยิ่ง ในความเป็นประชาคมนั้น “ประชาคม” จำเป็นต้องมีความหลากหลายทางด้านสังคมวัฒนธรรม และมีความหลากหลายทางภาษาด้วยเช่นกัน การรู้เขา-รู้เราผ่านภาษาที่หลากหลายรอบบ้านและภาษาสากล

ในบรรดาภาษาต่างประเทศต่างๆ นั้น ภาษาไทยเป็นอีกหนึ่งภาษาต่างประเทศที่ได้รับความนิยมในการจัดการเรียนการสอนและมีแนวโน้มที่ผู้เรียนชาวต่างชาติให้ความสนใจมากขึ้น ซึ่งมีการเปิดสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับอุดมศึกษาทั้งในและต่างประเทศ รวมไปถึงสถาบันสอนภาษาเอกชน ดังที่ ศรีวิไล พลมณี (2545: 15) ได้กล่าวว่า ปัจจุบันสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ทั่วโลก ได้เปิดสอนหลักสูตรภาษาไทยและไทยศึกษาเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จากการสำรวจของกระทรวงการต่างประเทศ มีสถานอุดมศึกษาทั่วโลกเปิดสอนหลักสูตรภาษาไทยหรือหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทย เช่น หลักสูตรเอเชียศึกษาหรือเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา รวมประมาณ 114 สถาบัน ในทวีปเอเชีย ยุโรป อเมริกา และออสเตรเลีย เชื่อว่าจำนวนสถาบันที่เปิดสอนภาษาไทยจะเพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้ยังไม่รวมศูนย์สอนภาษาและโรงเรียนสอนภาษาที่จัดสอนในเชิงธุรกิจ ซึ่งนับว่ามีการเติบโตพอสมควร

การเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศจะประสบความสำเร็จได้นั้นขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย ไม่ว่าจะเป็นเทคนิควิธีการสอน สื่อการสอน ความรู้ของครูผู้สอน บุคลิกภาพของครูผู้สอน สถานที่บรรยากาศในห้องเรียน และอื่นๆ นอกจากนี้ประสิทธิผลของการเรียนการสอนยังขึ้นอยู่กับผู้เรียนอีกด้วย ผู้เรียนควรมีบทบาทในการเรียน ได้คิดอย่างอิสระ มีเหตุผล มีความรับผิดชอบ มีเป้าหมายและมีความกระตือรือร้น และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ซึ่งจะนำไปสู่สัมฤทธิ์ผลในการเรียนได้ ดังนั้นกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อพัฒนาตนเองให้บรรลุเป้าหมายในการเรียน เกิดประสิทธิผลในการเรียน ไปสู่การเป็นบุคคลที่มีการเรียนรู้ตลอดชีวิตได้

อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนแต่ละคนย่อมมีความถนัด ความสามารถ ความสนใจ และมีวิธีการในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน หากผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ ลีลาการเรียนรู้ ของตนเอง จึงมีความสำคัญ ความเป็นไปได้ในการเรียนรู้และความเข้าใจในความรู้จะมีมากขึ้น ซึ่งสามารถส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวกได้

ลีลาการเรียนรู้ มาจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “Learning Styles” ซึ่งสามารถแปลเป็นภาษาไทยได้อย่างหลากหลาย ในงานวิจัยครั้งนี้ ใช้คำศัพท์ภาษาไทยว่า “ลีลาการเรียนรู้” ตามพจนานุกรมภาษาศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2553: 257) และตามที่ ทิศนา แคมมณี (2551: 2-3) ได้อธิบายความหมายของลีลาการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึงลักษณะหรือวิธีการเรียน หรือวิธีการคิด หรือวิธีการแก้ปัญหา ที่บุคคลชอบหรือมีความถนัดในการใช้เป็นประจำ หรือใช้เป็นส่วนใหญ่ในการเรียนรู้เรื่องต่างๆ ในชีวิตประจำวัน และเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ช่วยให้บุคคลนั้นเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ความสำคัญของการศึกษาลีลาการเรียนรู้คือ ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาลีลาการเรียนรู้ที่หลากหลายของผู้เรียนและปรับการสอนของตนให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการที่แตกต่างกันของผู้เรียนได้มากขึ้นเพื่อตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สูงสุดหรือเต็มศักยภาพของตน

เมื่อพิจารณาลีลาการเรียนรู้ วิธีการเรียนรู้ หรือลักษณะการเรียนรู้ของนักเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าลีลาการเรียนรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้และพัฒนาการในทักษะทางภาษา ซึ่งดันน์ อาร์, ดันน์ เค และ เพอร์ริน (Dunn R., Dunn K.; & Perrin. 1994: 1) กล่าวว่า งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาลีลาการเรียนรู้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มาจากห้องเรียน วัฒนธรรม ชุมชน อาชีพ หรือกลุ่มที่มีฐานะทางสังคมเหมือนกัน ผลการวิจัยช่วยให้เห็นทิศทางที่ชัดเจนสำหรับการสอนให้แก่ผู้เรียนแต่ละคนโดยพิจารณาลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน และเป็นทิศทางสำหรับการชี้แนะให้ผู้เรียนเข้าใจลีลาการเรียนรู้ของตนเอง ดังที่มีงานวิจัยหลายเรื่องได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อเป็นแนวทางการในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ที่เหมาะสมให้กับผู้เรียน เช่น งานวิจัยของ วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2549) เรื่อง ลักษณะ

การเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ ภาษาไทยของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ พบว่า ผู้เรียนตะวันตกและผู้เรียนชาวตะวันออกมีลักษณะการเรียนรู้ภาษาและ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาผลของการเรียนรู้หรือลักษณะการเรียนรู้ เปรียบเทียบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและวิถีคิดของผู้เรียน เช่น งานวิจัยของพิเชษฐ แสนมุข (2551) เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะทางการคิดแบบเป็นอิสระจากสิ่งรอบข้างและ รูปแบบการเรียนรู้กับการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่ การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 2 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานครเขต 2 จำนวน 333 คน มีรูปแบบการเรียนรู้ (Learning Style) ที่สัมพันธ์ต่อการคิด อย่างมีวิจารณญาณ

ปัจจุบันได้มีการเปิดสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมถึงมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ (National University of Singapore: NUS) การเรียนการสอน ภาษาไทยในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ (National University of Singapore: NUS) เป็นหนึ่งใน สถาบันอุดมศึกษาที่ เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2541 โดย วิฑิตมา สุทธิวรรณ (2544: 37-38) รองผู้อำนวยการศูนย์ภาษา คณะอักษรศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ (Center for Language Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, National University of Singapore) และที่ปรึกษาโปรแกรมภาษาไทย ได้กล่าวถึงลักษณะของการจัดการเรียนการสอนภาษา ในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ ในการสัมมนาภูมิภาคการเรียนการสอนภาษาไทยในบริบทไทย ศึกษา ปี พ.ศ.2544 ว่า

มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ หรือ NUS เปิดสอนเป็น double majors คือ ระบบ 2 ปริญญา ซึ่งถ้าเรียน วิชาเอก Southeast Asian Studies ต้องเลือกเรียนภาษาเอเชียอาคเนย์ 1 ภาษา คือ อินโดนีเซีย เวียดนาม หรือไทย ผู้เรียนจะเรียนสัปดาห์ละ 5 วัน และเน้นการสอนเป็นกลุ่มเล็กไม่เกิน 7 คน ซึ่งนักเรียน จะมีโอกาสได้ฝึกมาก ต่อมาได้พัฒนาหลักสูตรเป็นวิชาเลือก มีนักเรียนสนใจเรียนเพิ่มมากขึ้นทุกปี ในการ สอนจะใช้วิธีการสอนแบบ communicative approach นักเรียนจะมีโอกาสได้พูดทุกคน จะเน้นเรื่อง tone มาก และจัดโปรแกรม study abroad ให้กับนักเรียนที่เรียน วิชาเอก Southeast Asian Studies ต้องมา เรียนที่เมืองไทยหลังจากเรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ได้ 1 ปี ได้เลือกมหาวิทยาลัยในต่างจังหวัด เพื่อให้ให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษน้อยที่สุด

มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์เป็นมหาวิทยาลัยประจำชาติของประเทศสิงคโปร์ มีชื่อเสียงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อีกทั้งโปรแกรมภาษาไทยได้เปิดสอนมาเป็นระยะเวลาถึง 15 ปี โดยมีจุดมุ่งหมายของหลักสูตร คือ ให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารกับคนไทย เข้าใจ ข้อมูลที่มีลักษณะเฉพาะและหลากหลาย รวมไปถึงแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตอีกด้วย นักศึกษาที่ได้เรียนภาษาไทยในศูนย์ภาษาคณะอักษรศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ เป็นระยะเวลา 2 ปี จะสามารถสนทนาได้ตอบเป็นภาษาไทยได้ สามารถอ่านป้ายและบทความหนังสือพิมพ์ และเขียนเรียงความวิชาการเป็นภาษาไทยได้ (Centre for Language Studies. 2012: Online)

มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ มีวิสัยทัศน์ในการเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำระดับโลกใจกลางภูมิภาคเอเชีย อันเป็นผู้นำอนาคต มุ่งหวังในการสร้างสังคมที่เต็มไปด้วยพลังพร้อมด้วยความคิดสร้างสรรค์ด้วยวัฒนธรรมไร้พรมแดน ความมุ่งหมายขององค์กรที่มุ่งเน้นแนวทางบวก สะท้อนผ่าน การศึกษา งานวิจัย และการให้บริการ อัตลักษณ์ของนักศึกษาคือ การ มีความคิดที่เป็นเอกลักษณ์ พร้อมกันก็มีโอกาสสร้างความแตกต่างเพื่อให้เป็นผู้นำและสมาชิกทางสังคมที่มีคุณภาพ เป็นประชากรระดับสากลที่มีประสิทธิภาพในหลากหลายด้าน (National University of Singapore. 2012: Online)

การจะสร้างคุณภาพให้กับนักศึกษาให้มีคุณลักษณะสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัย ต้องประกอบด้วยวิธีการ จัดการ เรียนรู้ที่หลากหลายผู้เรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ พร้อมทั้งเพิ่มขีดความสามารถตามศักยภาพของแต่ละบุคคล โดยอาศัยวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองประกอบ กับการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ซึ่งกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ดีนั้นควรให้ความสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียนแต่ละคนให้เกิดประสบการณ์เรียนรู้ เพิ่มความสามารถ สอดคล้องกับความถนัด ความสนใจและความต้องการของผู้เรียน โดยมีครูเป็นผู้วางแผนและจัดกระบวนการในขั้นต้น

ด้วยเหตุที่ว่า ลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนย่อมมีลักษณะที่แตกต่างกัน หากผู้เรียนได้ใช้ลีลาการเรียนรู้ที่ตนเองถนัดในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้รับโอกาสในการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและมีแรงจูงใจมากขึ้น ผู้สอนก็จะสามารถออกแบบลีลาการสอนให้สอดคล้องกับลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ อีกทั้งผู้วิจัยได้มีโอกาสสัมภาษณ์รองศาสตราจารย์ ดร .จิตติมา สุทธิวรรณ ทำให้ ทราบว่า ภาษาไทยเป็นวิชาที่นักศึกษาให้ความสนใจลงทะเบียนเรียน ทุกภาคการศึกษา มีการรวมกลุ่มกันจัดตั้งชมรม Sawatdii Club ซึ่งเป็นชมรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยสิงคโปร์ที่สนใจภาษาและวัฒนธรรมไทยนอกจากนี้นักศึกษาได้รับประกาศนียบัตรความสามารถทางภาษาไทยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี และบัณฑิตที่จบการศึกษายังสามารถใช้ภาษาไทยสื่อสารในการประกอบอาชีพ ความน่าสนใจของประชากรกลุ่มนี้คือ ผู้เรียนในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์มีโอกาสในการฝึกใช้ภาษาไทยหรือมีปฏิสัมพันธ์กับคนไทยน้อยกว่าผู้เรียนชาวต่างชาติที่

เรียนภาษาไทยในประเทศไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาลีลาการเรียนรู้นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ เพื่อให้เข้าใจถึงลักษณะการเรียนรู้นักศึกษาที่ใช้เพื่อการเรียนรู้อาษาไทยให้ประสบผลสำเร็จ อันจะนำไปสู่แนวทางสำหรับผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ภาษาไทยในบริบทต่างประเทศ ให้เหมาะสมกับผู้เรียนและพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในวิชาภาษาไทยต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาลีลาการเรียนรู้นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาทำให้ทราบข้อมูลและนำไปประยุกต์ใช้ได้ดังต่อไปนี้

1. เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนของ โปรแกรมภาษาไทย ศูนย์ภาษา คณะอักษรศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ ตลอดจนผู้ที่สนใจจะพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้อาษาภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ
2. ใช้เป็นแนวทางต่อการปรับการจัดประสบการณ์ และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับกระบวนการเรียนรู้อันของผู้เรียนที่เรียนภาษาไทยในบริบทต่างประเทศ
3. ส่งเสริม ผู้เรียน ให้บรรลุ เป้าหมายในการ เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นการเรียนรู้อาษาไทยในบริบทต่างประเทศ

ขอบเขตของการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555-2556 จำนวนประชากร 169 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555-2556 จำนวน 120 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

ระยะเวลาในการศึกษา

ระยะเวลาในการศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555-2556 ใช้เวลาเก็บข้อมูล 2 สัปดาห์ ในเดือนเมษายน 2556

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ลีลาการเรียนรู้ (Learning Styles) หมายถึง ลีลาการเรียนรู้ วิธีการเรียนรู้ หรือแบบการเรียนรู้ เป็นลักษณะหรือวิธีการเรียน หรือวิธีการคิด หรือวิธีการแก้ปัญหา ที่ นักศึกษามหาวิทยาลัย แห่งชาติสิงคโปร์ ชอบหรือมีความถนัดใช้เป็นประจำ หรือใช้เป็นส่วนใหญ่ เพื่อเรียนรู้เรื่องต่างๆ ในชีวิตประจำวัน และเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ช่วยให้บุคคลนั้นเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด เนื่องจากมีความสอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ กระบวนการทางสติปัญญา สภาพแวดล้อมและประสบการณ์ของบุคคลนั้น

2. นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ หมายถึง นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 ศูนย์ภาษา คณะอักษรศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย แห่งชาติสิงคโปร์ จำนวน 169 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 - 2556

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดลีลาการเรียนรู้ของกราช่าและไรช์แมน (Grasha; & Reichman. 1975) ใน การศึกษาและสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัย โดยแบ่งประเภทลีลา การเรียนรู้ดังต่อไปนี้

1. แบบอิสระ (Independent)
2. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant)
3. แบบร่วมมือ (Collaborative)
4. แบบพึ่งพา (Dependent)
5. แบบแข่งขัน (Competition)
6. แบบมีส่วนร่วม (Participant)

สมมติฐานในการวิจัย

ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางในการศึกษาลีลาการเรียนรู้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างประเทศที่ เรียนภาษาไทยในบริบทต่างประเทศ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลีลาการเรียนรู้อ
1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลีลาการเรียนรู้อ
1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลีลาการเรียนรู้อ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องลีลาการเรียนรู้อ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลีลาการเรียนรู้อ

การเรียนรู้อเป็นกระบวนการสำคัญในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งเกิดจากประสบการณ์และการฝึกฝน โดยแต่ละบุคคลย่อมเกิดการเรียนรู้อและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อที่แตกต่างกัน เพราะบุคคลต่างมีลีลาการเรียนรู้อเฉพาะเป็นเอกลักษณ์ของตน ซึ่งลีลาการเรียนรู้อนั้นเป็นสิ่งที่ต้องสนองการเรียนรู้อได้ กล่าวคือ หากผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ลีลาการเรียนรู้อที่ตนถนัดหรือผู้สอนจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับลีลาการเรียนรู้อของผู้เรียน ก็จะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนรู้อของผู้เรียนในทางที่ดีได้

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลีลาการเรียนรู้อของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จึงได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับลีลาการเรียนรู้อ เพื่อนำมาประยุกต์เป็นแนวทางในการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังต่อไปนี้

1.1.1 ความหมายของลีลาการเรียนรู้อ

ลีลาการเรียนรู้อ มาจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษ Learning Style ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยได้หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็น ลีลาการเรียนรู้อ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2553) วิธีการเรียน (กรมวิชาการ. 2544) รูปแบบการเรียน (แสงหล้า โปธา; และคณะ. 2548) ลักษณะการเรียนรู้อ (วรพงศ์ ไชยฤกษ์. 2549) เป็นต้น จากการศึกษาค้นคว้ามีผู้อธิบายสามารถสรุปความหมายของลีลาการเรียนรู้อได้ดังต่อไปนี้

กรมวิชาการ (2544: 2) ได้ให้ความหมายของวิธีการเรียนว่า หมายถึงพฤติกรรมหรือการปฏิบัติของ ผู้เรียนในการจัดการเกี่ยวกับการเรียนซึ่งแตกต่างกันตามสติปัญญา ลักษณะเฉพาะของผู้เรียน และสภาพแวดล้อมทางการเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ (2546: 102) ได้สรุปความหมายของวิธีการเรียนรู้ว่า คำว่า "วิธีการเรียนรู้" มาจากคำในภาษาอังกฤษว่า "Learning style" ซึ่งมีผู้แปลเป็นคำศัพท์ภาษาไทยไว้หลายคำ เช่น แบบการเรียนรู้ วิธีการเรียน และมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ซึ่งความหมายของแต่ละท่านสรุปได้ว่ามี 3 ลักษณะ คือ ประการแรก หมายถึง วิธีการเรียนรู้ หรือยุทธวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน ประการที่สอง หมายถึง ลักษณะการรับและการคงไว้ซึ่งสิ่งที่เรียน และประการที่สาม หมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์ และตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ จากความหมายต่างๆ ดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า วิธีการเรียน หมายถึง วิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้ในการรับรู้และคงไว้ซึ่งสิ่งที่เรียน และตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้

แสงหล้า โปธา และคณะ (2548: 5) ได้สรุปความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ คือ วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ โดยมีองค์ประกอบของพฤติกรรมการเรียนรู้ที่มาจากประสบการณ์และสภาพแวดล้อม

วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2549: 9) ได้สรุปความหมายของลักษณะการเรียนรู้ว่า ลักษณะการเรียนรู้หมายถึงความแตกต่างและความหลากหลายในกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีการใดวิธีการหนึ่งที่ตนเองชอบใช้ในการเรียนมากกว่าวิธีการอื่นๆ

ทิตินา แคมมณี (2551: 2) อธิบายความหมายของลีลาการเรียนรู้ หรือวิธีการเรียนรู้ หรือแบบการเรียนรู้ (Learning style) ว่า เป็นลักษณะหรือวิธีการเรียน หรือวิธีการคิด หรือวิธีการแก้ปัญหาที่บุคคลชอบหรือมีความถนัดในการใช้เป็นประจำ หรือใช้เป็นส่วนใหญ่ในการเรียนรู้เรื่องต่างๆ ในชีวิตประจำวัน และเป็นวิธีการเรียนรู้ ที่ช่วยให้บุคคลนั้นเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด เนื่องจากมีความสอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ กระบวนการทางสติปัญญา สภาพแวดล้อมและประสบการณ์ของบุคคลนั้น

ราชบัณฑิตสถาน (2553: 257) ได้ให้ความหมายของลีลาการเรียนรู้คือ ลักษณะลีลาที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้เป็นแนวทางในการเรียนรู้และแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนเรื่องต่างๆ ในบริบทของการเรียน ลีลาการเรียนรู้มีความหมายเช่นเดียวกับลีลาปริชาน (Cognitive style) เนื่องจากลีลาการเรียนรู้เป็นลักษณะของการคิด การแสดงออก และการทำงานของระบบต่างๆ ในร่างกาย ลีลาการเรียนรู้เป็นสิ่งที่ผู้ สอนสามารถเสนอแนะหรือฝึกฝนให้กับผู้เรียนได้ เนื่องจากการเรียนในบางเรื่องหรือบางหัวข้อจำเป็นต้องใช้ลีลาเฉพาะแบบจึงจะได้ผล

บราวน์ (Brown. 2000: 113) อธิบายความหมายของลีลาการเรียนรู้ (Learning style) ว่าเป็นวิธีการที่เราเรียนรู้สิ่งหนึ่งเป็นปกติ และวิธีที่เราใช้ในการแก้ปัญหา ซึ่งการเลือกใช้วิธีดังกล่าวขึ้นอยู่กับความสามารถแยกแยะได้ระหว่างบุคลิกภาพและสติปัญญา การเชื่อมโยงนี้หมายถึงลีลาปริชานหรือวิธีเฉพาะที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ในการเรียนรู้ภาษา ลีลาการเรียนรู้หมายถึงวิธีการเรียนที่เกี่ยวข้องกับบริบทการเรียนการสอน ซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยทางจิตพิสัยและปัจจัยทางพลพิสัย

ลีเวอร์, เออร์แมน และ เชคท์แมน (Leaver, Ehrman; & Shekhtman. 2005: 65) ได้สรุปความหมายของลีลาการเรียนรู้ (Learning style) คือ รูปแบบพฤติกรรมในการเรียนรู้ การพัฒนาหรือการตอบสนองต่อข้อมูล รูปแบบส่วนบุคคลที่ผู้เรียนนิยมใช้ในการเรียนรู้

จากการศึกษาความหมายของคำว่า "Learning Styles" พบว่าสามารถแปลเป็นภาษาไทยได้อย่างหลากหลาย ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้คำว่า "ลีลาการเรียนรู้" ตามพจนานุกรมภาษาศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2553) และทีศนา เขมมณี (2551) ซึ่งสรุปได้ว่า ลีลาการเรียนรู้หมายถึง พฤติกรรมหรือวิธีการที่บุคคลชอบหรือถนัดใช้เป็นแนวทางให้เกิดการเรียนรู้ เข้าใจ และแก้ปัญหาได้ดีที่สุด โดยพฤติกรรมหรือวิธีการดังกล่าวขึ้นอยู่กับอุปนิสัย ลักษณะการเรียนรู้ กระบวนการทางสติปัญญา และประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

1.1.2 ความสำคัญของลีลาการเรียนรู้

เชียรศรี วิวิธศิริ (2527: 174, 185) ได้อธิบายว่า การสอนที่ดีของครูผู้สอนต้องปฏิสัมพันธ์กันระหว่าง 2 ตัวแปร คือ ผู้เรียนกับสิ่งแวดล้อม เมื่อผู้สอนเลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมแล้วจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่สอน มีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียนรู้ สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ปัจจัยที่จะกำหนดวิธีการสอนของครู ได้แก่ จุดมุ่งหมายของการศึกษาและบทเรียน ลักษณะของหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ผู้สอน สื่อการสอน และลักษณะของผู้เรียน หากพิจารณาบทบาทในการเรียนการสอนแล้ว จะเห็นว่าวิธีการสอนของผู้สอนจะต้องสอดคล้องกับวิธีการเรียนของผู้เรียนเพื่อให้การเรียนรู้ของผู้เรียนประสบผลสำเร็จ

กรมวิชาการ (2544: 4) ได้สรุปความสำคัญของวิธีการเรียนว่า การที่ผู้สอนรู้วิธีการเรียนของผู้เรียน เป็นการตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน ทำให้ทราบว่าผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบใดที่จะทำให้เกิดผลการเรียนรู้แก่ตัวเขาสูงสุด อีกทั้งทราบแรงจูงใจในการเรียนและการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของตนเอง ซึ่งถ้าผู้เรียนพอใจและตั้งใจเรียนก็จะลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หลายๆ อย่างที่อาจเกิดขึ้นในห้องเรียน ทำให้ ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการสอนได้ง่าย ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน หรือแม้แต่มิตรภาพระหว่างผู้เรียนด้วยกันเองก็จะดีขึ้น เป็นการมองกระบวนการเรียนการสอนที่ลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับผู้เรียนที่ทำให้กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนรายคนเพิ่มสูงขึ้น

ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ (2546: 102-103) ได้อธิบายความสำคัญของการประเมินวิธีเรียนของผู้เรียน ว่า เท่าที่ผ่านมา โดยปกติผู้สอนส่วนใหญ่มักให้ความสนใจว่าผู้เรียนจะเรียนเนื้อหาเกี่ยวกับอะไรมากกว่าจะสนใจว่าผู้เรียนมีวิธีเรียนอย่างไรเกี่ยวกับเนื้อหาเหล่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้ผู้เรียนเพียงจำนวนไม่มากนักที่เรียนด้วยความพึงพอใจ เพราะการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนมีความสอดคล้องกับวิธีเรียนของผู้เรียน แต่จะมีผู้เรียนจำนวนมากที่จำใจต้องนั่งเรียนในชั้นเรียน ทั้งที่การจัดการเรียนการสอนของผู้สอนไม่สอดคล้องกับวิธีเรียนของตน จึงมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ไม่เป็นที่น่าพอใจ ซึ่งอาจเกิดจากการขาดความกระตือรือร้น และขาดแรงจูงใจในตัวผู้เรียน ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นผลมาจากการจัดการเรียนการสอนที่ไม่สามารถตอบสนองธรรมชาติ และศักยภาพของผู้เรียนอย่างเต็มที่ เช่น ถ้าผู้เรียนชอบวิธีเรียนแบบให้มีกิจกรรมหลากหลาย แต่ผู้สอนสอนลักษณะให้ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองเพียงอย่างเดียว อาจมีผลทำให้ผู้เรียนไม่อยากเรียน เบื่อหน่าย และไม่สนใจเรียนในวิชานั้นได้

การประเมินวิธีเรียนของผู้เรียนจึงเป็นการแสดงให้เห็นว่า ผู้สอนให้ความสำคัญในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งในด้านร่างกาย และจิตใจ ซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีเรียนที่เป็นลักษณะเฉพาะของตนเอง การเรียนรู้เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล และการเรียนรู้เกิดขึ้นได้เพราะตัวผู้เรียนเอง โดยเฉพาะในปัจจุบันผู้สอนต้องทำหน้าที่อำนวยความสะดวกในลักษณะของการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ผู้สอนจึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน โดยมีแนวความคิดว่า ผู้เรียนทุกคนย่อมมีความแตกต่างกัน มีความคิดเห็น การเลือกสิ่งที่เรียน และที่สำคัญคือ มีวิธีเรียนที่ต่างกัน ดังนั้น ไม่มีวิธีสอนใดที่เป็นวิธีสอนที่ดีที่สุด ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ศึกษาวิธีเรียนของผู้เรียนว่ามีลักษณะเป็นเช่นใด เพื่อจะได้วางแผนและเตรียมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะวิธีเรียนของผู้เรียน ทั้งนี้ได้มีผลการวิจัยหลายเรื่องที่ยืนยันว่า ผู้เรียนที่ผ่านการเรียนรู้ใน ลักษณะที่สอดคล้องกับวิธีเรียนของตนเอง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่ผ่านการเรียนในลักษณะที่ไม่สอดคล้องกับวิธีเรียนของตนเอง

จากผลการวิจัยดังกล่าวจึงเป็นข้อมูลสนับสนุนให้เห็นถึงความสำคัญของการประเมินวิธีเรียนของผู้เรียน เพื่อให้ผู้สอนได้ทราบข้อมูลสำคัญว่าผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีเรียนแบบใดที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ซึ่งถ้าผู้เรียนได้เรียนในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และสอดคล้องกับศักยภาพของตนเอง จะทำให้ผู้เรียนแต่ละคนได้รับประโยชน์สูงสุดคือได้พัฒนาศักยภาพตนเองสูงสุด นอกจากนี้จะทำให้เป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้อันดีขึ้น เพราะผู้เรียนทุกคนได้รับการตอบสนองตามความต้องการของแต่ละคนอย่างแท้จริง

วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2549: 76–77) อธิบายว่า การศึกษาลักษณะการเรียนรู้ และกลวิธีการเรียนรู้ ของผู้เรียนมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการจัดการเรียนการสอน ภาษา เพราะจะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับลักษณะต่างๆ ของผู้เรียน เนื่องจากว่าผู้เรียนแต่ละคนจะมีลักษณะการเรียนรู้และวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน หากผู้สอนได้มีโอกาสศึกษาวิจัยลักษณะการเรียนรู้ และกลวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายของตนแล้ว ก็สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความต้องการและความชอบในการเรียนตามแบบของผู้เรียนได้อย่างทั่วถึง และกิจกรรมการเรียนการสอนก็มีความน่าสนใจได้มากขึ้นด้วย

สุระ ประธาน และคณะ (2549: 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการศึกษาวิธีการเรียนว่า ถ้าอาจารย์ผู้สอนทราบวิธีการเรียน (Learning Style) ของนิสิตเพียงพอแล้ว อาจารย์ผู้สอนในแต่ละกระบวนวิชาจะได้นำไปพัฒนา ออกแบบวิธีการสอน (Teaching Style) หรือออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการจัดทำสื่อประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้นิสิตแต่ละคนได้มีทางเลือกที่จะเรียนรู้ในกระบวนวิชาต่างๆ ได้สอดคล้องกับความถนัดที่จะใช้วิธีการเรียนหรือแบบการเรียนวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือหลายๆ วิธีผสมกัน เพื่อช่วยให้นิสิตได้สำเร็จการศึกษากลายเป็นบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถในสาขาวิชานั้นๆ อย่างมีคุณภาพ

ทิตินา แคมมณี (2551: 29-31) ได้สรุปความสำคัญของลีลาการเรียนรู้ดังต่อไปนี้

1. การที่ผู้สอนตระหนักถึงธรรมชาติที่แตกต่างกันของผู้เรียน เข้าใจว่าผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน อันเนื่องมาจากการมีกระบวนการรับรู้ กระบวนการคิด ประสบการณ์เดิม พฤติกรรม บุคลิกลักษณะรวมทั้งบริบทและสภาพแวดล้อมไม่เหมือนกัน ความเข้าใจนี้จะช่วยให้ผู้สอนเข้าใจผู้เรียน เข้าใจพฤติกรรมและปัญหาที่เกิดจากการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน ทำให้เห็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ และการแก้ปัญหการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน

2. การจัดให้ผู้เรียนได้เรียนด้วยวิธีการที่ชอบหรือถนัด เหมาะสมกับธรรมชาติของตน สามารถช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น รวดเร็วขึ้น ใช้เวลาน้อยลง มีสมาธิในการเรียนมากขึ้น มีความสุขในการเรียนรู้ มีความวิตกกังวลน้อยลง เข้าใจและจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้มากขึ้น เกิดความมั่นใจในตนเอง และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย ในทางตรงกันข้าม หากผู้เรียนจำเป็นต้องใช้วิธีการเรียนรู้ที่ตนไม่ชอบ ไม่ถนัด อาจเกิดปัญหาและความยุ่งยากในการเรียนรู้ตามมา เช่น การไม่เข้าใจบทเรียน จดจำสิ่งที่เรียนไม่ได้ ประสบกับความเหนื่อยยากกว่าจะประสบความสำเร็จ เรียนรู้ได้ช้า พัฒนาตนเองได้ไม่เต็มศักยภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมคือให้ผู้เรียนได้ใช้วิธีการที่ช่วยให้ตนเรียนรู้ได้ดีที่สุด นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สูงสุดแล้ว ยังเป็นการช่วยป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาการเรียนรู้อีกจำนวนมาก

3. ความเข้าใจในลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน ช่วยให้ผู้สอนเห็นจุดด้อยของผู้เรียนแต่ละคน ทำให้สามารถแก้ปัญหาการเรียนรู้และช่วยเหลือผู้เรียนแต่ละคนได้อย่างเหมาะสม เช่น ผู้เรียนที่มีปัญหาทางด้านกรมมองเห็น (Visual learning) ผู้สอนควรฝึกเรื่องการอ่าน ฝึกการหาคำสำคัญ (Key word) การทำผังความคิด (Mapping) และการทำบันทึกย่อ การที่ผู้สอนให้ความช่วยเหลือเห็นพิเศษในการจัดจุดอ่อนของผู้เรียนตั้งแต่ต้น นอกจากจะช่วยป้องกันไม่ให้เป็นปัญหาใหญ่ในภายหลังแล้ว ยังส่งผลต่อการเพิ่มพูนทักษะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ อีกด้วย

4. ผู้สอนมีลีลาการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งผลกระทบต่อลีลาการสอนด้วย ผู้สอนชอบเรียนด้วยวิธีใด ก็มักจะใช้ให้ผู้เรียนได้เรียนด้วยวิธีนั้น ดังนั้นผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้เดียวกับผู้สอน จึงได้รับประโยชน์เต็มที่ แต่ผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ที่แตกต่างไปจากผู้สอน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากลีลาการสอนซึ่งสะท้อนลีลาการเรียนรู้ของผู้สอน เป็นลีลาการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่ชอบ ผู้เรียนกลุ่มนั้นก็เสียเปรียบและเสียประโยชน์ ดังนั้น การที่ผู้สอนตระหนักถึงความแตกต่างของลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน และปรับการสอนของตนให้ตอบสนองต่อลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน จึงเป็นการช่วยพัฒนาผู้เรียนอย่างทั่วถึง และเท่าเทียมกัน

5. การที่ผู้เรียนได้ทราบว่า ตนเองเรียนรู้ได้ดีแบบใด อะไรเป็นจุดเด่น จุดอ่อนของตนเอง ก็จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเตรียมตัวในการเรียนรู้ หรือดำเนินการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ดี เช่น ถ้ารู้ว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่ถนัดการใช้สมองซีกขวา ก็ควรที่จะเตรียมตัวอ่านเรื่องที่จะเรียนมาล่วงหน้า เพื่อเวลาเรียนจะได้สามารถวิเคราะห์รายละเอียดได้ดีขึ้น หรือหากรู้ว่าตนเรียนได้ดีด้วยวิธีใดก็สามารถปรึกษาผู้สอนขอปรับเปลี่ยนกิจกรรมการเรียนรู้ หรือวิธีการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับตนได้

หทัย ดาวสวดใส (2554: 98) ได้กล่าวว่า นอกจากครูผู้สอนต้องเข้าใจปัญหาทางด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนแล้ว ก็ควรจะต้องรู้ด้วยว่า นักเรียนมีความชอบในการเรียนแบบไหน เพื่อที่จะได้เลือกกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมและตรงกับความต้องการของนักเรียน เพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียน และก่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักเรียนมากที่สุด

ครอส (Cross. 1979: 111) ได้แสดงความคิดเห็นว่า เราไม่สามารถสรุปได้ว่าผู้เรียนทุกคนจะเรียนรู้ได้เร็วเท่ากันจากสื่อการสอนชนิดเดียวกันและจากวิธีการสอนที่เหมือนกัน ดังนั้นเราจึงควรคำนึงถึงความแตกต่างในด้านของบุคลิกภาพ วิธีการเรียนรู้และจุดประสงค์ในการเรียนของแต่ละบุคคล อีกทั้งเราควรมีจุดมุ่งหมายในการสอนให้ผู้เรียนรู้ จักวิธีที่จะเรียนรู้ ให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพถึงแม้ความรู้ทางภาษาของผู้เรียนแต่ละคนจะมีขีดจำกัดก็ตาม เราควรให้ผู้เรียนมั่นใจในความสามารถของผู้เรียนเองในการเลือกหรือสร้างสรรค์สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนและบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาตามที่ได้ตั้งใจไว้

โลแกน (Logan. 1979: 95) ได้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนของผู้เรียนกับแนวการสอนแบบรายบุคคลว่า แนวการสอนแบบรายบุคคลที่ทำให้ผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนได้รับการออกแบบให้สอดคล้องกับความสามารถและวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน

โดเฮน และ วีเวอร์ (Dohen; & Weaver. 1997: 9) ได้กล่าวถึงความสำคัญของลีลาการเรียนหรือวิธีการเรียนกับผู้เรียนภาษา หากผู้สอนออกแบบการสอนให้เข้าถึงวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนรับรู้ถึงลีลาการเรียนหรือวิธีการเรียนรู้ที่จะทำให้ตนเองสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด วิธีการเรียนที่พัฒนาความเข้าใจและการใช้ภาษาเป้าหมาย วิธีการเรียนที่พวกเขาจะนำไปต่อยอดการเรียนรู้ และการสื่อสารภาษาเป้าหมายหลังจากการเรียนในห้องเรียน นอกจากนี้การสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ใช้ลีลาการเรียนหรือวิธีการเรียนรู้ของตนเองจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบที่จะพยายามในการเรียนและการใช้ภาษาเป้าหมายและการปล่อยให้ผู้เรียนได้สัมผัสประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองจะทำให้ผู้เรียนกลายเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ซูซา (Tileston. 2005: 25; citing Sousa. 1995) ได้สรุปความสำคัญของการศึกษาลีลาการเรียนของผู้เรียนกล่าวคือ ผู้สอนต้องทำความเข้าใจว่า ผู้เรียน มีความพึงพอใจในการใช้ประสาทสัมผัสที่ต่างกันสำหรับการเรียนรู้ ซึ่งทำให้มีการแสดงออกทางพฤติกรรมที่ต่างกันระหว่างที่ผู้เรียนอยู่ในห้องเรียน ผู้สอนจึงควรสอดคล้องไปในวิธีเดียวกับที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ มีผู้เรียนจำนวนไม่น้อยที่มีปัญหาในการเรียนกับผู้สอนคนหนึ่ง แต่กลับสามารถเรียนรู้ได้อย่างง่ายดายกับผู้สอนอีกคนหนึ่ง บางครั้งพฤติกรรมของผู้เรียนอาจตีความได้ว่าผู้เรียนไม่ให้ความสนใจในการเรียนหรือไม่ต้องการที่จะเรียน ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว พฤติกรรมดังกล่าวนี้สามารถบ่งบอกถึงเทคนิคการสอนที่ไม่เหมาะสมหรือ ผู้สอนใช้เทคนิควิธีการสอนเพียงวิธีเดียวเท่านั้น หากผู้สอนใช้วิธีการสอนที่หลากหลายให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ตามประสาทสัมผัสที่ต่างกันของผู้เรียน และใช้ระยะเวลาได้อย่างเหมาะสม ก็จะทำให้คุณภาพของการเรียนรู้ไปในทางที่ดีขึ้น

จากข้อความข้างต้น กล่าวได้ว่า ลีลาการเรียนหรือวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนมีบทบาทสำคัญต่อการกำหนดวิธีการสอนของผู้สอน การศึกษาลีลาการเรียนหรือวิธีการเรียนรู้สามารถเอื้อประโยชน์ในการเตรียมการสอน และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียนได้ เหมาะสมกับลีลาการเรียนของผู้เรียน หากผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ลีลาการเรียนหรือวิธีการเรียนรู้ของตนเองในการเรียนรู้ก็จะมีผลต่อประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่พัฒนาขึ้น

1.1.3 ประเภทของลีลาการเรียนรู้

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่า มีนักวิชาการหลายท่านได้จำแนกประเภทของลีลาการเรียนรู้ที่แตกต่างกันออกไปตามมิติที่หลากหลาย การศึกษาประเภทของลีลาการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้สอนเข้าใจในลีลาการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลในแง่มุมหลากหลายมิติได้มากขึ้น และหาวิธีทางในการสร้างสรรค์ลีลาการสอนให้เหมาะสมกับลีลาการเรียนรู้ในแต่ละประเภท

กรมวิชาการ (2544: 5-9) ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับวิถี การเรียนทั้งใน และต่างประเทศพบว่า แนวคิดที่นิยมใช้ศึกษาลีลาการเรียนรู้ในประเทศไทยมี 2 แนวคิด ได้แก่ แนวคิดของแอนโทนี เอฟ กราชา และไรซ์แมน กับแนวคิดของเดวิด คอลบ์ ดังนี้

1. แนวคิดของแอนโทนี เอฟ กราชา และไรซ์แมน (Anthony F.Grasha; & Sheryl Reichman. 1980) แบ่งผู้เรียนในชั้นเรียนเป็น 6 แบบ คือ

- แบบอิสระ (independent style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะชอบคิดด้วยตนเอง ชอบทำงานด้วยตนเอง พึ่งพาความเห็นของเพื่อนร่วมชั้น เชื่อมั่นความสามารถในการเรียนรู้ของตนเอง เรียนรู้เนื้อหาที่ตนคิดว่าสำคัญ
- แบบหลีกเลี่ยง (avoidant style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะไม่สนใจเรียนรายวิชาที่มีในห้องเรียน ไม่มีส่วนร่วมกับครู และเพื่อนในชั้นเรียน ไม่สนใจ หรือมองข้ามเหตุการณ์ในชั้นเรียน
- แบบร่วมมือ (collaborative style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะรู้สึกว่ายี่สิบได้ที่ดีที่สุด ด้วยการแลกเปลี่ยนความคิดและไหวพริบ ให้ความร่วมมือแก่ครูและเพื่อน ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น ถือห้องเรียนเป็นแหล่งปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และการเรียนรู้เนื้อหาวิชา
- แบบพึ่งพา (dependent style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะความอยากรู้ทางวิชาการมีน้อย ต้องการเรียนเฉพาะที่กำหนดให้เรียน พึ่งครูและเพื่อนที่เขาคิดว่าจะเป็นแหล่งและผู้สนับสนุนทางวิชาการ ทำตามแนวทางของผู้มีอำนาจ ต้องการงานตามคำบอก
- แบบแข่งขัน (competitive style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะเรียนเพื่อให้ผลการเรียนดีกว่าเพื่อนในชั้น ต้องการรางวัลในชั้นเรียน เช่น คำชม สิ่งของหรือคะแนน มองห้องเรียนเป็นสนามแข่งขัน มีแพ้มีชนะ ต้องการเอาชนะเพื่อนด้วยกัน
- แบบมีส่วนร่วม (participant style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะชอบเรียน ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชา รับผิดชอบการเรียนรู้เนื้อหาในชั้นให้ได้มากที่สุด รับผิดชอบต่องานที่ได้มอบหมายจากชั้นเรียน ต้องการมีส่วนร่วมมากที่สุดสำหรับกิจกรรมในชั้นเรียน ไม่ต้องการหรือต้องการน้อยที่สุดที่จะร่วมกิจกรรมที่ไม่อยู่ในรายวิชาที่เรียน

2. แนวคิดของเดวิด เอ คอลบ์(David A.Kolb. 1995) ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ แบ่งวิธีการเรียนของผู้เรียนตามแบบการคิด (cognitive style) เป็น 4 กลุ่ม คือ

- แบบนักคิดทางเดียว (convergent style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะตัดสินใจเลือกจากทางเลือกหลากหลายได้ มุ่งที่ความพยายาม ประเมินแผนและโครงการ ตรวจสอบสมมุติฐาน
  - แบบช่างคิด (divergent style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะสร้างโอกาสและทางเลือกที่หลากหลาย มีความสามารถในการรับรู้ และมีส่วนร่วมในประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม สามารถคิดไตร่ตรองจนเห็นภาพรวมได้ ร่วมระดมสมองได้ดี สร้างจินตนาการสืบหารูปแบบใหม่ๆ ยอมรับปัญหา สร้างทางเลือกที่หลากหลาย
  - แบบเจ้าหลักการ (assimilative style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะสามารถสรุปหลักการสร้างกฎเกณฑ์ พัฒนาทฤษฎี สนใจหลักการเชิงนามธรรม กำหนดสมมุติฐาน ชี้หรือทำความเข้าใจปัญหาได้ดี มีลักษณะมองเห็นประเด็นของปัญหา เปรียบเทียบทางเลือก
  - แบบนักปฏิบัติ (executive style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะกำหนดตำแหน่งหรือแนวคิด กำหนดวัตถุประสงค์ มีตารางการทำงานที่แน่นอน ทดลองปฏิบัติตามแนวทางที่เลือก
- ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ (2546: 104-110) ได้ศึกษาและรวบรวมแนวคิดเกี่ยวกับลีลาการเรียนรู้ โดยสามารถจำแนกได้เป็น 2 ระบบใหญ่ๆ ดังนี้
1. ระบบที่จำแนกตามพฤติกรรม(behavior) เป็นการจำแนกตามลักษณะของพฤติกรรมที่ตอบสนองต่อสภาพการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับสภาพภายในตัวของผู้เรียน มี 2 แนวคิดที่สำคัญได้แก่ แนวคิดของกราชา และไรช์แมน (Grasha; & Reichman. 1975) และแนวคิดของ Richard Mann (1975) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้
    - 1) กราชา และไรช์แมน (Grasha; & Reichman. 1975) ได้สรุปตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับวิธีเรียนของผู้เรียนเป็น 5 ด้านคือ 1) ด้านกระบวนการคิดเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ การรับรู้ และการจำ 2) ด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 3) ด้านประสาทสัมผัสเกี่ยวกับวิธีการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร 4) ด้านคุณลักษณะภายในตัวบุคคล เช่น ความต้องการ แรง จูงใจ และ 5) ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เช่น สภาพห้องเรียน การจัดที่นั่งเรียน เวลาเรียน อุณหภูมิของห้องเรียน ฯลฯ และได้จำแนกแบบของการเรียนรู้ไว้เป็น 6 แบบ ดังนี้
  - แบบอิสระ (independent) มีลักษณะเป็นคนชอบคิด และทำงานด้วยความคิดเห็นของตนเอง แต่ยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนร่วมชั้นเรียนในเรื่องหาวิชาที่คิดว่าสำคัญ และมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองเป็นอย่างมาก
  - แบบหลีกเลี่ยง (avoidant) มีลักษณะเป็นคนไม่สนใจเรียนเนื้อหาวิชาที่เรียนในชั้นเรียน ไม่ชอบมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับเพื่อนและผู้สอน และไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

- แบบร่วมมือ (collaborative) มีลักษณะเป็นคนที่รู้สึกว่าจะสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุดด้วยการร่วมแสดงความคิดเห็นและใช้ความสามารถที่ทุกคนมีอยู่ ให้ความร่วมมือกับผู้สอนและเพื่อน ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยมีความเห็นว่าห้องเรียนเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการเรียนรู้เนื้อหาวิชา
  - แบบพึ่งพา (dependent) มีลักษณะเป็นคนที่มีความอยากรู้อยากเรียนน้อยมาก เรียนรู้เฉพาะสิ่งที่กำหนดให้เรียนเท่านั้น มองผู้สอนและเพื่อนๆ เป็นแหล่งความรู้และแหล่งสนับสนุนช่วยเหลือ แสวงหาคนที่สามารถแนะนำได้ และต้องการทำงานตามคำสั่ง
  - แบบแข่งขัน (competition) มีลักษณะเป็นคนที่เรียนเพื่อให้ดีกว่าเพื่อนร่วมชั้น รู้สึกว่าตัวเองต้องแข่งขันกับเพื่อนร่วมชั้นเพื่อให้ได้รางวัล เช่น คะแนน คำชมจากผู้สอน มีความคิดว่าการเรียนในห้องต้องมีการแพ้หรือชนะและตนจะต้องเป็นผู้ชนะ
  - แบบมีส่วนร่วม (participant) มีลักษณะเป็นคนที่ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชาและชอบเข้าเรียนในห้องเรียน ต้องการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ถ้าเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตร หรือกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในชั้นเรียน จะมีส่วนร่วมน้อยมาก
- 2) ริชาร์ด แมนน์ (Richard Mann, 1975) ได้จำแนกแบบของวิธีเรียนจากพฤติกรรมของผู้เรียนเป็น 8 แบบ ดังนี้
- แบบยินยอม (compliant) ในบางครั้งเรียกแบบนี้ว่า แบบนักเรียนที่ดี (good students) เพราะจะเป็นที่น่าพอใจของเพื่อนๆ และผู้สอนมีลักษณะยึดงานเป็นหลัก สนใจเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานของตนเท่านั้น ไม่ชอบห้องเรียนที่ขาดระเบียบ มีความต้องการที่จะเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียน
  - แบบวิตกกังวล (anxious dependent) เป็นกลุ่มที่มีเป็นจำนวนมาก และควรให้ความสนใจเป็นอย่างมาก เพราะมีลักษณะของความวิตกกังวลสูงในทุกด้าน เช่น การวัดและประเมินผลในวิชาต่างๆ หรืองานที่ได้รับมอบหมาย ต้องการความช่วยเหลือจากผู้สอน มีความรู้สึกที่ตนเองไม่มีความสามารถ
  - แบบท้อใจ (discouraged) มีลักษณะที่ไม่พึงพอใจในตัวเองและเมื่อมีสิ่งผิดพลาดเกิดขึ้นจะรู้สึกอาย และโทษตัวเอง ไม่มองว่าคนอื่นเป็นศัตรู มีทัศนคติต่อตนเองในแง่ลบ และชอบแยกตัวเองออกจากกลุ่ม
  - แบบอิสระ (independent) มีลักษณะของความเป็นผู้ใหญ่มากกว่าผู้อื่นอย่างชัดเจน ส่วนหนึ่งจะเป็นพวกมีสติปัญญาดี และมีความมั่นใจในตัวเองสูง ขณะที่เพื่อนๆ มีความวิตกกังวล เขาจะสามารถควบคุมสติและทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ เมื่อทำงานร่วมกับบุคคลใด มักจะต้องการทราบบทบาทของแต่ละคนอย่างชัดเจน

- แบบวีรบุรุษ (heroic) มักเป็นผู้ชาย เป็นที่รู้จักของคนอื่น เรียบเก่ง ผลงานมีทั้งประเภทสร้างสรรค์ และสร้างศัตรู ก่อให้เกิดความไม่พอใจได้ มีลักษณะความพึงพอใจในอำนาจ ทำให้พยายามสร้างเอกลักษณ์โดยการแสดงออก

- แบบลอบยิง (sniper) เป็นพวกที่มองโลกในแง่ร้าย มีความภูมิใจในตนเองน้อย มักทำให้ผู้สอนโกรธโดยไม่มีเหตุผล มีแนวโน้มเป็นปฏิปักษ์กับผู้สอน และมักหลบหนีการเผชิญหน้ากับผู้สอน

- แบบแสวงหาความสนใจ (attentive) มีลักษณะของการมีบทบาททางสังคมมากกว่าด้านสติปัญญา มักสร้างความสัมพันธ์กับผู้สอนเพื่อให้เห็นชมในตัวเองด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การพูดคุย การแสดงตัว คุยไม้ เล่าเรื่องตลก ต้องการเป็นที่ยอ มรับและเป็นที่สนใจของเพื่อนๆ และผู้สอน และจะไม่มีความสุขถ้าได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบหรือทำงานด้วยความสามารถของตนเอง

- แบบสงบเงียบ (silent) มีลักษณะไม่ค่อยมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน พูดน้อย และมักจะเงียบเฉย มีสัมพันธภาพกับผู้สอนน้อยมาก มีบทบาทในชั้นเรียนน้อยมาก

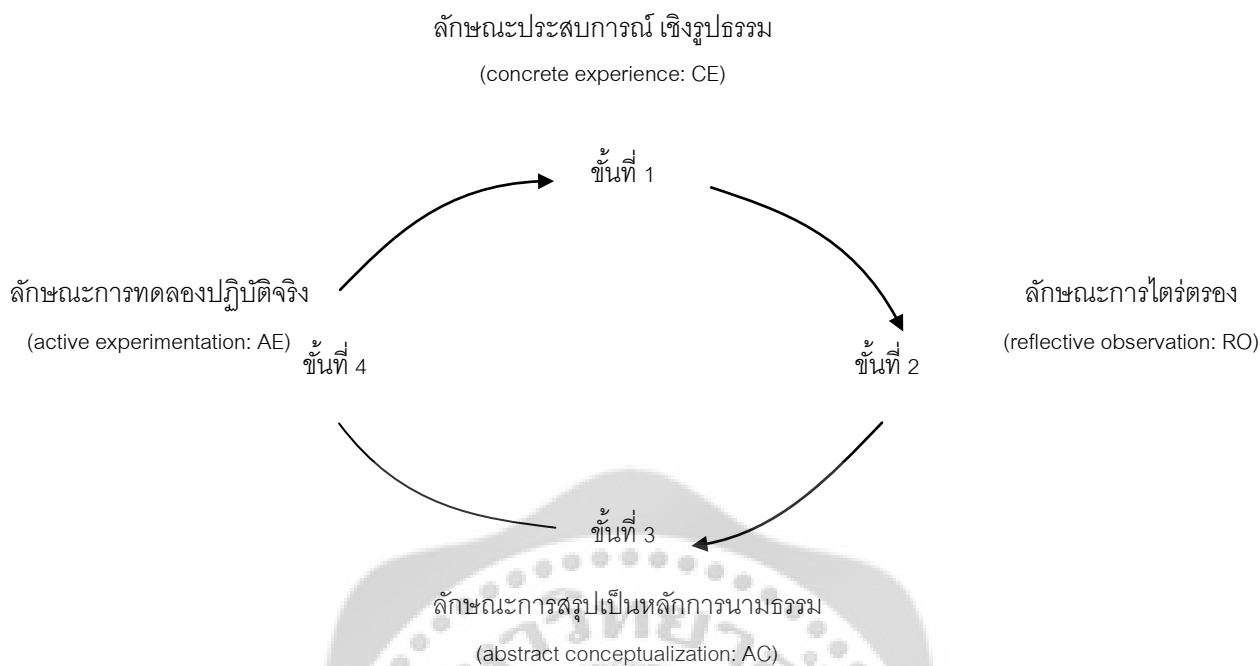
2. ระบบที่จำแนกตามแบบการคิด(cognitive style) เป็นการจำแนกตามกระบวนการคิด แนวคิดที่รับความสนใจมากในปัจจุบันมี 2 แนวคิด ได้แก่ แนวคิดของ ทคิน และคณะ (Witkin; et al. 1977) และแนวคิดของ คอลบ์ (Kolb. 1984) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1) วิทคิน และคณะ (Witkin; et al. 1977) ได้จำแนกแบบการคิดของคนเป็น 2 แบบ คือ แบบพึ่งพิงสภาพแวดล้อม(field dependence) และ แบบไม่พึ่งพิงสภาพแวดล้อม(field independent) โดยพิจารณาบนพื้นฐานของการรับสิ่งต่างๆ ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน บุคคลทั้งสองแบบจะมีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน 2 ลักษณะ คือ

- การใช้ตัวกลางในการเรียนรู้ (mediating mechanisms in learning) ผู้ที่มีแบบการคิดแบบไม่พึ่งพิงสภาพแวดล้อมจะมีความสามารถในการสรุปหลักการต่างๆ จากประสบการณ์ของตนได้ดีกว่าผู้ที่มีแบบคิดแบบพึ่งพิงสภาพแวดล้อม

- การใช้ประโยชน์จากความเด่นชัดของตัวนะ (cue salience) จากหลักการที่ว่า ตัวนะที่เด่นชัดมากจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายกว่าตัวนะที่เด่นชัดน้อย ดังนั้น ตัวนะที่เด่นชัดจะส่งผลต่อผู้ที่มีแบบการคิดแบบพึ่งพิงสภาพแวดล้อมมากกว่าผู้ที่มีแบบการคิดแบบไม่พึ่งพิงสภาพแวดล้อม

2) คอลบ์ (Kolb. 1984) ได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (the theory of experiential learning) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้และการปรับตัวของแต่ละบุคคล โดยสรุปเป็นวงจรการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ดังในแผนภาพที่ 1

จากแผนภาพที่ 1 จะได้ว่า

ชั้นที่ 1 ลักษณะประสบการณ์เชิงรูปธรรม (CE) เป็นการเข้าไปเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นในสถานการณ์ต่างๆ แต่ละวัน มักยึดความรู้สึกของตนเองเป็นหลักมากกว่าการใช้แนวคิดอย่างมีระบบในการจัดการปัญหาต่างๆ

ชั้นที่ 2 ลักษณะการไตร่ตรอง (RO) เป็นการทำความเข้าใจประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้พบด้วยการสังเกตและไตร่ตรองจากหลายๆ แง่มุม เป็นการเรียนรู้จากการเฝ้าดูและการฟัง (learning by watching and listening)

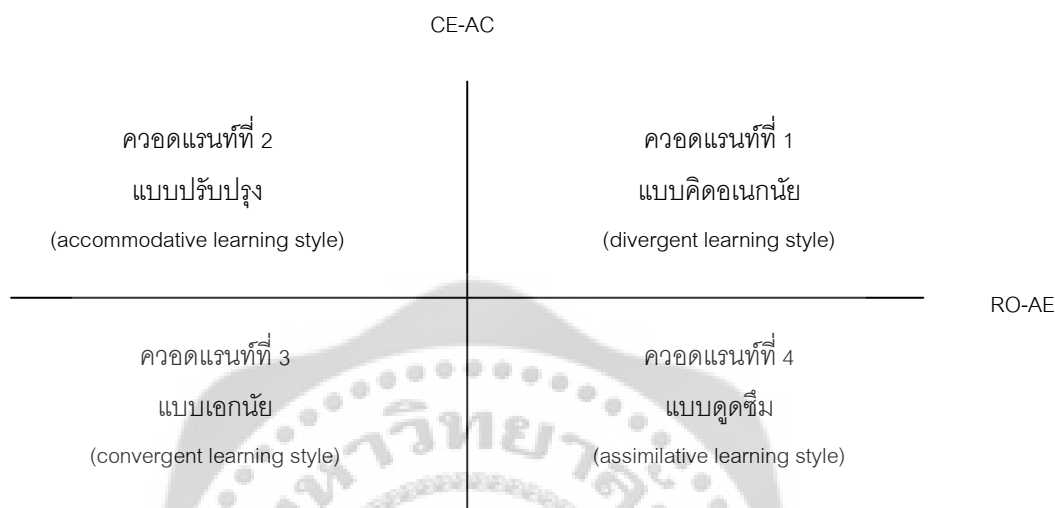
ชั้นที่ 3 ลักษณะสรุปเป็นหลักการนามธรรม (AC) เป็นการเกี่ยวข้องกับการใช้เหตุผลและความคิดมากกว่าการใช้ความรู้สึกในการเข้าใจปัญหาและสถานการณ์ที่ได้พบ สามารถสร้างความคิดรวบยอดใหม่ๆ ซึ่งบูรณาการสิ่งที่สังเกตได้เข้าไปในทฤษฎี ยึดการวางแผนอย่างมีระบบและพัฒนาทฤษฎีและความคิดมาช่วยแก้ปัญหา เป็นการเรียนรู้ด้วยการคิด (learning by thinking)

ชั้นที่ 4 ลักษณะการทดลองปฏิบัติจริง (AE) เป็นการนำเอาแนวคิดทฤษฎีที่สรุปได้ไปใช้ในการตัดสินใจและแก้ปัญหา เป็นการแก้ปัญหาในเชิงปฏิบัติและคำนึงถึงเฉพาะสิ่งที่ทำไปแล้วได้ผลจริง จึงเป็นการเรียนรู้จากการกระทำ (learning by doing)

จากแนวคิดดังกล่าว Kolb ได้แบ่งวิธีเรียนของผู้เรียนเป็น 4 แบบ โดยกำหนดจากแกน 2 แกนคือ

แกนที่ 1 เป็นแกนความแตกต่างของชั้นที่ 1 และชั้นที่ 3 แทนด้วยแกน CE-AC

แกนที่ 2 เป็นความแตกต่างของขั้นที่ 2 และขั้นที่ 4 แทนด้วยแกน RO-AE ซึ่งเมื่อแกน 2 แกนตัดกัน แบ่งพื้นที่ออกเป็นควอดแรนท์ Kolb ได้แบ่งแต่ละควอดแรนท์เป็น 1 แบบการเรียนรู้ ดังแผนภาพที่ 2

จากแผนภาพที่ 2 Kolb ได้แบ่งวิธีเรียนเป็น 4 แบบ ดังนี้

1. แบบคิดนอกเนกนัย (divergent) เน้นการเรียนรู้ขั้นที่ 1 (CE) และขั้นที่ 2 (RO) เป็นนักคิดนอกเนกนัย (diverger) คือมีความสามารถในการมองสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรมได้หลายๆแง่มุม ใช้วิธีการสังเกตมากกว่าการลงมือปฏิบัติ ชอบคิดและแสดงออกด้วยการสร้างทางเลือกหลากหลาย เช่น ใช้การระดมสมอง ให้ความสนใจกับผู้อื่นและมีความสามารถในการสร้างจินตนาการ มักมีพื้นฐานด้านมนุษยศาสตร์และศิลปะศาสตร์
2. แบบดูดซึม (assimilative) เน้นการเรียนรู้ขั้นที่ 2 (RO) และขั้นที่ 3 (AC) อาจเรียกได้ว่าเป็นคนเจ้าหลักการ (assimilator) คือมีความสามารถในการสรุปหลักการจากข้อมูลที่หลากหลายในลักษณะที่เป็นเหตุเป็นผล ให้ความสนใจกับผู้อื่นและประสบการณ์จริงค่อนข้างน้อยสนใจในหลักการเชิงนามธรรมมากกว่า ให้ความสำคัญกับความมีเหตุมีผลของทฤษฎีมากกว่าการนำไปใช้ในทางปฏิบัติ จึงเป็นลักษณะของบุคคลด้านวิทยาศาสตร์พื้นฐาน คณิตศาสตร์ มากกว่าวิทยาศาสตร์ประยุกต์
3. แบบคิดเอกนัย (convergent) เน้นการเรียนรู้ขั้นที่ 3 (AC) และขั้นที่ 4 (AE) เป็นนักคิดทางเดียว (converger) คือมีความสามารถในการนำแนวคิดนามธรรมไปใช้ในการปฏิบัติ สามารถสรุปวิธีที่ถูกต้องที่สุดเพียงวิธีเดียวที่สามารถนำไปใช้แก้ปัญหาได้ ชอบทำงานด้านเทคนิคและแก้ปัญหาต่างๆ มากกว่ามีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น จึงเป็นลักษณะของผู้ที่อยู่ในสาขาวิทยาศาสตร์กายภาพ เช่น วิศวกร เป็นต้น

4. แบบปรับปรุง (accommodative) เน้นการเรียนรู้ชั้นที่ 4 (AE) และชั้นที่ 1 (CE) เป็นนักปฏิบัติ (accommodator) คือสามารถที่จะเรียนรู้จากการลงมือกระทำ ชอบลงมือปฏิบัติ ชอบทดลอง จะทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องมีการปรับตัว ชอบการจัดการตามแผนที่วางไว้ให้สำเร็จ ชอบทำงานกับบุคคลอื่นๆ เข้ากับคนได้ง่าย จึงเป็นลักษณะของผู้ที่อยู่ในสาขาการบริหาร การตลาด เป็นต้น

วอร์ด และเดลี (Ward; & Daley. 2549: 59-61) ได้สรุปประเภทลีลาการเรียนรู้โดยแบ่งเป็น ความถนัดทางประสาทของแต่ละคน และ วิธีการคิดของแต่ละบุคคล ดังต่อไปนี้

1. ความถนัดทางประสาทสัมผัสของแต่ละคน

การสื่อสาร ระบบประสาทสัมผัส และการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เราได้รับข้อมูลข่าวสารผ่านประสาทสัมผัสซึ่งเกิดขึ้นภายในสมอง เราสื่อความหมายด้วยคำพูด การเขียน และการเคลื่อนไหว วิธีการเรียนรู้เฉพาะบุคคลนั้นขึ้นอยู่กับว่าเราจะใช้สมองและร่างกายของเราอย่างไรในการรับข้อมูลและสื่อความหมาย การสื่อสารและการเรียนรู้มีอยู่ด้วยกัน 3 รูปแบบใหญ่ๆ คือ ตา (การมองเห็น) หู (การใช้โสตประสาทในการฟัง) และการเคลื่อนไหวหรือการแตะต้องสัมผัส (ร่างกาย) ส่วนใหญ่เราใช้กันทั้ง 3 รูปแบบ แต่มีบางคนที่ใช้ 1 หรือ 2 รูปแบบเด่นเป็นพิเศษหรือใช้โดยอัตโนมัติ เมื่อรู้ตัวเองว่าใช้รูปแบบใดมากก็จะสามารถใช้ประโยชน์จากจุดแข็งที่สุดของเราเพื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ถือว่าดี ที่สุด คือนำระบบประสาทสัมผัสทุกด้านมาใช้ ประโยชน์ เพื่อตอบสนองตามความถนัดในการเรียนรู้ของแต่ละคนที่มีอย่างหลากหลาย

1) ผู้ที่ถนัดการใช้สายตา เพื่อสื่อสารหรือเรียนรู้ มักจะมองเห็นสิ่งต่างๆ ขึ้นในใจ อาจจะเป็นรูปภาพต่างๆ กลุ่มนี้จะเรียนรู้ได้ดีเลิศหากรับข้อมูล ในรูปทรงหรือรูปแบบที่เป็นสี ผู้ที่ถนัดใช้ ถ้อยคำอาจสังเกตได้จากวิธีการรับรู้คำ การเขียนและเรียบเรียงถ้อยคำ ผู้ที่ถนัดในการใช้สายตาและการใช้คำจะสื่อสารออกมาทำนองนี้ “เออละ ‘ฉันทัน’ เห็นแล้ว” หรือ “คำนี้ดูเหมือนจะถูกต้อง” เวลาสะกด คำเขาจะมองเห็นตัวเขียนของคำนั้น ผู้ที่มองเห็นภาพของคำชอบอ่านหนังสือและเขียนหนังสือ ขณะที่ผู้ ถนัดใช้สายตามองเห็นเป็นภาพวาดหรือรูปภาพนั้นมักจะชอบศิลปะ มีความจำที่ดีกับสิ่งที่เป็นรูปทรง และสีสัน สิ่งที่ยังชี้ถึงความถนัดในการใช้สายตาในการเรียนรู้ คือ การเคลื่อนไหวของลูกตาขึ้นบน พุด เร็วและหายใจถี่

2) ผู้ที่ถนัดในการใช้โสตประสาท (หู) เพื่อสื่อสารหรือการเรียนรู้มักจะชอบฟังและ พุดคุย เรียนรู้ได้ดีจากการฟังบรรยาย การสนทนา และฟังเทป การสื่อสารของกลุ่มนี้มักจะใช้คำว่า ‘ฟัง’ เช่น “ฟังดูถูกต้องนี้” หรือ “ลองฟังนี้ดูซิ” เวลาสะกดคำจะใช้วิธีออกเสียงช่วย ชอบสนทนาทางโทรศัพท์ ตั้งคำถาม ฟังเพลงและวิทยุ นิยมออกคำสั่งด้วยคำพูด เรียนรู้ด้วยการพูดกับตนเอง (พูดออกเสียงหรือ พุดในใจ) สิ่งที่ยังชี้ถึงความถนัดในการเรียนรู้ด้วยการฟัง คือการเคลื่อนไหวของลูกตาสองข้างจะ เหลือบไปข้างๆ พุดชัดถ้อยคำ การหายใจลึกถึงทรวงอก

3) ผู้ที่ถนัดในการใช้ร่างกาย เพื่อสื่อสารและเรียนรู้ มักชอบเคลื่อนไหวและลงมือทำจริง เรียนรู้ด้วยการจับต้องสัมผัส แสดงความรู้สึกต่างๆ ด้วยท่าทาง การใช้ท่าทางต่างๆ และจังหวะ กลุ่มนี้จะใช้คำพูดที่แสดงถึงการ‘สัมผัส’ เช่น “ฉันรู้สึกว่ามันเป็นเช่นนั้น” หรือ “ฉันเข้าใจแล้ว” เมื่อต้องการสะกดคำ เขาจะนึกคำนั้นในใจหรือเขียนขึ้นจริงๆ เพื่อดูว่าถูกต้องหรือไม่ กลุ่มนี้ชอบเดินรำ เล่นกีฬา ชอบทำอะไรทำระหว่างที่ร่างกายเคลื่อนไหวไปด้วย ท่าทางยุกยิก ออกท่าออกทางมาก และสื่อสารด้วยการแตะต้องสัมผัส สิ่งที่บ่งชี้ความถนัดในการใช้ ร่างกาย ได้แก่ การเคลื่อนไหวของลูกตาลงด้านล่าง หายใจเต็มปอด พูดซ้ำๆ และด้วยน้ำเสียงต่ำลึก

2. วิธีการคิดเฉพาะบุคคล

ผลการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ชี้ให้เห็นว่าคนเรามีวิธีการคิด 2 วิธี คือ การคิดวิเคราะห์ และการคิดแบบองค์รวม ซึ่งทั้งสองวิธีนี้มีความเชื่อมโยงกับการทำงานระหว่างสมองซีกซ้ายกับซีกขวา การคิดวิเคราะห์ให้ความสำคัญในรายละเอียดและการทำงานเป็นขั้นตอน (สมองซีกซ้าย) แต่การคิดแบบองค์รวมเป็นเรื่องของการมองภาพรวม ซึ่งจำเป็นต้องใช้ทั้งความเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวข้อง เหตุผล และความเข้าใจเรื่องต่างๆ ไป (สมองซีกขวา) เด็กๆ ที่มีแนวโน้มว่าคิดแบบองค์รวมจะมีอัตราการเรียนรู้ในระดับสูง แต่ระบบการศึกษาในโรงเรียนนิยมใช้และสอนให้ใช้ทักษะเชิงวิเคราะห์มากกว่า เช่น ภาษา ตัวเลข ขั้นตอน และตรรกะ เราอาจจะเป็นผู้ถนัดด้านการวิเคราะห์หรือการคิดแบบองค์รวม หรือไม่ก็อยู่ในจุดใดจุดหนึ่งระหว่างสองวิธีนี้ เป็นเรื่องที่ดีถ้าสามารถชี้ชัดว่า เรามีความถนัดด้านใด และนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อการปฏิบัติงานและการเรียนรู้

1) นักคิดเชิงวิเคราะห์ มีการทำงานและเรียนรู้เป็นขั้นเป็นตอน จะเลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายชัดเจน เป็นระเบียบแบบแผน และมักมองสิ่งต่างๆ แยกเป็นหมวดกับคำ มีความสามารถทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ทำงานตรงตามขั้นตอนเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายให้จงได้ แต่เขามักหาทางออกไม่ได้หลังจากที่หลุดเข้าไปสู่วังวนของ ‘ความพยายามอย่างหนัก’ และวิตกกังวลจนควบคุมสติไม่ได้ เมื่อทุกอย่างไม่เป็นไปตามแผน เขาจะถนัดทำงานที่มีระบบชัดเจน (เช่น โรงเรียนและบริษัท) ซึ่งกำหนดเวลาปฏิบัติงาน และกฎระเบียบไว้ชัดเจน กลุ่มนี้จะสามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ได้มากขึ้น ด้วยการผ่อนคลายให้มากขึ้น รู้จักเชื่อมั่นในสัญชาตญาณหรือญาณปัญญา และใช้จินตนาการเป็นภาพให้มากขึ้น ผู้ที่คิดเชิงวิเคราะห์นั้นอาจจะใช้จินตนาการเป็นภาพได้ช้ากว่า แต่เขาจะพบว่าสามารถเกิดการเรียนรู้ที่ทำให้สมองฉับไวและเฉียบคมได้อย่างน่ามหัศจรรย์เมื่อลองใช้วิธีผ่อนคลาย จินตนาการเป็นภาพ mindmap และการอ่านหนังสือในใจแบบรวดเร็ว การเรียนรู้ที่เข้าใจ ใช้ และเชื่อในสภาวะการทำงานของสมองที่ไม่ต้องคิดอะไร จะช่วยให้เกิดทักษะการเรียนรู้ที่สัมฤทธิ์ผล

2) นักคิดแบบองค์รวม มักจะชอบใช้ญาณปัญญา ปล่อยให้ความคิดผุดขึ้นเอง มีความคิดสร้างสรรค์และกล้าเสี่ยง เขาสามารถมองเห็นความหมายที่หลากหลาย สังเคราะห์ข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ ใช้ความจำแบบ 'ภาพรวม' ได้ง่าย กลุ่มนี้สามารถออกความคิดที่ดีๆ พูดและเขียนอย่างมีจินตนาการ เข้าใจความต้องการของผู้อื่น และสร้างภาพรวมได้ดี แต่จะด้อยในเรื่องความเป็นระเบียบ ไม่ค่อยอยู่ในกฎเกณฑ์ และขาดความสนใจในรายละเอียด นักคิดเชิงวิเคราะห์มักจะเข้าใจ นักคิดแบบองค์รวมอย่างผิดๆ และมักทำให้นักคิดแบบองค์รวมเป็นฝ่ายเสียเปรียบในสถานการณ์การศึกษาที่ใช้หลักสูตรและกระบวนการที่เป็นเชิงคิดวิเคราะห์ ความจริงเขาควรรู้ว่าคิดที่สร้างสรรค์และความคิดที่เกิดจากญาณปัญญานั้นจะเอื้อประโยชน์ต่อตนเองมากขึ้นถ้าสื่อสารไปสู่ผู้อื่น ได้อย่างชัดเจน ดังนั้นเมื่อเริ่มศึกษาเรื่องใหม่ๆ ก่อนเข้าห้องเรียนหรือฟังการบรรยาย นักเรียนที่คิดแบบองค์รวมจะต้องสร้างภาพรวม ทำโครงสร้าง mindmap และจัดทำเนื้อหาและเหตุผลสำหรับการมีส่วนร่วมของเขาแต่ละคน mindmap จะเอื้อประโยชน์อย่างมากถ้าสร้างความเชื่อมโยงระหว่าง การสร้างสรรค์ด้วยสมองซีกขวา กับสมองซีกซ้ายซึ่งควบคุมด้านภาษาและการวิเคราะห์โดยสมองให้เห็น 'ทั้งภาพ'

ทิสนา เขมมณี (2551: 4-28) ได้จัดกลุ่มลีลาการเรียนรู้ในทั้งหมด 4 มิติ ได้แก่ ลีลาการเรียนรู้ที่จำแนกตามช่องทางการรับรู้ ลีลาการเรียนรู้ที่จำแนกตามลักษณะหรือ อกระบวนการคิด ลีลาการเรียนรู้ที่จำแนกตามลักษณะพฤติกรรม และลีลาการเรียนรู้ที่จำแนกตามบริบทหรือสภาพแวดล้อม โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ลีลาการเรียนรู้ที่จำแนกตามช่องทางการรับรู้ (Perceptual pathways or learning modality) ทฤษฎีพื้นฐานของลีลาการเรียนรู้แบบนี้ ตั้งอยู่บนแนวคิดที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่อาศัยการรับรู้ข้อมูลและประสบการณ์ต่างๆ ผ่านทางประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น กาย การเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อบุคคลมีการรับรู้ และนำสิ่งที่รับรู้เข้าไปสู่กระบวนการทางสมอง เพื่อประมวลผลข้อมูล บุคคลแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และจิตใจ ซึ่งส่งผลต่อลักษณะและกระบวนการรับรู้ในแต่ละบุคคล บางคนสามารถรับรู้ได้เร็วทางสายตา หรือจากการมองเห็น ในขณะที่บางคนรับรู้ได้ดีกว่าการฟัง หรือการใช้ประสาทสัมผัสทางหู ดังนั้น จึงมีผู้จำแนกลีลาการเรียนรู้ออกเป็นแบบต่างๆ ได้ต่อไปนี้

1) ลีลาการเรียนรู้ทางจักขุประสาท หรือทางสายตา (Visual) เรียนรู้ได้ดีจากการมองเห็น การดู การเห็น การอ่าน การได้เห็นตัวอักษร การได้อ่านเนื้อหา สาระ เรื่องราว การได้เห็นภาพ แผนภูมิ แผนผัง การแสดง ละคร ภาพยนตร์ ฯลฯ การเรียนรู้ในลักษณะดังกล่าว ช่วยให้บุคคลจดจำข้อมูล และเกิดความเข้าใจได้ง่าย หรือได้อย่างรวดเร็ว

2) ลีลาการเรียนรู้ทางโสตประสาท หรือทางหู (Auditory) เรียนรู้ได้ดีจากการได้ยิน ได้ฟังการบรรยาย เล่าเรื่อง พูดคุย สนทนา อภิปราย แลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็น การเรียนรู้ในลักษณะดังกล่าว ช่วยให้บุคคลจดจำรายละเอียดและดึงข้อมูลออกมาใช้ได้ดี

3) ลีลาการเรียนรู้ทางประสาทสัมผัส (Tactile) เรียนรู้ได้ดีจากการได้สัมผัสจับต้อง สิ่งต่างๆ การได้ปฏิบัติ ลงมือทำชิ้นงานต่างๆ ด้วยตนเอง การได้รับประสบการณ์ตรง มีโอกาสสัมผัสจัดกระทำสิ่งต่างๆ สามารถช่วยให้บุคคลแบบนี้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และเกิดทักษะปฏิบัติต่างๆ ได้ดี

4) ลีลาการเรียนรู้ทางการเคลื่อนไหวร่างกาย (Kinesthetic) เรียนรู้ได้ดีจากการเคลื่อนไหวร่างกาย ได้มีโอกาสทำกิจกรรมต่างๆ ที่ต้องใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกาย การได้ลงมือกระทำได้ แสดงออกในรูปแบบที่หลากหลาย สามารถช่วยให้บุคคลแบบนี้เกิดความรู้เข้าใจได้

2. ลีลาการเรียนรู้ที่จำแนกตามลักษณะหรือกระบวนการคิด (Cognitive style) แบบการคิด (Cognitive style) หมายถึง ลักษณะการคิด หรือกระบวนการคิดของบุคคลในการประมวลผลข้อมูล (Information processing) ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของบุคคลในการรับรู้ การคิด การจำ และการแก้ปัญหา การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการคิดหรือแบบการคิดของบุคคล เนื่องจากบุคคลจะต้องนำข้อมูลหรือสิ่งเร้าต่างๆ ที่รับรู้มา ไปประมวลผล (Processing) ในสมอง จึงจะเกิดเป็นความรู้ ความเข้าใจ กระบวนการทางสมองในการประมวลผลข้อมูลของแต่ละบุคคลมีลักษณะไม่เหมือนกัน เพราะแต่ละบุคคลมีความรู้ ประสบการณ์เดิม รวมทั้งความสามารถและทักษะการคิดที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงมีนักการศึกษาหลายท่านยึดหลักการหรือทฤษฎีกระบวนการคิดในการจำแนก ลีลาการเรียนรู้ออกเป็นแบบแผนต่างๆ ดังต่อไปนี้

1) ลีลาการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Witkin

- ลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพิงไม่เป็นอิสระจากสภาพแวดล้อม(Field dependence) เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากความสามารถของบุคคลในการรับรู้สิ่งเร้าในลักษณะรวมๆ ไม่สามารถจำแนกสิ่งเร้าที่ต้องการรับรู้ออกจากสิ่งเร้าอื่นที่ปะปนอยู่ในสภาพแวดล้อม จึงมักถูกอิทธิพลของสิ่งเร้าที่ได้รับทั้งหมดครอบงวน เป็นการรับรู้ที่ไม่เป็นอิสระจากสภาพแวดล้อม บุคคลแบบนี้มักชอบพึ่งพาผู้อื่นขาดความมั่นใจในตนเอง

- ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระเป็นอิสระจากสภาพแวดล้อม(Field independence) เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับบุคคลที่มีความสามารถในการจำแนกสิ่งเร้าที่ต้องการรับรู้ออกจากสิ่งเร้าอื่นที่ปะปนอยู่ในสภาพแวดล้อมได้ โดยไม่ถูกอิทธิพลของสภาพแวดล้อมทำให้การรับรู้ผิดไปจากความเป็นจริง เป็นการรับรู้ที่เป็นอิสระจากสภาพแวดล้อม บุคคลแบบนี้มีความเป็นตัวของตัวเองสูง มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์สูง สามารถพัฒนาวิธีการเรียนด้วยตนเอง แต่อาจมีทักษะทางสังคมต่ำ

2) ลีลาการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Kolb

- ลีลาการเรียนรู้แบบบอบเนกนัย (Divergent: experiencing and reflecting) เรียนรู้ได้ดีจากการสัมผัสและสังเกต ชอบแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ ชอบแสวงหาข้อมูล ความรู้ ชอบนำประสบการณ์ และข้อมูลมาคิดวิเคราะห์ ไตร่ตรอง และแสวงหาแนวคิด และทางเลือกหลากหลาย Honey and Mumford เรียกบุคคลที่มีลีลาการเรียนรู้แบบนี้ว่าเป็นนักคิดวิเคราะห์ (Reflector)

- ลีลาการเรียนรู้แบบซึมซับ (Assimilative: reflection and thinking) เรียนรู้ได้ดีจากการศึกษารวบรวมข้อมูล และทำงานกับความคิดเชิงนามธรรม ชอบคิดไตร่ตรอง และสามารถสร้างทฤษฎี หรือหลักการจากประสบการณ์หรือข้อมูลที่ได้รับ เป็นผู้ชอบการคิดเชิงทฤษฎีมากกว่า การปฏิบัติจริง Honey and Mumford เรียกบุคคลที่มีลีลาการเรียนรู้แบบนี้ว่า นักทฤษฎี (Theorist)

- ลีลาการเรียนรู้แบบเอกนัย (Convergent: thinking and doing) เรียนรู้ได้ดีจากการคิด และการกระทำ ชอบวางแผน ชอบคิดแก้ปัญหา ชอบลงมือปฏิบัติ เพื่อแสวงหาคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว Honey and Mumford เรียกบุคคลที่มีลีลาการเรียนรู้แบบนี้ว่า เป็นนักปฏิบัติ (Pragmatist)

- ลีลาการเรียนรู้แบบประยุกต์ใช้ (Accommodative: doing and experiencing) เรียนรู้ได้ดีจากการลงมือทำและการเข้าไปร่วมกิจกรรมต่างๆ หรือรับประสบการณ์ที่หลากหลาย เป็นผู้ชอบทำและแก้ปัญหาด้วยการปฏิบัติจริง ชอบทดลอง และแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ ชอบทำงานและสนใจในการประยุกต์ใช้เทคนิคต่างๆ และสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้ดี Honey and Mumford เรียกบุคคลที่มีลีลาการเรียนรู้แบบนี้ว่า เป็นนักกิจกรรม (Activist)

3) ลีลาการเรียนรู้ตามแนวคิดของ McCarthy

- ผู้ถนัดจินตนาการ (Imaginative Learner) ชอบเรียนรู้จากประสบการณ์และการสังเกต เป็นคนช่างสงสัย อยากรู้ อยากรู้อะไร ใฝ่รู้ มีความไวในการรับรู้ชอบใช้คำถามประเภท “ทำไม” (Why)

- ผู้ถนัดคิดวิเคราะห์ (Analytic Learner) ชอบเรียนรู้จากการนำประสบการณ์หรือข้อมูลความรู้ ชอบคิดวิเคราะห์ จำแนกแยกแยะ ใช้เหตุผลเพื่อทำความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ชอบใช้คำถามประเภท “อะไร” (What)

- ผู้ถนัดใช้สามัญสำนึก (Common Sense Learner) ชอบเรียนรู้จากการนำความรู้ความคิดไปปฏิบัติ เป็นคนชอบทำ ชอบทดลอง เพื่อหาคำตอบที่ต้องการ หรือ เพื่อใช้ประโยชน์ ชอบใช้คำถามประเภท “อย่างไร” (How)

- ผู้ถนัดการปฏิบัติ เพลิดเพลินสถานการณ์ (Dynamic Learner) ชอบเรียนรู้จากการนำประสบการณ์รูปธรรมสู่การปฏิบัติ เป็นผู้ชอบเสี่ยงเพลิดเพลินสถานการณ์ มีความกระตือรือร้น สนุกกับการค้นพบ การประดิษฐ์ผลงาน ปรับตัวได้ดี ชอบใช้คำถามประเภท “ถ้า...” (if)

3. ลีลาการเรียนรู้ที่จำแนกตามลักษณะพฤติกรรม (Behavior style) มีนักการศึกษาหลายท่านที่ได้นำเสนอลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยศึกษาจากพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออก ในที่นี้ ขอนำเสนอแนวคิดที่ได้รับการอ้างอิงอย่างกว้างขวาง 2 แนวคิด ได้แก่ แนวคิดของ Grasha and Reichman และแนวคิดของ Canfield

1) ลีลาการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Grasha and Reichman

- แบบแข่งขัน (Competitive) ผู้เรียนแบบนี้ชอบการเรียนรู้ที่มีลักษณะท้าทาย และมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้ดีกว่าผู้อื่น การได้คะแนนหรือรางวัลมากกว่าผู้อื่น ทำอะไรได้ดีกว่าผู้อื่น สามารถชนะผู้อื่น เป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้ของบุคคลแบบนี้
  - แบบร่วมมือ (Collaborative) ผู้เรียนแบบนี้ชอบเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น มีความสุขในการเรียนรู้ หากได้ปฏิสัมพันธ์และทำงานร่วมกับผู้อื่น สามารถเรียนรู้ได้ดี หากได้ทำกิจกรรมต่างๆ กับกลุ่ม
  - แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ผู้เรียนแบบนี้เป็นผู้ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ ขาดจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ จึงไม่สนใจและพยายามหลีกเลี่ยงการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ
- แบบมีส่วนร่วม (Participant) ผู้เรียนแบบนี้เป็นผู้มีความรับผิดชอบในการเรียน และพยายามที่จะเรียนรู้ให้ได้มากที่สุด ในเรื่องที่ตนต้องการ หรือที่กำหนดให้โดยการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ตนต้องการเรียนรู้ หรือตอบสนองต่อ วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ของตน แต่จะไม่สนใจการเข้าร่วมในกิจกรรมอื่นๆ ที่ไม่สัมพันธ์กับเป้าหมายของการเรียนรู้ของตน
  - แบบพึ่งพา (Dependent) ผู้เรียนแบบนี้เป็นผู้ขาดความรู้ความสามารถ และความมั่นใจในตนเอง จึงพยายามยึดผู้อื่นเป็นแหล่งพึ่งพิง หรือเป็นแนวทางในการเรียนรู้โดยพยายามเลียนแบบหรือปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้อื่น
  - แบบอิสระ (Independent) ผู้เรียนแบบนี้มีลักษณะตรงกันข้ามกับแบบพึ่งพา คือชอบเรียนรู้ คิด และทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง เป็นผู้มีความสุข หากได้คิด ได้ทำด้วยตนเอง โดยไม่มีผู้อื่นรบกวน แต่ก็เป็นผู้ที่ชอบฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

2) ลีลาการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Canfield

- แบบอิงสังคม (Social style) ผู้เรียนแบบนี้ชอบเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น และสามารถเรียนรู้ได้ดี หากมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

- แบบอิสระ (Independent style) ผู้เรียนแบบนี้ชอบเรียนรู้ตามลำพัง และสามารถเรียนรู้ได้ดี หากมีโอกาสใช้ความคิด และทำงานอย่างอิสระตามลำพัง
  - แบบคิดเชิงมโนทัศน์ (Conceptual style) ผู้เรียนแบบนี้ชอบคิด และทำงานกับเรื่องที่มีลักษณะเป็นนามธรรม หลักการหรือทฤษฎี
  - แบบประยุกต์ใช้ (Social applied style) ผู้เรียนแบบนี้ชอบการปฏิสัมพันธ์ และเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นในกิจกรรม หรือประสบการณ์ต่างๆ ที่มีลักษณะเป็นรูปธรรม หรือการประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์ต่างๆ
  - แบบสังคมเชิงมโนทัศน์ (Social conceptual style) ผู้เรียนแบบนี้ชอบปฏิสัมพันธ์ และเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นในเรื่องหรือกิจกรรม หรือประสบการณ์ที่มีลักษณะเป็นนามธรรม
  - แบบอิสระเชิงประยุกต์ใช้ (Independent applied style) ผู้เรียนแบบนี้ชอบเรียนรู้ตามลำพังอย่างอิสระในเรื่องหรือกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นรูปธรรม หรือการประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์ต่างๆ
  - แบบอิสระเชิงมโนทัศน์ (Independent conceptual style) ผู้เรียนแบบนี้ชอบเรียนรู้ตามลำพังอย่างอิสระในเรื่องหรือกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ชอบขบคิดประเด็นต่างๆ ด้วยตนเอง
  - แบบเป็นกลาง (Neutral preference) ผู้เรียนแบบนี้ ไม่มีความชอบในวิธีการ หรือลีลาการเรียนรู้ แบบใดแบบหนึ่ง เป็นพิเศษโดยเฉพาะ สามารถเรียนรู้ โดยใช้ลีลาการเรียนรู้ที่หลากหลาย
4. ลีลาการเรียนรู้ที่จำแนกตามบริบทหรือสภาพแวดล้อม (Context/ Environment)
- 1) ด้านกายภาพ
    - เสียง สภาพทางเสียงก่อให้เกิดการชอบเรียนรู้ ในสภาวะที่เงียบสงบ หรือสภาวะที่มีเสียง เช่น ชอบทำงานไปพร้อมกับเสียงดนตรี
    - แสง สภาพทางแสงก่อให้เกิดการชอบการเรียนรู้ ในสภาวะที่มีแสงสว่างมาก หรือมีแสงสลัว
    - อุณหภูมิ สภาพทางอุณหภูมิก่อให้เกิดการเรียนรู้ในสภาวะที่มีอากาศเย็น หรืออุ่น
    - ห้องเรียน / สถานที่เรียน ผู้เรียนบางคนชอบเรียนในสถานที่ที่มีบรรยากาศแบบสบายๆ ไม่เป็นทางการ แต่บางคนชอบเรียนในที่ที่มีการจัดอย่างมีแบบแผนเป็นระเบียบ

2) ด้านอารมณ์จิตใจ

- แรงจูงใจ เป็นการเรียนรู้ที่ขึ้นกับแรงจูงใจของบุคคล ซึ่งมีความแตกต่างกัน เช่น บางคนพยายามเรียนรู้ เพื่อให้พ่อแม่ภูมิใจ บางคนทำเพื่อยกฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ในขณะที่บางคนทำเพราะชอบการศึกษา เรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง

- ช่วงสมาธิ เป็นการเรียนรู้ที่ขึ้นกับช่วงสมาธิของบุคคล ซึ่งมีความแตกต่างกัน บางคนชอบเรียนรู้เป็นช่วงสั้นๆ บางคนเรียนรู้เป็นช่วงสั้นๆ บางคนชอบเรียนรู้ต่อเนื่องเป็นช่วงยาว

- ความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นลักษณะการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นตามลักษณะความมุ่งมั่นของบุคคล ความมุ่งมั่นสูง ก่อให้เกิดภาวะการณ์เรียนรู้ที่เข้มแข็ง ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ความมุ่งมั่นต่ำ ก่อให้เกิดภาวะการณ์เรียนรู้ที่ทอดถอยง่าย

- ความรับผิดชอบ เป็นการเรียนรู้ที่ขึ้นกับระดับความรับผิดชอบของบุคคล บางคนชอบเรียนรู้อย่างอิสระ รับผิดชอบตนเอง ไม่ต้องการให้ใครมากำกับ ดูแลหรือคอยเตือน แต่บางคนชอบที่เรียนรู้โดยมีผู้คอยกระตุ้น กำกับ ติดตาม หรือเตือน เพราะไม่สามารถควบคุมตนเองได้ดี

- ความรู้สึกเกี่ยวกับกรอบการทำงาน เป็นการเรียนรู้ที่ขึ้นกับความรู้สึกชอบ-ไม่ชอบในลักษณะของงานที่ทำ เช่น บางคนชอบที่จะเรียนรู้ในเรื่อง หรืองาน ที่มีแบบแผนโค รงสร้าง หรือกรอบความคิดที่ชัดเจน แต่บางคนชอบที่จะเรียนรู้โดยไม่มีกรอบใดๆ มากำกับ

3) ด้านสังคม

- การทำงานเป็นรายบุคคล เป็นความชอบในการเรียนรู้ตามลำพังอย่างอิสระ ไม่ชอบให้ผู้อื่นมารบกวน

- การทำงานเป็นคู่ เป็นความชอบในการเรียนรู้ร่วมกับเพื่อนหรือผู้ร่วมงานที่สนิทสนม หรือเข้ากันได้ดี สามารถปรึกษาหารือกัน และช่วยเหลือกันได้อย่างสะดวกและอย่างสบายใจ

- การทำงานกับกลุ่มเล็ก เป็นความชอบในการเรียนรู้ร่วมกับเพื่อน หรือผู้ร่วมงานเป็นกลุ่มเล็กๆ ซึ่งช่วยให้เกิดความกล้าแสดงออก

- การทำงานกับกลุ่มใหญ่ เป็นความชอบในการเรียนรู้กับคนกลุ่มใหญ่ ชอบการปฏิสัมพันธ์อย่างเป็นทางการ ชอบแสดงตน และสามารถแสดงออกให้คนในกลุ่มใหญ่ ได้รับรู้ข้อมูล และความคิดเห็นของตนได้ดี ชอบแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้อื่นที่มีความแตกต่างหลากหลาย

- การทำงานกับครู เป็นความชอบในการเรียนรู้กับครูเป็นส่วนตัว เพราะมีความไว้วางใจในตัวครู สามารถซักถามข้อสงสัยได้ตามต้องการ โดยไม่ต้องเกรงใจเพื่อน และต้องการสร้างภาพพจน์ที่ดีในสายตาคู

4) ด้านร่างกาย

- การรับรู้ เป็นความชอบที่จะเรียนรู้ผ่านทางประสาทสัมผัสที่ตนถนัด เช่น ชอบที่จะรับรู้ทางตา (การอ่าน การเห็น) ทางหู (การฟัง การได้ยิน) การสัมผัส (การสัมผัสจับต้องการกระทำ) และทางการเคลื่อนไหวร่างกาย (การทำกิจกรรมต่างๆ)
- ความต้องการสิ่งกระตุ้นขณะเรียนรู้ การเรียนรู้จะเป็นไปได้ดีหากบุคคลได้รับสิ่งกระตุ้นที่ร่างกายต้องการ ขณะดำเนินการเรียนรู้ เช่น บางคนชอบดื่มน้ำ กาแฟ หรือสูบบุหรี่ ขณะทำงาน
- เวลา เป็นความชอบที่จะเรียนรู้ตามช่วงเวลาที่คุณมีความตื่นตัวมากที่สุด ซึ่งอาจเป็นช่วงเช้ามีด เช้า สาย บ่าย เย็น ค่ำ ดึก
- ความต้องการเคลื่อนไหวร่างกาย การเรียนรู้จะเป็นไปได้ดี หากบุคคลสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้ตามที่ตนต้องการขณะเรียนรู้ บางคนชอบที่จะลุกเดินไป- มาเป็นระยะๆ แต่บางคนชอบการนั่งอยู่กับที่

5) ด้านจิตวิทยา

- กระบวนการคิด เป็นลักษณะของการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความถนัดของสมองในการคิด ผู้ถนัดคิดวิเคราะห์ ผู้เรียนแบบนี้มักจะเริ่มงานช้า ใช้เวลาเตรียมการมาก แต่เมื่อลงมือทำแล้ว จะอดทนทำงานจนเสร็จ ในขณะที่ผู้ถนัดคิดเป็นภาพรวม จะชอบทำงานไปเรื่อยๆ ในบรรยากาศแบบสบายๆ
- ความถนัดในการใช้สมองซีกซ้าย- ขวา เป็นความชอบในการใช้สมองซีกซ้ายหรือขวาในการเรียนรู้หรือการทำงาน เช่น ผู้ถนัดใช้สมองซีกซ้ายจะชอบการคิดวิเคราะห์แยกแยะ การคิดอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ในขณะที่ผู้ถนัดใช้สมองซีกขวา มักชอบคิดแบบภาพรวม
- บุคลิกลักษณะ เป็นลักษณะของการเรียนรู้ที่ขึ้นกับบุคลิกลักษณะของบุคคล เช่น บางคนเป็นคนฉับไว ตอบสนองต่อสิ่งเร้าอย่างรวดเร็ว จะชอบที่จะทำอะไรอย่างรวดเร็ว เรียนและทำงานอย่างรวดเร็ว ทำให้ผลงานไม่ดีเท่าที่ควร แต่บางคนจะสุขุม ค่อยๆ คิดพิจารณา ก่อนที่จะพูดหรือทำอะไร ผู้เรียนแบบนี้ มักจะใช้เวลาในการหาข้อมูล และคิดจนเกิดความเข้าใจ

กรรชา (Grasha, 1995: 342-343) ได้ระบุประเภทของลีลาการเรียนรู้ดังต่อไปนี้

1. แบบแข่งขัน (Competitive) ผู้เรียนเรียนรู้ในห้ องเรียนเพื่อแสดงศักยภาพที่เหนือกว่าผู้เรียนคนอื่นๆ ในห้องเรียน ผู้เรียนรู้สึกว่าตนเองต้องแข่งขันเพื่อรางวัล เช่น คะแนนที่สูง ความสนใจจากผู้สอน เป็นต้น
2. แบบร่วมมือ (Collaborative) ผู้เรียนต้องการเรียนรู้ด้วยการแลกเปลี่ยนความคิดและความสามารถ มีปฏิสัมพันธ์และทำงานร่วมกับผู้สอนและผู้เรียนคนอื่นได้เป็นอย่างดี

3. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ผู้เรียนไม่เข้าร่วมเรียนกับผู้สอนและผู้เรียนคนอื่นๆ ในชั้นเรียน ขาดความสนใจในการเรียน ไม่ใส่ใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

4. แบบมีส่วนร่วม (Participant) ผู้เรียนพยายามที่จะทำสิ่งที่ผู้สอนต้องการได้ครบตรงตามเป้าหมาย ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนและทำสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เรียนเพียงเล็กน้อย

5. แบบพึ่งพา (Dependent) ผู้เรียนแสดงความใฝ่รู้ทางสติปัญญาเพียงเล็กน้อยและเรียนรู้แต่สิ่งที่กำหนดไว้ การเรียนรู้ของผู้เรียนขึ้นอยู่กับภาระที่แนะนำของผู้สอนและทำตามที่ผู้สอนแนะนำ

6. แบบอิสระ (Independent) ผู้เรียนชอบคิดพิจารณาด้วยตนเอง มีความมั่นใจในความสามารถของตน และชอบทำงานตามลำพัง

ลีเวอร์, เออร์แมน และ เชคท์แมน (Leaver, Ehrman; & Shekhtman. 2005: 65) ได้แบ่งประเภทลีลาการเรียนรู้ตามช่องทางประสาทสัมผัส ซึ่งโดยปกติแล้วผู้เรียนมีช่องทางในการรับรู้ข้อมูลใหม่ๆ ได้แก่ หู ตา และการสัมผัส ดังนั้นจึงสามารถแบ่งประเภทการเรียนรู้ตามช่องทางประสาทสัมผัสได้ดังต่อไปนี้

1. ลีลาการเรียนรู้ทางสายตา (Visual learning)

ผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ทางสายตาสามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่จากการมองเห็น ผู้เรียนเข้าใจไวยากรณ์ได้ดีขึ้นหากผู้เรียนได้อ่านไวยากรณ์ในหนังสือ ลีเวอร์ (Leaver. 1998) ได้นิยามประเภทของผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ทางสายตาได้ 2 กลุ่ม ได้แก่ นักจินตภาพ (Imagist) และ นักเล่นคำ (Verbalist)

เมื่อนักจินตภาพ (Imagist) ได้ยินหรืออ่านสื่อภาษาต่างประเทศหรือภาษาแม่ของตน ผู้เรียนจะเห็นภาพจินตนาการจากสิ่งที่ได้ฟังหรืออ่าน อีกทางหนึ่งพวกเขาสามารถสร้างภาพจากข้อมูลได้ ผู้เรียนเข้าใจผ่านภาพและเก็บข้อมูลในควมจำในรูปแบบภาพซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์หรือไวยากรณ์ได้มากกว่าความจำจากคำพูด

ในทางตรงกันข้ามถ้าผู้เรียนนักเล่นคำ (Verbalist) ได้ยินคำว่า Soleil ในภาษาฝรั่งเศส ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องเห็นภาพดวงอาทิตย์เหมือนอย่างที่นักจินตภาพทำ ผู้เรียนนักเล่นคำสามารถจำตัวสะกด s-o-l-e-i-l อยู่ ในสมองของผู้เรียนได้เลย ผู้เรียนนักเล่นคำจะเก็บตัวอักษรไว้ในสมอง เมื่อผู้เรียนรู้สึกว่าคุณศัพท์บางคำจำได้ยาก ก็จะใช้วิธีจำตัวอักษรตัวแรกหรือตัวอักษรบางตัวที่อยู่ในคำนั้นๆ ผู้เรียนจะไม่จินตนาการภาพของคุณศัพท์แต่จะใช้การจำตัวอักษร สำหรับผู้เรียนนักเล่นคำ การอ่านเป็นกุญแจสำคัญที่นำไปสู่การจำ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่ผู้เรียนนักเล่นคำสามารถสะกดคำได้อย่างถูกต้อง ยกตัวอย่างเช่น ผู้เรียนที่ชนะในการแข่งขันสะกดคำมักเป็นผู้เรียนนักเล่นคำ หรือผู้เรียนที่เรียนด้วยกลวิธีในการจำซึ่งกลายเป็นผู้เรียนนักเล่นคำโดยธรรมชาติ

ผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ทางสายตาสามารถจัดการกับและมีข้อได้เปรียบในการทำกิจกรรมในห้องเรียนที่ไม่ใช่การมองโดยการปรับกลวิธีของผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้จากการฟังและฝึกทักษะ หรือเปลี่ยนกิจกรรมการฟังมาเป็นรูปแบบของการมอง ยกตัวอย่างเช่น กิจกรรมจังหวะหรือเพลงสั้น วรรณกรรมที่ใช้ในการจำคำศัพท์ กิจกรรมบทบาทสมมติซึ่งผู้เรียนใช้จินตนาการเห็นวลีที่ใช้ในบทบาทสมมติและสามารถอ่านออกเสียงมาได้ เป็นต้น

2. ลีลาการเรียนรู้ทางหู

ผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ทางหูจะรับข้อมูลใหม่ผ่านทางเสียง เมื่อผู้เรียนได้ยินส่วนท้ายของไวยากรณ์ และผู้เรียนสามารถจัดกลุ่มคำด้วยเสียงที่ผู้เรียนคุ้นเคย ระดับเสียง จังหวะและโทนเสียงจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเดาความหมายของคำ และผู้เรียนสามารถเรียนรู้ที่จะแยกแยะความแตกต่างได้เมื่อผู้เรียนกำลังพูดภาษาต่างประเทศ ลีเวอร์ (Leaver, 1998) ได้แบ่งผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้จากการฟังได้ 2 กลุ่มคือ ผู้เรียนนักฟัง (Aural learners) และผู้เรียนนักพูด (Oral learners)

ผู้เรียนนักฟังจะเรียนรู้ด้วยกันฟังผู้อื่น ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องจดบันทึกในห้องเรียนเนื่องจากปกติแล้วผู้เรียนสามารถจำ ในสิ่งที่ได้ยิน ผู้เรียนกลุ่มนี้มักจะมีความสามารถในชั้นงานที่วัดความเข้าใจการฟังสามารถเข้าใจในเนื้อหาไม่ว่าจะเป็นสื่อบันทึกหรือภาพยนตร์ หรือเข้าใจทั้งสองอย่าง ซึ่งขึ้นอยู่กับลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนเอง และโดยปกติแล้วผู้เรียนกลุ่มนี้จะมีสำเนียงดี

ผู้เรียนนักพูดจะเรียนรู้ด้วยการฟังตนเอง ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบพูดและฟังเอง การพูดเป็นสิ่งจำเป็นต่อความสามารถในการเข้าใจข้อมูลและบันทึกไว้ในความจำ ในขณะที่ผู้เรียนนักฟังต้องการรับข้อมูลจากการฟัง ผู้เรียนนักพูดต้องส่งข้อมูลผ่านทางเสียงซึ่งกลายมาเป็นวิธีการรับข้อมูลอย่างหนึ่งของผู้เรียนนักพูด ซึ่งสามารถเข้าใจและรับรู้สิ่งที่เรียนจากการที่ผู้เรียนได้พูดออกมา อาจสร้างความรำคาญแก่เพื่อนร่วมชั้นได้ เพราะผู้เรียนต้องพูดบ่อยครั้ง อย่างไรก็ตามหากผู้เรียนหยุดพูดประสิทธิภาพและปริมาณของการเรียนรู้ก็จะน้อยลง

ผู้เรียนนักฟัง อาจสับสนหรือขาดความอดทนหากผู้เรียนต้องเรียนรู้ผ่านการเขียน ผู้เรียนนักฟังส่วนใหญ่ต่างมีความสามารถยอมรับการรับข้อมูลด้วยภาพที่แตกต่างกัน เนื่องด้วยการเรียนภาษาส่วนมากเป็นการมองเห็น ครึ่งหนึ่งของกิจกรรมการเรียนการสอนภาษามักจะให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน จึงเป็นโอกาสที่ดีของผู้เรียนกลุ่มนี้ในการรับมือกับการเรียนที่ไม่ใช้เสียง ในขณะที่เดียวกันผู้สอนสามารถฝึกผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ทางสายตาด้วยการใช้สื่อการฟัง ยกตัวอย่างเช่น ให้ครูหรือเจ้าของภาษาอัดเสียงการอ่านออกเสียงบทความและให้ผู้เรียนอ่านและฟังเสียงของบทความนั้นไปพร้อมๆ กัน หรือให้ผู้เรียนลองอ่านออกเสียงบทความดังๆ หรือออกเสียงคำศัพท์

3. ลีลาการเรียนรู้ทางการเคลื่อนไหว

ผู้เรียนประเภทนี้จะเกิดการเรียนรู้และรับรู้ข้อมูลใหม่ได้จากการเคลื่อนไหวร่างกาย ความแตกต่างของผู้เรียนประเภทนี้ขึ้นอยู่กับ ระยะเวลาของกล้ามเนื้อที่ใช้ เช่น กล้ามเนื้อมัดใหญ่ (ขา แขน หรือส่วนอื่นๆ ของร่างกาย) หรือ กล้ามเนื้อมัดเล็ก (นิ้ว มือ)

ผู้เรียนประเภทนี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก ผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ทางการเคลื่อนไหวร่างกาย (Kinesthetic learners) มักชอบเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนใช้ร่างกายทั้งหมดสำหรับการเรียนรู้ ในชั้นเรียนภาษา การแสดงบทบาทสมมุติ และกิจกรรมที่ตอบสนองของทางร่างกาย ทั้งหมดจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และสามารถจำศัพท์พร้อมทั้งไวยากรณ์ใหม่ได้

กลุ่มที่สอง ผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้จากการใช้ เครื่องมือในการเคลื่อนไหว (Mechanical learners) ผู้เรียนกลุ่มนี้มักชอบเขียน วาดรูป และขีดเส้น ในชั้นเรียนนี้ของผู้เรียนกลุ่มนี้แทบจะไม่อยู่เฉย เพราะผู้เรียนจะเรียนรู้จากการจดบันทึก เขียนร้อยแก้ว และการคัดลอก

บ่อยครั้งที่ห้องเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้จัดกิจกรรมที่เหมาะสมต่อผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้จากการใช้เครื่องมือในการเคลื่อนไหว ผู้เรียนจำเป็นต้องนั่งอยู่กับที่ในห้องเรียน ผู้เรียนอาจต้องหาทางในการขยับเขยื้อนระหว่างเรียน ในขณะที่เดียวกันผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ทางการเคลื่อนไหวร่างกาย ชอบใช้แขนและขา อาจจะต้องจดบันทึกเป็นจำนวนมากเพื่อช่วยให้ผู้เรียนลดความกระวนกระวายใจไปได้ (อย่างไรก็ตามการขีดเขียนเป็นวิธีที่ช่วยในการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ทางการเคลื่อนไหวร่างกายและผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้จากการใช้เครื่องมือในการเคลื่อนไหว แต่พึงระลึกไว้ว่า ผู้สอนบางคนอาจคิดเป็นการกระทำที่ไม่สุภาพ) ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนประเภทนี้ด้วยการจัดกิจกรรมทัศนศึกษาและการแสดงบทบาทสมมุติ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการเคลื่อนไหว

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเภทของลีลาการเรียนรู้ตามที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ลีลาการเรียนรู้สามารถแบ่งได้เป็น 4 มิติได้แก่ ประสาทสัมผัส ผัสส กระบวนการคิด พฤติกรรม และสภาพแวดล้อม ในการวิจัยครั้งนี้จะศึกษามิติของพฤติกรรมตามแนวคิดของกราช่าและไรช์แมน (Grasha; & Richeman. 1975) ที่แบ่งประเภทลีลาการเรียนรู้เป็น 6 ประเภท ได้แก่ ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) ลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) ลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) และลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) เพื่อศึกษาพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกระหว่างการเรียนการสอน ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เนื่องจากรูปแบบของพฤติกรรมเป็นรูปธรรมที่สามารถมีตัวบ่งชี้และเกณฑ์ชี้วัดพฤติกรรมได้

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลีลาการเรียนรู้อ

แสงหล้า โปธา และคณะ (2548: 35) วิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนช่วงชั้นปีที่ 1 ช่วงชั้นที่ 3 และ 4 จำนวน 204 คน และ 190 คน ตามลำดับ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา และแบบมีส่วนร่วมในระดับ บมาก ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงและแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของกลุ่มผู้เรียนที่จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกกลุ่มสาระ และกลุ่มสาระคณิตศาสตร์มีรูปแบบแข่งขันอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนชายและหญิงในกลุ่มตัวอย่างมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 อีกทั้งนักเรียนชั้นปีที่ 1 ช่วงชั้นที่ 3 ในทั้ง 3 กลุ่มสาระที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และในกลุ่มสาระการเรี ยนรู้คณิตศาสตร์มีรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของสถิติ นักเรียนชั้นปีที่ 1 ช่วงชั้นที่ 4 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระในกลุ่มสาระการเรี ยนรู้คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์แตกต่างกัน และมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในกลุ่มสาระการเรี ยนรู้คณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2549: 94) วิจัยเรื่อง ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไทยของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในจังหวัดเชียงใหม่ 100 ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการเรียนรู้ภาษาของชาวตะวันออก เป็นการเรียนรู้ที่มีลักษณะเก็บตัว เินอายและชอบทำงานตามลำพังมากที่สุด ส่วนชาวตะวันตกมีลักษณะการเรียนรู้ในลักษณะที่ชอบเปิดตัว และชอบสังคมมากที่สุด ส่วนกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของชาวตะวันออกและชาวตะวันตก ส่วนใหญ่นำกลวิธีทางสังคมและกลวิธีที่ใช้การเสริมและทดแทนมาใช้บ่อยมาก

สุระ ประธาน และคณะ (2549: 90) วิจัยเรื่อง การศึกษาวิธีการเรียน (Learning Style) ของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2548 สำรวจวิธีการเรียนสองครั้ง ได้แก่ ภาคเรียนที่ 1 และ ภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษา 2548 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสำรวจวิธีการเรียนตามแบบจำลองวิธีการเรียนของคาร์ล จุง และแนวคิดของกรรชา และไรซ์แมน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตคณะวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่เลือกวิธีการเรียนแบบต่างๆ โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนมาก ตั้งแต่อันดับที่หนึ่งถึงห้าตามลำดับ ได้แก่ ST (Sensing – Thinking Style) แบบ SF (Sensing – Feeling Style) แบบ NT (Intuitive – Thinking Style) แบบ NF (Intuitive – Feeling Style) และ แบบหลีกเลี่ยง AS (Avoidant Style)

พิเชษฐ์ แสนมุข (2551: 78) วิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะทางการคิดแบบอิสระจากสิ่งรอบข้างและรูปแบบการเรียนรู้กับการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 333 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบวัดความสามารถทางการคิดอย่างมีวิจารณญาณ แบบทดสอบลักษณะทางการคิด และแบบสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรปัจจัยด้านลักษณะทางการคิดแบบเป็นอิสระจากสิ่งรอบข้าง รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ รูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ก็ บการคิดอย่างมีวิจารณญาณมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยด้านลักษณะทางการคิดแบบเป็นอิสระจากสิ่งรอบข้าง รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ รูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง ส่งผลต่อการคิดอย่างมีวิจารณญาณอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 แต่รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพาและรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน ส่งผลต่อการคิดอย่างมีวิจารณญาณอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

หทัย ดาวสไต (2554: 90) วิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลักสูตรภาษา อังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ (English Program) กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในหลักสูตรภาษาอังกฤษจำนวน 30 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีรูปแบบการเรียนรู้ ความชอบในการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ และปัญหาทางด้านภาษาที่แตกต่างกัน ทำให้สามารถสรุปได้ว่า นักเรียนจะเลือกกลวิธีการเรียนที่คิดว่าเหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากที่สุดเพื่อนำมาใช้พัฒนาทักษะทางด้านภาษาของตนเอง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลีลาการเรียนรู้จะเห็นว่าผู้เรียนแต่ละคนมีลีลาการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ผู้เรียนมักเลือกลีลาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเองเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งลีลาการเรียนรู้ส่งผลถึงวิถีคิดของผู้เรียน งานวิจัยข้าง ต้นนี้สามารถนำไปสู่การอธิบายผลการศึกษาเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่ง จะนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้มากขึ้น

2. เอกสารที่และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

2.1.1 สภาพการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

2.1.1.1 การเรียนการสอนภาษาไทยในประเทศไทย

การเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศในประเทศไทยมีทั้งในการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบ การสอนภาษาไทยที่เห็นในระบบได้อย่างชัดเจนได้แก่ การสอนภาษาไทยในโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งตามขั้นตอนการขออนุญาตจัดตั้งและเปิดกิจการโรงเรียนนานาชาติ (สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. 2552: ออนไลน์) ได้ระบุไว้ว่า ต้องจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยให้กับนักเรียนต่างชาติของโรงเรียนทุกระดับชั้น กล่าวคือนักเรียนต่างชาติกำหนดให้เรียนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยเป็นวิชาบังคับ 1 คาบต่อสัปดาห์ และการสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวต่างชาติในสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนในหลักสูตรปริญญาตรีและปริญญาโท รวมไปถึงการเปิดหลักสูตรภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติที่สนใจโดยสอนนอกเวลา ราชการ ส่วนการสอนภาษาไทยนอกระบบมักพบในโรงเรียนสอนภาษาซึ่งประกอบไปด้วยหลักสูตรระยะสั้น หลักสูตรเฉพาะ การสอนแบบรายบุคคล เป็นต้น

ปรีชา หิรัญประดิษฐ์ (2545: 58-59) ได้อธิบายถึงสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศในประเทศไทยว่า การเรียนการสอนจะเน้นหนักไปที่ข้อมูลในชั้นเรียน เนื่องจาก การสอนภาษาไทยในช่วงปี พ.ศ.2544-45 เป็นการสอนในชั้นเรียนเกือบทั้งหมด มีเพียงมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เท่านั้นที่สอนทางไกลอยู่บ้าง หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยในประเทศไทยแบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. หลักสูตรประจำ เป็นหลักสูตรระยะสั้นที่มุ่งให้บริการชาวต่างประเทศ จัดเป็นหลักสูตรประจำหรือแบบเข้ม (Intensive) หลักสูตรประจำนี้แบ่งเป็นระดับย่อยได้แก่

- ระดับต้นโดยจะสอนการฟัง พูด เป็นหลัก
- ระดับกลาง และ
- ระดับสูง

ในปัจจุบันการเรียนต่อเนื่องจนถึงระดับสูงมีผู้เรียนน้อย สถาบันส่วนใหญ่จึงเปิดสอนเพียงระดับต้นและระดับกลาง ระดับสูงที่มีหลักสูตรอยู่อาจไม่ได้เปิดในบางปีเนื่องจากมีผู้เรียนไม่เพียงพอไม่คุ้มค่าใช้จ่าย

2. หลักสูตรแลกเปลี่ยน (ไม่ได้จัดทุกปี) เป็นหลักสูตรระยะสั้นตามโครงการความร่วมมือระหว่างสถาบันไทยกับสถาบันต่างประเทศ เช่น ระหว่างมหาวิทยาลัยไทยกับต่างประเทศ หรือระหว่างโรงเรียนกับมูลนิธิ เช่น AFS, Rotary

3. หลักสูตรเฉพาะตามความต้องการของหน่วยงาน เป็นหลักสูตรระยะสั้นที่หน่วยงานจัดส่งผู้เรียนมาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน จัดเมื่อมีการติดต่อ เช่น กลุ่มของชาวญี่ปุ่น ชาวออสเตรเลีย ชาวอินเดีย เป็นต้น

4. หลักสูตรสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัย จัดบางสถาบันเท่านั้น เช่น หลักสูตรนานาชาติที่มีชาวต่างประเทศร่วมเรียนและหลักสูตรไทยศึกษา (Thai studies)

5. การสอนตัวต่อตัว การสอนประเภทนี้ไม่มีหลักสูตรตายตัวครูจะสอนตามความต้องการของผู้เรียน และความสามารถของผู้เรียนเป็นสำคัญ

สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (2555: ออนไลน์) ได้กำหนดแผนการในการสอนภาษาไทยให้แก่นักเรียนต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติโดยมีเป้าหมายของแผนการเรียนภาษาและวัฒนธรรมไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างชาติคือ สามารถสื่อสารภาษาไทยได้อย่างเหมาะสมเพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจในภาษาไทยและเพื่อสร้างทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมไทย ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังคือ ผู้เรียนสามารถใช้ชีวิตในสังคมไทยได้อย่างเหมาะสมและเข้าใจถึงการเคารพในความหลากหลายทางวัฒนธรรม

หลักสูตรวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนต่างชาติจะเน้นการนำไปใช้โดยหลักสูตรออกแบบมาเพื่อช่วยให้นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์และพัฒนาทักษะภาษาในชีวิตประจำวัน เกณฑ์การแบ่งระดับผู้เรียนในหลักสูตรประกอบด้วยระดับ 1 – ระดับ 5 ได้แก่

ระดับ 1 ก่อนระดับเบื้องต้น จะมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษาขั้นพื้นฐาน การฟัง การพูดและคำศัพท์พื้นฐาน เข้าใจและทำตามคำสั่งหรือคำขอร้องได้ สร้างประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธและถามคำถามง่ายๆ โดยใช้คำลงท้ายเพื่อความสุภาพ ข อธิง ขอโทษ และขอบคุณ อีกทั้งใช้คำสรรพนามและแสดงท่าทางที่เหมาะสมกับผู้ใหญ่และเพื่อน สามารถจำและคัดลอกอักษรภาษาไทย

ระดับ 2 ระดับเบื้องต้น โครงสร้างจะคล้ายๆ ระดับก่อนเบื้องต้นแต่เพิ่มเติมการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์มากขึ้น ถามคำถามใช่หรือไม่ ใช้ภาษาเป้าหมายในการทำกิจกรรมทางภาษา สามารถเขียนชื่อของตนเองเป็นภาษาไทย ตัวเลขไทย และคำศัพท์ขั้นพื้นฐาน อีกทั้งการอ่านและจำป้ายสาธารณะ เรียนรู้คำแต่ละประเภทในประโยคได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำลักษณะนาม คำบุพบท และคำสันธาน “แต่” “และ” แยกแยะโทนเสียงที่แตกต่างกัน 2 โทนเสียง

ระดับ 3 ก่อนระดับกลาง เรียนรู้การตั้งคำถามโดยใช้คำสรรพนามประเภทคำถาม และคำถามใช่หรือไม่ ตอบคำถามสั้นๆ ประโยคปฏิเสธ ใช้คำสรรพนามในการพูดได้อย่างเหมาะสมกับ สถานทางสังคม อายุ และบริบท สามารถพูดบรรยายคน สถานที่ และสิ่งของด้วยประโยคสั้นๆ บอก ความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นได้ เรียนคำสันธานเพิ่มเติม คำคือว่า “หรือ” “เพราะ” แยกแยะโทน เสียงที่แตกต่างกัน 3 โทนเสียง

ระดับ 4 ระดับกลาง รายละเอียดจะคล้ายกับระดับก่อนระดับกลาง โดยเพิ่มเติม การบอกถึงความจำเป็นและความต้องการ สามารถสนทนาทางโทรศัพท์อย่างง่าย ๆ ได้ บรรยายสิ่งของ สถานการณ์ สถานที่ และคนได้ สามารถฟังเรื่องและจับใจความได้ สามารถอ่านและเข้าใจข้อความ สั้นๆ และเขียนประโยคง่ายๆ เกี่ยวกับข้อความที่อ่านได้ เรียนรู้ประโยคความรวม และแยกแยะโทน เสียงที่แตกต่างกัน 4 – 5 โทนเสียง

ระดับ 5 ระดับสูง พัฒนาทักษะ การฟัง พูด อ่านและเขียน ความเข้าใจภาษาเริ่มมี พัฒนาการที่ดีขึ้น สามารถโต้ตอบบทสนทนาทางโทรศัพท์ และใช้ประโยคที่เป็นภาษาพูด สามารถบอก ใจความสำคัญของข้อความ บทสนทนา เรื่อง ข่าว พร้อมรายละเอียดมาสนับสนุน เรียนรู้การบรรยาย ความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นด้วยเหตุผล อ่ านและทำความเข้าใจงานเขียนที่ประเภทต่างๆ ป้าย สาระณะ ข้อมูลเบื้องต้นบนฉลากสินค้า ย่อหน้าสั้นๆ หรือ เรื่องสั้น เขียนประโยคและย่อหน้าอย่างง่าย โดยใช้ข้อมูลที่หลากหลายมาเขียน

การเรียนของนักเรียนในแต่ละระดับขึ้นอยู่กับความสามารถและพื้นฐานของ นักเรียนแต่ละบุคคล สาระสำคัญของหลักสูตรคือ การสนทนาภาษาไทย เมื่อนักเรียนสามารถผ่าน หลักสูตรได้ ก็จะมุ่งเน้นทักษะทางไวยากรณ์ และการอ่านภาษาไทยต่อไป

นักเรียนจะได้รับการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการสนทนาให้ คล่องแคล่ว ส่วนด้านวัฒนธรรมไทยจะแทรกอยู่ในการสอนภ ษา ผู้สอนสามารถใช้ภาษาอังกฤษหรือ ภาษาที่ทางโรงเรียนกำหนดเป็นสื่อกลางในการสอนได้

2.1.1.2 การเรียนการสอนภาษาไทยในต่างประเทศ

การเรียนการสอนภาษาไทยในต่างประเทศในวิจัยเล่มนี้ จะกล่าวถึงเพียงบาง ประเทศในทวีปเอเชีย เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยในครั้ งนี้เป็นผู้เรียนจากประเทศสิงคโปร์ซึ่งเป็น หนึ่งในประเทศของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน สถาบันอุดมศึกษาระดับชั้นนำใน ทวีปเอเชียได้เปิดสอนภาษาไทยมากขึ้นตั้งแต่ระดับปริญญาตรีจนถึงระดับปริญญาโท รวมไปถึงการ จัดหลักสูตรเร่งรัดให้บุคคลภายนอกอีกด้วย สุภา ปานเจริญ (2554: 8) ได้กล่าวในการสัมมนา นานาชาติการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศว่า หลายประเทศในอาเซียนให้ความสำคัญต่อ ภาษาไทยซึ่งเป็นเหตุผลมาจากการก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่ใกล้จะมาถึง

1) การเรียนการสอนภาษาไทยในสาธารณรัฐประชาชนจีน

ฟู เจิง โหย่ว (2544: 53-55) ได้กล่าวถึงความเป็นมาของการสอนภาษาไทยในประเทศไทยว่า การสอนภาษาไทยเริ่มขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง สำนักชื้ออี้กว่านเป็นโรงเรียนแห่งแรกในประเทศไทยที่สอนภาษาไทย ปีค.ศ.1497 ค.ศ. 1515 และ ค.ศ. 1578 เมืองสยามได้ส่งคณะทูตไปเยือนประเทศจีน 3 ครั้ง และนำพระราชสาส์นไปด้วย แต่ราชวงศ์หมิงไม่มีล่ามภาษาไทย ฉะนั้น ในปี ค .ศ. 1578 จีนจึงได้ตั้งสำนักสยามขึ้นในชื้ออี้กว่าน ซึ่งได้เชิญนายอุบลรัตน์ (ตามเสียงภาษาจีนกลาง) ทูตสยามมาสอนภาษาไทยแล้ว นอกจากนี้ยังได้เชิญนายอุบลทิศและอุบลหงวนมาเป็นผู้สอนด้วย คนเหล่านี้เป็นคนไทยกลุ่มแรกๆที่ไปสอนภาษาไทยในประเทศจีนซึ่งถูกบันทึกไว้ในพงศาวดารจีน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาประเทศจีนเริ่มมีการสอนภาษาไทยและเริ่มประวัติการเผยแพร่ภาษาไทยในประเทศจีน

ในเดือนกันยายนปี ค .ศ.1946 วิทยาลัยภาษาตะวันออกนานกิงเริ่มจัดตั้งแผนกภาษาสยาม และในปี ค .ศ.1949 หลังจากการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีนในปี 1949 วิทยาลัยภาษาตะวันออกนานกิงได้รวมเข้าคณะภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยปักกิ่ง แผนกภาษาสยามได้เปลี่ยนชื่อเป็นภาควิชาภาษาไทย กล่าวได้ว่า มหาวิทยาลัยปักกิ่งเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกที่เปิดสอนภาษาไทย นับว่าเป็นจุดเริ่มต้นขอ ังการพัฒนาวิชาภาษาไทยในเวลานั้น อาจารย์ที่ทำงานในภาควิชาภาษาไทยประกอบด้วยอาจารย์ที่สำเร็จการศึกษาในประเทศจีนและอาจารย์ซึ่งเป็นชาวจีนโพ้นทะเลที่กลับมาจากเมืองไทย เมื่อทศวรรษที่ 60 เป็นต้นมา สถาบันภาษาต่างประเทศปักกิ่ง สถาบันภาษาต่างประเทศกว้างโจว และสถาบันชนชาติส่วนน้อยกวางสีได้ก่อตั้งสาขาวิชาภาษาไทยขึ้นและในคณะภาษาไทยตามลำดับ

ในปีค .ศ. 1999 ภาควิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย มหาวิทยาลัยปักกิ่งเปิดรับนักศึกษาปริญญาโทซึ่งเป็นการเริ่มต้นประวัติการฝึกอบรมผลิตนักศึกษาปริญญาโทสาขาวิชาภาษาไทยในประเทศจีน ในปีค .ศ.1996 มหาวิทยาลัยปักกิ่งได้ก่อตั้งสถาบันไทยศึกษา มหาวิทยาลัยปักกิ่งขึ้น หลักสูตรสาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยปักกิ่งประกอบด้วยหลักสูตรปริญญาตรี หลักสูตรสำหรับชาวต่างชาติ หลักสูตรระยะสั้น และหลักสูตรปริญญาโท

2) การเรียนการสอนภาษาไทยในสาธารณรัฐเกาหลี

คิม ยอง แอ (2554: 26 – 30) ได้กล่าวถึงความเป็นมาของการศึกษาภาษาไทยในมหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศในวิทยาเขตกรุงโซล ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนชั้นนำของประเทศแห่งหนึ่ง ผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยคือ ดร .คิม ฮุงแบ ได้จัดตั้งมหาวิทยาลัยในปีค .ศ. 1954 สาเหตุสำคัญของการจัดตั้งมหาวิทยาลัยคือ การติดต่อกับต่างประเทศในช่วงสงครามเกาหลี เนื่องจากมีทหารสหประชาชาติมาช่วยรบที่เกาหลี การสื่อสารในการดำเนินการต่างๆ ไม่ราบรื่น ดังนั้นดร .คิม ฮุง แบ จึงมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญและต้องเรียนภาษา

อื่นด้วย เพราะฉะนั้นดร.คิม ฮุง แบกก็เปิดมหาวิทยาลัยที่สอนวิชาภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะเป็นแห่งแรกในประเทศเกาหลี และเริ่มเปิดสอน 5 ภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน จีน และรัสเซีย ส่วนภาควิชาภาษาไทยเริ่มสอนในปีค.ศ. 1966 เป็นภาษาที่ 12 ของมหาวิทยาลัย ทางมหาวิทยาลัยได้ทำ ความตกลงทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยเมืองไทย 10 แห่ง และเชิญอาจารย์ปีละ 2 คนจากเมืองไทย หลักสูตรของมหาวิทยาลัยประกอบไปด้วยระดับปริญญาตรีเรียน 4 ปี โดย 2 ปีแรกสอนเขียนพูด อ่านภาษาไทยให้คล่อง และระดับปริญญาโท 2 ปี แยกเป็นวรรณคดีและภาษาไทย มีการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม เพื่อให้ให้นักศึกษาได้เข้าสัมผัสกับวัฒนธรรมไทย เช่น งานวันสงกรานต์ งานวันลอยกระทง เป็นต้น ทางภาควิชาจะสอนภาษาไทยในห้องเรียนและนอกห้องเรียนให้นักศึกษาไปฝึกเองบ้าง เรียนเพิ่มเติมบ้าง และช่วงปิดเทอมฤดูหนาว ฤดูร้อน นักศึกษาจะจัดกลุ่มเรียนภาษาไทยระยะสั้น 4 สัปดาห์มาเรียนที่เมืองไทย นอกจากนี้ทุกปีจะจัดให้มีการประกวดเรียงความ สุนทรพจน์ และล่านสำหรับนักศึกษาทั่วประเทศ นักศึกษาเขียนเองโดยมีอาจารย์ชาวไทยและอาจารย์ชาวเกาหลีให้การสนับสนุนอยู่ข้างหลังเท่านั้น ท่านทูตและข้าราชการจากสถานทูตไทยประจำประเทศเกาหลีมาเป็นกรรมการและมอบรางวัลให้กำลังใจแก่นักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทย

มองส์ ฮวัน ซึ่ง (2554: 32-35) ได้อธิบายถึงการเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยอันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ วิทยาเขตยงอิน (Global Campus) ว่า การเรียนการสอนภาษาไทยในวิทยาเขตยงอินได้จัดตั้งเมื่อปีค.ศ. 1983 และจัดตั้งวิทยาลัยการล่านและการแปลในปี ค.ศ. 2008 เพื่อสนับสนุนการล่านและการแปลอาชีพระดับโลก นักศึกษาของวิทยาเขตยงอินสามารถเรียนสองวิชาเอกและเรียนจบภายใน 4 ปี นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยจะเรียนภาษาไทย 70 หน่วยกิต และเลือกเรียนเอกอื่นๆ อีก 54 หน่วยกิต รวมแล้ว 150 หน่วยกิตหรือนักศึกษาสามารถเรียนวิชาเอกเข้มเข้าเฉพาะวิชาภาษาไทย 83 หน่วยกิต และมีหลักสูตรพิเศษที่นักศึกษาปี 3 ขึ้นไปต้องเข้ามาเรียนที่ประเทศไทยอย่างในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัย ยบรูพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ฯลฯ โดยเรียน 1 ภาคการศึกษา เมื่อกลับมาประเทศเกาหลีแล้วอย่างน้อยนักศึกษาต้องเรียนอีก 1 ภาคการศึกษาจึงจะจบ นอกจากนี้ยังมีการเรียนเพิ่มเติมตามหลักสูตรระยะสั้นของนักศึกษาปี 2 ขึ้นไปในช่วงปิดเทอม เรียน 4 สัปดาห์ แล้วก็เก็บโอนหน่วยกิต สำหรับกิจกรรมของนักศึกษาขงอิน พอเข้าเป็นนักศึกษาปี 1 ต้องสมัครชมรมนักศึกษา นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยก็สมัครชมรมวัฒนธรรมไทย ชมรมรำร้องเพลงไทย ได้ฝึกร้องเพลงหรือรำไทยโดยมีรุ่นพี่หรืออาจารย์คนไทยมาช่วยสอนให้ หรือนักศึกษาดูวิดีโอ ซีดีแล้วฝึกเอง เนื่องในโอกาสเทศกาลต่างๆ ของไทย ทางภาควิชาจัดกิจกรรมที่วิทยาเขตยงอิน

คิม ฮง คู (2554: 36-40) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาไทยในภาควิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยพหุภาษาและกิจการต่างประเทศ เริ่มเปิดสอนครั้งแรกในปี .ศ.1982 โดยมีวิชาเอกภาษาต่างประเทศเพียง 7 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน ภาษาไทย และภาษามาเลย์-อินโดนีเซีย ภาควิชาภาษาไทยได้มีข้อตกลงความร่วมมือและแลกเปลี่ยนทางวิชาการกับสถาบันการศึกษาต่างๆ ในประเทศไทยหลายแห่ง เช่น สถาบันเอเชียศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหงมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ในปี.ศ. 2005 ได้ทำสัญญาความร่วมมือทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒด้านการสอนภาษาไทย ระบบ 3+1 ซึ่งหมายถึง ระบบที่นักศึกษาต้องศึกษาในประเทศเกาหลีเป็นเวลา 3 ปีการศึกษา และศึกษาในประเทศไทย เป็นเวลา 1 ปีการศึกษา และตั้งแต่ปี ค .ศ. 2011 ทั้งสองมหาวิทยาลัยมีการพัฒนาให้มี ระบบการศึกษาแบบ 2+2 โดยรับปริญญาทั้ง 2 สถาบัน หลักสูตรของภาควิชาภาษาไทย ระดับปริญญาบัณฑิตกำหนดให้ศึกษาเป็นเวลา 4 ปีการศึกษา แต่ละปีมี 2 ภาคการศึกษา อีกทั้งทางภาควิชาภาษาไทยได้พยายามจัดกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษาของภาควิชา มีโอกาสได้สัมผัสกับวัฒนธรรมไทยโดยตรง เช่น จัดสอนรำไทยและดนตรีไทย จัดการแสดงประเพณีไทย เช่น ประเพณีสงกรานต์ สนับสนุนให้นักศึกษาแต่งกายแบบไทยในโอกาสต่างๆ ทำอาหารไทย เช่น ต้มยำกุ้ง ผัดไทย ยำวุ้นเส้น แหนมทรงเครื่อง ข้าวผัด เป็นต้น โดยให้คณาจารย์และนักศึกษา รับประทานร่วมกัน ภาควิชาภาษาไทยและนักศึกษา ได้จัดงานของภาควิชาเป็นประจำทุกปี เรียกว่า “งานวันไทย” ซึ่งเป็นวันที่นักศึกษา ทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องมาพบปะสังสรรค์และชมการแสดงศิลปวัฒนธรรมไทยของนักศึกษารุ่นปัจจุบัน สถานทูตไทยประจำประเทศเกาหลี มหาวิทยาลัยพหุภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยฮันุกุก ได้มีการจัดกิจกรรมประกวดแข่งขันสุนทรพจน์ภาษาไทยทุกปี สถานทูตไทยประจำประเทศเกาหลีได้เรียนเชิญอาจารย์และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยพหุภาษาและกิจการต่างประเทศ รับประทานอาหารไทยร่วมกัน ทำให้นักศึกษาได้มีโอกาสสัมผัสกับวัฒนธรรมอาหารไทยโดยตรง นอกจากนี้ยังกระตุ้นให้นักศึกษาสนใจฝึกพูดภาษาไทยอยู่เสมอ ภาควิชาภาษาไทย จึงสนับสนุนและจัดให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์จริงในการใช้ภาษาและกิจกรรมต่างๆ ในสถานที่ทำงานหรือบริษัทที่ต้องการใช้ล่ามภาษาไทย ทั้งในประเทศเกาหลีและในประเทศไทย

3) การเรียนการสอนภาษาไทยในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

บรรพต ศิริชัย (ปรีชา นีรัญประดิษฐ์. 2545: 18; อ้างอิงจาก บรรพต ศิริชัย . 2542)

กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาไทยในประเทศเวียดนามว่า การสอนภาษาไทยจัดขึ้นที่มหาวิทยาลัย สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ นครโฮจิมินท์ ประเทศเวียดนาม โดยเริ่มตั้งแต่ พ .ศ. 2539 นักศึกษาเวียดนามที่เรียนภาษาไทยจะเลือกภาษาไทยเป็นวิชาโท การสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาเวียดนาม ในนครโฮจิมินท์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนใช้ทักษะภาษาไทยในการสื่อสารได้ และให้เรียนรู้ประเพณี

วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ สภากษัตริย์ไทย โดยแทรกเนื้อหาลงในบทเรียนและบทสนทนาสำหรับ เนื้อหาที่ใช้สอนในแต่ละชั้นปีนั้นยังไม่ได้จัดทำหลักสูตรเฉพาะลงไปแต่ได้กำหนดจุดประสงค์แนวเดียวกันคือมุ่งให้ผู้เรียนสามารถฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาไทยเพื่อนำไปใช้สื่อสารได้ นักศึกษาเวียดนาม จะเริ่มเรียนภาษาไทยเมื่อขึ้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ภาคเรียนละ 6 หน่วยกิต เรียนทั้งหมด 5 ภาคเรียน รวม 30 หน่วยกิต

กรมวิเทศสหการ (2548: ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้สัมภาษณ์พัทธยา จิตต์เมตตา เกี่ยวกับการสอนภาษาไทยในประเทศเวียดนาม ซึ่งเป็นโครงการที่กรมวิเทศสหการ ร่วมมือกับ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในโครงการสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยให้แก่ นักศึกษาเวียดนาม โดยได้ดำเนินการมาตั้งแต่ปี 2539 ณ มหาวิทยาลัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ นครโฮจิมินห์ และขยายไปยังกรุงฮานอยในปี 2544 มีอาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา จากภาควิชาภาษาไทยและภาษา ตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นผู้เชี่ยวชาญคนแรกที่ ไปปฏิบัติหน้าที่ การสอนในรุ่นบุกเบิก ณ มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ฮานอยซึ่ง มหาวิทยาลัยนี้เปิดสอนภาษาต่างประเทศหลายภาษาเป็นวิชาเอก อาทิ ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น และเกาหลี สำหรับวิชาภาษาไทยเปิดในหลักสูตรวิชาโท ใช้เวลาเรียน 2 ปี โดยใช้ วิธีสอนแบบธรรมชาติ ไม่ผ่านภาษาที่ 3 (ภาษาอังกฤษ) โดยให้นักศึกษาเลียนแบบ เลียนเสียง และใช้ ทุกวิถีทางที่จะทำให้ให้นักศึกษาเข้าใจได้ ไม่ว่าจะเป็นภาษาท่าทาง น้ำเสียง สีหน้า สายตา การวาดรูป การแสดง ตลอดจนสื่อของจริง ของจำลอง และภาพถ่าย โดยประยุกต์ให้เหมาะกับสถานการณ์ ภาษา ที่อธิบายก็ใช้ภาษาไทยเป็นหลัก จะใช้ภาษาอังกฤษบ้างก็เพื่อการแก้ปัญหาในบางครั้ง สำหรับศิษย์เกา รุ่นแรก เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วก็จะได้รับทุนจากกรมวิเทศสหการมาเรียนปริญญาโท สาขาภาษาไทย 2 คน ที่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และอีก 2 คนตอนนี้ก็ไปเป็นอาจารย์สอน ภาษาเวียดนามที่มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่เหลือในฮานอยได้ทำงานเกี่ยวกับภาษาไทย เช่น สำนักงานทูตพาณิชย์ไทย สถานีวิจัยฮานอยภาคภาษาไทย และที่โรงแรมของคนไทย

4) การเรียนการสอนภาษาไทยในสมาพันธรัฐมาเลเซีย

ซิติ อาเซย์ห์ กาญจนนา บินติ อับดุลลาห์ (2544: 184, 187) ได้กล่าวถึงการเรียน การสอนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยมลายา ประเทศมาเลเซียว่า วิชาภาษาไทยมีสอนที่มหาวิทยาลัยมลายา มานานกว่า 20 ปีแล้ว วิชาภาษาไทยเป็นวิชาเลือกที่บังคับวิชาหนึ่งจากภาษาต่างๆ ในภาคเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ สำหรับนักศึกษาของคณะอักษรศาสตร์ นอกจากนี้ วิชาภาษาไทยก็เป็นวิชาเลือก ทั่วไป สำหรับนักศึกษาของคณะภาษาศาสตร์และคณะอื่นๆ ที่มหาวิทยาลัยมลายา หน่วยกิตของ ภาษาไทยที่คณะอักษรศาสตร์จะเป็น 3 หน่วยกิต และ 2 หน่วยกิตสำหรับเป็นวิชาเลือกทั่วไป ปกติ นักศึกษาจะต้องเรียนอย่างน้อย 1 ปี แต่ถ้าเลือกวิชาเอกตะวันออกเฉียงใต้ นักศึกษาจะต้องเรียนถึง 3

ปี นักศึกษาที่มาจากทะเลเบียนส่วนใหญ่เป็นคนในท้องถิ่นที่ไม่มีพื้นฐานภาษาไทยมาก่อน แต่ก็จะมี นักศึกษาที่เป็นบุตรที่เกิดในหมู่บ้านคนไทยในประเทศมาเลเซียทางภาคเหนือ เช่น รัฐเคดาห์ กะลันตัน และเปอร์ลิส นักศึกษากลุ่มนี้สามารถพูดภาษาไทยได้ บางครั้งก็อ่านได้บ้าง แต่การออกเสียงวรรณยุกต์ อาจจะผิดเพี้ยนไปบ้าง และการสะกดจะไม่ถูกต้อง

นอกจากหลักสูตรข้างต้นแล้ว ทางคณะภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมลายา ได้มีการเปิดหลักสูตรเกี่ยวกับภาษาไทยอีกสามหลักสูตร คือ Conversational Thai, Thai for Reading Purposes และ Thai Language, Culture and Society สำหรับนักศึกษาปริญญาโทของหลักสูตร Master Degree in Asian Studies ซึ่งเป็นหลักสูตรร่วมระหว่างมหาวิทยาลัยมลายา และมหาวิทยาลัยสิงคโปร์

ภาษาไทยที่ประเทศมาเลเซียก็เป็นที่น่า สนใจของบุคคลอื่น ๆ ไม่ใช่เฉพาะแต่นักศึกษามหาวิทยาลัยเท่านั้น เช่น นักธุรกิจ นักท่องเที่ยว บริษัทต่างๆ ที่มีกิจกรรมเกี่ยวข้องกับประเทศไทย เช่น บริษัท IBM, Plantation ชาวกีฬาฟุตบอล บริษัทที่ทำการวิจัยเก็บข้อมูล และส่วนราชการต่างๆ ของรัฐบาลมาเลเซีย เช่น กระทรวง กวกลาโหม กระทรวงการข่าวประชาสัมพันธ์และการท่องเที่ยว กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงยุติธรรม ศาลต่างๆ และอื่นๆ

อรสา อาวัง (2544: 189-190) ได้อธิบายการเรียนการสอนภาษาไทย ณ มหาวิทยาลัยไซนส์มาเลเซีย ที่รัฐปีนังซึ่งเป็นรัฐหนึ่งทางเหนือของมาเลเซียซึ่งมีประวัติ ศาสตร์และความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับประเทศไทย ปีนังเป็นหนึ่งในสองรัฐของมาเลเซีย (นอกจากรัฐกะลันตัน) ซึ่งมีคนไทยอยู่เป็นจำนวนมากและมีประกาศและป้ายโฆษณาต่างๆ ในภาษาไทยอยู่ทั่วไปในตัวเมือง ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อทางรัฐบาลได้จัดตั้งมหาวิทยาลัยไซนส์มาเลเซียขึ้นที่เกาะปีนัง ภาษาไทยจึงเป็นหนึ่งในภาษาต่างประเทศที่เริ่มสอนขึ้นที่ศูนย์ภาษาและการแปลที่มหาวิทยาลัยนี้ และก็สอนต่อเนื่องมาประมาณ 30 ปีแล้ว การศึกษาชั้นอุดมศึกษาในมาเลเซียไม่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างมากภายในระยะเวลา 10 ปี ที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนระยะเวลาการศึกษาปริญญาตรีจาก 4 ปี มาเป็น 3 ปี มีผลกระทบกระเทือนอย่างมากต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาต่างประเทศและต่อจำนวนนักศึกษาซึ่งจะเลือกเรียนภาษาไทย

ก่อนที่จะได้รับปริญญาตรี นักศึกษาทุกคนจะต้องลงทะเบียนเรียนและสอบผ่านให้ได้ อย่างต่ำที่ สุดเกรด C เพื่อจะให้ได้ 2 หน่วยกิต จากวิชาภาษามาเลย์และ 4 หน่วยกิต จากวิชาภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากภาษามาเลย์และภาษาอังกฤษนักศึกษาจะต้องได้หน่วยกิต จากวิชาต่างๆ ในกลุ่มวิชาเลือกเสรี ซึ่งก็มีวิชาภาษาต่างประเทศรวมอยู่ด้วย วิชาภาษาต่างประเทศซึ่งทางมหาวิทยาลัยเปี ดสอน ณ ศูนย์ภาษาและการแปลมีวิชาภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาสเปน ภาษาอาหรับ ภาษาจีน (กลาง) ภาษาญี่ปุ่น และภาษาไทย ซึ่งวิชาภาษาไทยอยู่ในวิชาเลือกเสรี มี

ทั้งหมด 4 ระดับ เช่นเดียวกับวิชาต่างประเทศอื่นๆ อีก 6 ภาษา นักศึกษาสามารถจะเรียนทั้ง 4 ระดับ ใน 4 ภาค (หนึ่งภาคมี 15 อาทิตย์) โดยไม่บังคับว่าต้องเรียนติดต่อกันไปทุกภาค แต่แต่ละระดับมี 2 หน่วยกิต และมีเวลาเรียน 4 ชั่วโมงต่ออาทิตย์ นอกจากนี้ทางศูนย์ภาษาได้มีโครงการเปิดวิชา ภาษาไทยเป็นวิชาโท โครงการนี้ได้รับอนุมัติจากทางสภามหาวิทยาลัยแล้ว

5) การเรียนการสอนภาษาไทยในสาธารณรัฐสิงคโปร์

ฐิติมา สุทธิวรรณ (Titima Suthiwan. 2008: unpagged) ได้อธิบายถึง โปรแกรม ภาษาไทย (Thai Language Program) ในสังกัดของศูนย์ภาษา (Centre for Language Studies) คณะอักษรศาสตร์และสังคมศาสตร์ (Faculty of Arts and Social Science) มหาวิทยาลัยแห่งชาติ สิงคโปร์ (National University of Singapore) ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นในปีพ.ศ.2541 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ ภาควิชาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา คณะอักษรศาสตร์และสังคมศาสตร์ นักเรียนที่เรียนวิชาเอก เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษาต้องเลือกเรียนภาษาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมี ภาษาที่ให้เลือกได้แก่ ภาษาบาฮาซาอินโดนีเซีย ภาษาเวียดนาม และภาษาไทย ต่อมาในปี พ.ศ.2542 ก็มีการเปิดวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเลือกของนักศึกษาคณะอื่นๆ ด้วย

ในปีพ.ศ. 2544 โปรแกรมภาษาทั้งหมดในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ได้รวมตัว กันจัดตั้งศูนย์ภาษาขึ้น เพื่อความสะดวกในการเรียนภาษาของนักศึกษาทุกคณะ การเรียนการสอน ภาษาไทยในปีแรกมีนักศึกษาลงทะเบียนเพียงแค่ 21 คนเท่านั้น ซึ่งเป็นนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมด ตั้งแต่มีการจัดตั้งศูนย์ภาษาก็นักศึกษาลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยมากขึ้น จากปี พ.ศ. 2548-2549 จำนวนเฉลี่ยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยสูงสุดอยู่ที่ 240 คน ต่อ 1 ภาค การศึกษา การเรียนการสอนภาษาไทยแบ่งเป็น 6 ระดับ ได้แก่ Thai 1 และ Thai 2 เป็นขั้นเบื้องต้น Thai 3 และ Thai 4 เป็นขั้นกลาง Thai 5 และ Thai 6 เป็นขั้นสูง

วิธีการสอนภาษาไทยของโปรแกรมนี้จะใช้วิธีการสอนแบบฟังพูดและวิธีการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการสอนระดับพื้นฐานให้แน่น นักศึกษาในวิชา Thai 1 Thai 2 และ Thai 3 จะแบ่งชั้นเรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ มีนักศึกษาประมาณ 12-13 คนต่อ 1 กลุ่ม โดยจะได้เรียน 3 ครั้งต่อ สัปดาห์ ครั้งละ 2 ชั่วโมง รวมเป็น 6 ชั่วโมง การเรียนในสองครั้งแรกจะเป็นการเรียนทักษะฟังและพูด โดยใช้ภาษาไทยในการสอน ส่วนครั้งที่สามจะเป็นการเรียนอ่านและเขียน โดยมุ่งเน้นให้นักศึกษา สังเกตหลักภาษาแล้วจึงอธิบายให้นักศึกษาเข้าใจ ผู้สอนแปลภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนฟังก็ต่อเมื่อผู้ สอน สังเกตเห็นว่าผู้เรียนเกิดปัญหาในการเรียนและทำความเข้าใจเท่านั้น

ปัจจุบันสื่อการเรียนการสอนหลักของการเรียนภาษาไทยประกอบไปด้วยหนังสือ เขียนไทย (Khian Thai) เพื่อฝึกทักษะการเขียน หนังสืออ่านไทย (Aan Thai) เพื่อฝึกทักษะการอ่าน และหนังสือพูดไทย (Phuut Thai) เพื่อฝึกทักษะการพูดซึ่งเป็นหนังสือที่เพิ่งได้รับการตีพิมพ์ในปีพ.ศ. 2555

หนังสือเรียนที่ใช้นั้นจะเน้นหลักไวยากรณ์และการออกเสียงที่ถูกต้อง อีกทั้งการบ้านเพิ่มเติมก็สอดคล้องกับวิธีการสื่อสาร นักศึกษาสามารถแต่งบทสนทนาจากคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ได้เรียนในชั้นเรียน นักศึกษาสามารถพูดได้อย่างอิสระในบทสนทนาทราบเท่าที่บทสนทนานั้นมีตรรกะ เป็นเหตุเป็นผลกัน ส่วนโครงสร้างในการสอบปลายภาคการศึกษาก็ได้รับการออกแบบมาเพื่อสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการของผู้เรียน นอกเหนือจากการใช้สื่อการสอนทั่วไปแล้ว ทางวิชาภาษาไทยได้ใช้สื่อรูปแบบใหม่อย่าง podcast และเว็บล็อก ซึ่งเป็นนวัตกรรมใหม่ที่ช่วยเปิดกว้างการใช้ภาษาไทยให้กับนักศึกษามากขึ้น อีกทั้งเพื่อเพิ่มพูนความรู้ด้านวัฒนธรรมไทย และส่งเสริมผู้เรียนให้เรียนรู้แบบอิสระได้

ในชั้นเรียน Thai 4, 5 และ 6 วิธีการเรียนรู้ในห้องเรียนเปลี่ยนจากการสอนเป็นการสัมมนา นักศึกษาในชั้นเรียน Thai 4 มีความสามารถทางภาษาและได้เรียนรู้ไทยศึกษาซึ่งเป็นหนึ่งในวัตถุประสงค์ที่สำคัญ หลักสูตรของโปรแกรมวิชาภาษาไทยมุ่งเน้นประสิทธิภาพในการใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะและความรู้ทางด้านสังคมวัฒนธรรมของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยเฉพาะประเทศไทย กิจกรรมการเรียนรู้ประกอบไปด้วยการอ่าน การอภิปราย การนำเสนอผลงานและการโต้ว่าที่ นักศึกษาเรียนรู้การเขียนความเรียงอย่างสร้างสรรค์ตามหัวข้อที่ได้อ่านและอภิปรายในชั้นเรียน โดยอิงวัฒนธรรมของนักศึกษาและสภาพแวดล้อมทางสังคม เมื่อถึงช่วงท้ายภาคการศึกษา นักศึกษาจะได้ทำโครงการกลุ่มจากหัวข้อที่ตนเลือก จุดประสงค์ในการทำโครงการคือ นักศึกษาสามารถใช้ทักษะทางภาษาไทยไปปรับใช้ในการนำเสนอทางสื่อและศิลปะอย่างสร้างสรรค์ ยกตัวอย่างโครงการที่นักศึกษาเคยทำ เช่น นิตยสารออนไลน์ แผ่นพับ วิดีโอสัมภาษณ์ ละคร เป็นต้น

การเรียนภาษาไทยในระดับกลางและระดับสูงของศูนย์ภาษาไม่ได้จำกัดให้แต่นักศึกษาวิชาเอกเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เท่านั้น มีนักศึกษาจากภาควิชาอื่นและคณะอื่นมาเรียนด้วยเช่นกัน จำนวนนักศึกษามีเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นทางโปรแกรมภาษาไทยจึงเพิ่มความรู้ไทยศึกษาที่เกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจและธุรกิจลงในหลักสูตรภาษาไทยระดับสูง

โปรแกรมภาษาไทยยังได้จัดให้มีโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษา Thai language Immersion Program เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย ซึ่งร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในประเทศไทยในการจัดโครงการ ได้แก่ มหาวิทยาลัยนเรศวร (พ.ศ.2542-2544) มหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ.2545-2547 และมหาวิทยาลัยศิลปากร (พ.ศ.2548-ปัจจุบัน) นักศึกษาจะเรียนที่มหาวิทยาลัยในประเทศไทยเป็นเวลา 4 สัปดาห์ ในช่วงเดือนพฤศจิกายน -ธันวาคม นักศึกษาจะได้เรียนภาษาไทยในช่วงเช้าและทำกิจกรรมทางวัฒนธรรมในช่วงบ่าย นักศึกษาได้พักอยู่กับครอบครัวชาวไทยซึ่งเป็นการฝึกภาษาและเรียนรู้วัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี นโยบายของโปรแกรมนี้จะจัดให้นักศึกษาอาศัยและเรียนในจังหวัดอื่นที่ห่างไกลจากเมืองใหญ่อย่างกรุงเทพฯ และเชียงใหม่ เพื่อให้ นักศึกษาได้มีโอกาสใช้ภาษาไทยกับคนไทยมากขึ้น

ปี พ.ศ. 2547 โปรแกรมภาษาไทยและภาควิชาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษาได้รับเกียรติเป็นอย่างยิ่ง ได้รับพระราชทานเครื่องดนตรีไทยจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี หลังจากนั้นโปรแกรมภาษาไทยได้จัดกิจกรรม Workshop ดนตรีไทยโดยความร่วมมือของคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและสถานทูตไทยประจำประเทศสิงคโปร์ ซึ่งได้รับความสนใจจากนักศึกษาและประชาชนทั่วไปเป็นอย่างมาก

ต่อมาในปี พ.ศ. 2551 โปรแกรมภาษาไทยได้ฉลองครบรอบ 10 ปีของโปรแกรมด้วยการจัด Thai Night ซึ่งมีนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย นักศึกษาชาว ไทยในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ อาจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ และชาวไทยในประเทศสิงคโปร์ได้ร่วมกันแสดงดนตรีนาฏศิลป์ ดนตรีสากล ดนตรีแจ๊ส และละครเวที ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ประสบความสำเร็จมากตั้งแต่นั้นมาทางโปรแกรมภาษาไทยจึงได้จัดงานวัฒนธรรมคือ งานสงกรานต์และงานลอยกระทง โดยให้นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยได้แสดงศักยภาพทางภาษา ทั้ง 2 งานนี้ได้รับการสนับสนุนจากสถานทูตไทยประจำประเทศสิงคโปร์และคนไทยในประเทศสิงคโปร์ ในปี พ.ศ. 2552 นักศึกษาที่กลับมาจากโครงการแลกเปลี่ยนซึ่งเคยได้เข้าร่วมพิธีไหว้ครูในประเทศไทย ได้ริเริ่มจัดพิธีไหว้ครูภาษาไทยในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ ในช่วงต้นปีการศึกษา ปีพ.ศ. 2553 นักศึกษาที่ให้ความสนใจภาษาไทยได้ร่วมกันจัดตั้งชมรม Sawatdii Club เพื่อส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การเรียนภาษาและวัฒนธรรมไทยในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

2.1.2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาไทยของชาวต่างประเทศ

จินตนา แซนดิแลนด์ซ์ (2544: 139-140) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่คนออสเตรเลียสนใจเรียนภาษาไทยและไทยศึกษาด้วยเหตุผลสำคัญหลายประการ คือ

1) ผู้เรียนเคยเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนในประเทศไทย ส่วนมากผู้เรียนกลุ่มนี้มักมีความรู้ ความเข้าใจในประเพณีและวัฒนธรรมไทย เรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับประเทศไทย รวมทั้งมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยในระดับพื้นฐานมาบ้างแล้ว จึงต้องการที่จะพัฒนาความรู้ทางด้านดังกล่าวให้กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

2) บิดามารดาได้รับมอบหมายให้ไปทำงานที่ประเทศไทย ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง และผู้เรียนมีโอกาสติดตามและไปพำนักอาศัยที่ประเทศไทยในช่วงเวลาดังกล่าวด้วย จึงทำให้มีความใกล้ชิดกับคนไทยแม้ว่าไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาไทยได้ ผู้เรียนกลุ่มนี้มักเป็นผู้ที่มีความสามารถในการปรับตัวค่อนข้างสูงจนเกิดความคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อม ประเพณีและวัฒนธรรมไทยอย่างมาก แม้กระทั่งกลับมายังประเทศออสเตรเลียแล้ว ผู้เรียนกลุ่มนี้ก็ยังคงมีความรู้สึกที่ดีและผูกพันกับคนไทยและประเทศไทยมาก บางคนอาจมีโอกาสเรียนภาษาไทยมาบ้างเมื่อไปเรียนระดับประถมศึกษาหรือ

มัธยมศึกษาที่ประเทศไทย เมื่อเติบโตขึ้นและเข้าเรียนต่อในระดับ อุดมศึกษา จึงยังคงสนใจที่จะพัฒนา ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาไทยและเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับประเทศไทยต่อไปโดยหวังว่าจะกลับไป เยี่ยมเยียนผู้คุ้นเคยที่ประเทศไทยในอนาคต และสามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารกับผู้คุ้นเคยบาง คนที่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

3) ผู้เรียนมีเพื่อนสนิท เพื่อนคู่ใจ หรือคู่สมรสเป็นคนไทย แต่บุคคลเหล่านี้ยังมี ปัญหาในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ และต้องใช้เวลาในการพัฒนาภาษาอังกฤษค่อนข้างนาน พอสมควรจึงจะสามารถสื่อสารซึ่งกันและกันได้ดี ในขณะที่เดียวกันบุคคลเหล่านั้นก็ไม่อยู่ในวิสัยที่จะ สอนภาษาไทยให้ ตนได้ เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว ผู้เรียนกลุ่มนี้จึงตัดสินใจที่จะพัฒนาความสามารถใน การใช้ภาษาไทยเพื่อประโยชน์ในการสื่อสารกับบุคคลใกล้ชิดและญาติพี่น้องของคนใกล้ชิดในประเทศ ไทยในสถานการณ์การศึกษาในระบบ

4) ผู้เรียนสนใจเรียนภาษาลาวที่คณะเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติ ออสเตรเลียซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยแห่งเดียวในประเทศออสเตรเลียที่เปิดภาษาไทยควบคู่กับภาษาลาว แต่ผู้เรียนมีความตระหนักดีว่า หากมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยในระดับปานกลางก่อน ก็จะสามารถใช้พื้นฐานความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยนั้นเป็นพื้นฐานในการศึกษาภาษาลาวได้ง่ายขึ้น หรือ จำเป็นต้องเรียนภาษาไทยจนถึงระดับปานกลาง ตามข้อบังคับของคณะเอเชียก่อน จึงจะสามารถ ลงทะเบียนเรียนภาษาลาวได้ตามที่ตนต้องการ อย่างไรก็ตามการสอนภาษาลาวให้แก่ชาวออสเตรเลีย ไม่สามารถกระทำได้ในบางครั้ง หากจำนวนขั้นต่ำของผู้ลงทะเบียนน้อยกว่าที่มหาวิทยาลัย กำหนด ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนบางคนจึงจำเป็นต้องศึกษาภาษาลาวในลักษณะส่วนบุคคลแทน

5) ผู้เรียนเกิดหรือเติบโตในประเทศออสเตรเลีย แต่มีบิดาและ /หรือมารดาเป็นคน ไทยที่อพยพมาอยู่ออสเตรเลียเป็นเวลานาน และมักใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับบุคคลใน ครอบครัวเป็นหลักหรือตลอดเวลา แต่ยังคง มีญาติพี่น้องส่วนใหญ่พำนักอาศัยอยู่ในประเทศไทย ผู้เรียนกลุ่มนี้มักเผชิญกับแรงผลักดันจากครอบครัวให้มาเรียนภาษาไทยเพื่อประโยชน์ในการสื่อสารกับ บุคคลภายในครอบครัวและญาติพี่น้องที่ประเทศไทย

6) ผู้เรียนต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี และมีความสนใจที่จะ ทำการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับประเทศไทยในบางเรื่อง เพื่อนำไปใช้ประกอบการศึกษาในระดับนั้นๆ ของตน ผู้เรียนกลุ่มนี้จึงจำเป็นต้องเรียนและพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยของตนให้อยู่ในระดับที่ดี พอสมควร จนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษา ค้นคว้า และเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่ เป็นภาษาไทยหรือจากบุคคลที่ไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ นอกจากนี้ยังจำเป็นต้องศึกษา เรื่องอื่นๆ เพิ่มเติมอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำศัพท์เฉพาะเรื่องที่เป็นภาษาไทย

7) ผู้เรียนต้องการพัฒนาภาษาไทยเพื่อประโยชน์ในด้านความก้าวหน้าทางการประกอบอาชีพและ ตำแหน่งหน้าที่การงานของตน ส่วนมากผู้เรียนกลุ่มนี้ได้รับอนุมัติให้ลามาเรียนได้เต็มเวลา หรือไม่เต็มเวลา และบางคนเคยเรียนภาษาไทยระดับต่างๆ มาแล้ว แต่ไม่มีโอกาสฝึกฝนเท่าที่ควร จึงทำให้เกิดความหลงลืมและไม่มี ความมั่นใจในการใช้ภาษาไทย ผู้เรียนกลุ่มนี้จึงกลับมาทบทวนและหาทางพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยของตนให้ดีขึ้นกว่าเดิมหรือดียิ่งขึ้น บางคนอาจมีโอกา สใช้ภาษาไทยในการปฏิบัติหน้าที่การงานร่วมกับคนไทยที่ประเทศออสเตรเลีย แต่บางคนอาจได้รับมอบหมายให้มาทำงานประเทศไทยเพราะมีทักษะทางด้านภาษาไทยด้วย ในกรณีนี้ผู้เรียนก็จะ มีโอกาสใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน และในการปฏิบัติหน้าที่การงานและภารกิจต่างๆ ร่วมกับคนไทย ในประเทศไทย

8) ผู้เรียนไม่เคยมีพื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาไทย หรือมีความรู้ทางด้านภาษาไทย เพียงระดับพื้นฐาน แต่กำลังได้รับมอบหมายให้เป็นตัวแทนไปปฏิบัติราชการในนามของรัฐบาล ออสเตรเลีย ใน การนี้จึงจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการใช้ภาษาไทยอย่าง ชัดเจนและถูกต้อง นอกจากนี้ยังจำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้ต่างๆ ไปเกี่ยวกับประเทศไทย ความรู้เกี่ยวกับ ประเทศไทยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่การงานที่ตนต้องรับผิดชอบ รวมทั้งประเพณี วัฒนธรรม และ ธรรมเนียมปฏิบัติในหน่วยราชการของไทยบางแห่งในระดับที่ลึกซึ้งเป็นพิเศษ เพื่อเสริมสร้าง ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างประเทศไทยกับประเทศออสเตรเลีย

9) ผู้เรียนต้องการไปประกอบธุรกิจในประเทศไทย จึงสนใจที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับ ภาษาไทยและการใช้ภาษาไทยในเชิงธุรกิจ คำศัพท์ ทางเศรษฐกิจที่เป็นภาษาไทย วลี และสำนวนไทย ที่นำไปใช้เชิงธุรกิจ สิ่งที่ต้องปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติในการประกอบธุรกิจในประเทศไทย และธรรมเนียมปฏิบัติของนักธุรกิจไทยส่วนใหญ่ รวมทั้งประเพณีและวัฒนธรรมไทยโดยทั่วไป ความเชื่อ บางอย่างของนักธุรกิจในประเทศไทย และข้อพึง ระวังบางอย่างในการทำธุรกิจร่วมกับนักธุรกิจ ใน ประเทศไทย นอกจากนี้ นักธุรกิจยังสนใจที่เรียนรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจ การเมือง กฎหมายต่างๆ ของไทย โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวในประเทศไทย นโยบายด้านต่างๆ ของรัฐบาล ทั้งในปัจจุบันและอนาคต และปัญหาต่างๆ ที่ประเทศไทยกำลังเผชิญหรือคาดว่าจะเผชิญในอนาคต

10) ผู้เรียนมีแรงบันดาลใจให้เกิดความสนใจในภาษาไทย เช่น ได้รับคำแนะนำจาก รองคณบดีฝ่ายแนะแนวการศึกษาของคณะเอเชียศึกษา เพื่อนสนิทที่เป็นคนไทย หรือจากศิษย์เก่าที่ ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาไทย หรือเมื่อได้เป รียบเทียบวิธีการจัดการเรียนการสอนของ ภาควิชาภาษาไทยกับภาควิชาอื่นๆ แล้วเกิดความประทับใจเป็นพิเศษ อีกสาเหตุหนึ่งเกิดจากการที่มี ผู้เรียนวิชาภาษาไทยมีจำนวนไม่มากนัก จึงทำให้ผู้เรียนและผู้สอนมีความใกล้ชิดสนิทสนม และมี ความเป็นกันเองค่อนข้างสูง ทำให้ผู้เรียนรู้สึก กว่าตนได้รับความเอาใจใส่จากผู้สอนและมีโอกาสพัฒนา ทักษะในการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องได้มากกว่าภาษาที่มีผู้เรียนจำนวนมาก ทำให้ผู้เรียนได้รับ ประโยชน์จากการเรียนภาษาไทยทั้งทางตรงและทางอ้อมค่อนข้างมาก

นอกจากนี้ ก็เป็นเพราะมีโอกาสใกล้ชิดกับคนไทยในออสเตรเลียจนเกิดความประทับใจและอยากเรียนรู้ภาษา ประเพณี และวัฒนธรรมต่างๆ ของไทย หรือต้องการไปเที่ยวที่ประเทศไทยเพราะค่าใช้จ่ายไม่สูงมากนัก และมีความประสงค์จะสื่อสารเป็นภาษาไทยกับคนไทยได้บ้าง จึงเรียนภาษาไทยเบื้องต้นก่อนเดินทางไปเที่ยวประเทศไทย ในกรณีนี้ บางคนจะมาเรียนภาษาไทย ในระดับที่สูงขึ้นเมื่อกลับมายังประเทศออสเตรเลียแล้ว และยังคงกลับไปเที่ยวที่ประเทศไทย และเยี่ยมเยียนเพื่อนคนไทย รวมทั้งให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันตราบจนทุกวันนี้ และอีกเหตุผลหนึ่งก็เป็นเพราะตัวอักษรไทยไม่เหมือนกับตัวอักษรของภาษาอังกฤษ

11) ที่น่าสนใจเป็นพิเศษคือ ผู้เรียนบางคนค้นพบว่าการเรียนภาษาไทยเป็นวิธีผ่อนคลายความเครียดของตนได้อย่างดีเยี่ยมวิธีหนึ่ง และสามารถใช้เป็นเสมือนยาที่ช่วยบำบัดอาการผู้ป่วยทางจิตได้ระดับหนึ่งด้วย

อรสา อารัง (2544: 190) ได้กล่าวถึงความประสงค์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยไซนส์มาเลเซียคือ เลือกเรียนด้วยความสนใจอย่างแท้จริงเพราะเหตุผลส่วนตัวต่างๆ เช่น ต้องการนำไปใช้ทำงาน หรือการวิจัย หรือมีความสัมพันธ์ทางครอบครัวและเพื่อนฝูงกับภาษานั้น นักศึกษากลุ่มนี้จะเรียนต่อระดับสูงๆ และจะพยายามเรียนจนจบสิริระดับ นักศึกษาที่เลือกเรียนภาษาไทยส่วนมากจะอยู่ในกลุ่มนี้

ศรัวิไล พลมณี (2545: 26) ได้ทำการสำรวจความสนใจและแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทยที่ได้ทำไว้ในปี 2538 และ ปี 2543 พบว่า เหตุผลที่เลือกเรียนภาษาไทยมีดังต่อไปนี้

- 1) เหตุผลสำคัญอันดับหนึ่งคือ เพื่อจะได้รู้ จักประเทศไทย ความเป็นอยู่ของคนไทย ตลอดจนเศรษฐกิจและวัฒนธรรมไทย
- 2) เหตุผลอันดับสองคือ ต้องการมาทำงานกับบริษัทเกาหลีในประเทศไทย เช่น ทำงานเป็นนักธุรกิจ มัคคุเทศก์ ผู้สื่อข่าว ผู้จัดรายการวิทยุโทรทัศน์ หรือทำงานกับสถานทูตหรือสายการบิน
- 3) เหตุผลอันดับสามคือ ความต้องการพูดภาษาไทยและการศึกษาต่อในประเทศไทย
- 4) เหตุผลอันดับสี่คือ ความต้องการท่องเที่ยวในประเทศไทย

อัครา บุญทิพย์ (ม.ป.ป.) ได้วิเคราะห์ถึงสาเหตุในการเรียนภาษาไทยของชาวต่างประเทศว่า ประเทศไทยไม่ใช่ประเทศมหาอำนาจ ไม่ใช่ประเทศที่ร่ำรวยหรือก้าวหน้า ทางเทคโนโลยีแต่เป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ปราศจากภัยสงครามและภัยธรรมชาติ ทั้งประชาชนคนไทยมีลักษณะค่านิยมในเชิงบริโภคนิยม ดังนั้นประเทศไทยจึงเป็นตลาดสินค้าและตลาดการลงทุนอย่างดีสำหรับประเทศอื่น ที่จะเข้ามาลงทุนค้าขายกับประเทศไทย จึงเป็นเหตุ ผลให้ประเทศที่ก้าวหน้าทางธุรกิจและประเทศที่ต้องการพึ่งพิงสิ่งอุปโภคบริโภคให้ความสนใจเรียนรู้ภาษาไทยกันอย่าง

กว้างขวาง ทั้งนี้เพื่อศึกษาเข้าใจวัฒนธรรมความเป็นไทยของคนไทย ด้วยเหตุนี้จึงมีสถาบันระดับอุดมศึกษาในยุโรปอเมริกา ออสเตรเลีย และเอเชียหลายสถาบัน เป็ ดสอนหลักสูตรไทยศึกษาและวิชาภาษาไทย ในแต่ละปีมีนักศึกษาชาวต่างประเทศเลือกเรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอกจำนวนไม่น้อย ทั้งนี้เพื่อนำความรู้ภาษาวัฒนธรรมไทยเป็นใบเบิกทางเข้าสู่บริษัทลงทุนข้ามชาติซึ่งเข้ามาลงทุนในประเทศไทย หรือเพื่อทำงานที่เกี่ยวข้องกับคนไทยในประเทศของตน

2.1.3 เทคนิคการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

พัทธยา จิตต์เมตตา (2548: ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้เสนอวิธีการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศจากประสบการณ์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่ประเทศเวียดนาม ดังต่อไปนี้

1) สอนโดยวิธีธรรมชาติ หมายถึงธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์โดยเริ่มต้นจากการฟังบ่อยๆ ฟังซ้ำๆ ในเรื่องใกล้ๆ ตัว จนเกิดความเข้าใจ อยากพูดเลียนแบบ เลียนเสียง เพื่อสื่ออารมณ์ความรู้สึกนึก คิดของตนออกไป ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและบริบททางสังคมของแต่ละคน จึงต้องจัดระบบการเรียนรู้ให้เป็นไปตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความจำเป็นก่อนหลัง ความยากง่าย ความเหมาะสมกับเวลาตลอดจนการสร้างบรรยากาศที่จูงใจ

2) สอนโดยไม่ผ่านภาษากลาง (ภาษาอังกฤษ) ปัญหอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นในการสอนภาษาให้แก่ชาวต่างประเทศก็คือ ต่างฝ่ายต่างไม่รู้ภาษาของกันและกัน และผู้สอนทุกคนก็มักจะมุ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการ หรือถ้าไม่ใช้ภาษาอังกฤษก็จำเป็นต้องรู้ภาษาแม่ของผู้เรียนจึงจะทำให้การเรียนการสอนได้ผลดี แต่ในความเป็นจริงผู้เรียนย่อมมีพื้นฐานความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน บางครั้งภาษาอังกฤษหรือภาษาแม่ของ ผู้เรียนช่วยอธิบายหรือให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยได้ก็จริงแต่ธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาในเบื้องต้นนั้นควรจะเน้นการฝึกฝนทักษะมากกว่าการให้ความรู้โดยเฉพาะความรู้ด้านหลักภาษา

ครูผู้สอนควรเป็นผู้มีความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทยเป็นอย่างดีก็อปกับมีเทคนิควิธีการถ่ายทอด และอธิบายที่ดี การเรียนการสอนจึงจะประสบความสำเร็จ โดยใช้อวัจนภาษาและสื่อการสอนที่น่าสนใจ โดยเริ่มต้นฝึกทักษะการฟังภาษาไทยให้ชินจนไปสู่การเลียนเสียงเพื่อการพูดในเวลาต่อมา ดังนั้นการสอนให้ผู้เรียนสื่อสารภาษาไทยได้โดยเร็ว ภาษาไทยก็จะเป็นภาษากลางที่ดีที่สุด เพื่อใช้ในการเรียนการสอน โดยเน้นให้ฟังพูดได้ก่อนและอ่านได้ เขียนได้ตามมา การอ่านได้นั้นจะเป็นเครื่องมือให้ผู้เรียนใช้พัฒนาตนเองต่อไป โดยเฉพาะการแตกศัพท์จากการค้นคว้าในเอกสาร ตำรา พจนานุกรม หรือสื่อสิ่งพิมพ์อื่นๆ

3) การใช้สัทอักษรเป็นภาษาแม่ การใช้สัทอักษร (International Phonetic Alphabet หรือ IPA) ในการเรียนการสอนน่าจะเป็นประโยชน์และใช้ได้ดีกับกลุ่มผู้เรียนที่มีความรู้ด้านภาษาศาสตร์ แต่สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่มีความรู้พื้นฐานดังกล่าวจะกลายเป็นความยุ่งยาก เนื่องจากผู้สอนจำเป็นต้องสอนเรื่อง IPA ให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน และต้องถอดเสียง IPA มาเป็นอักษรไทยอีกทอดหนึ่ง ทำให้เสียเวลา และไม่มีทักษะในการเขียน ด้วยภาษาไทยนั้นมีรูปอักษรหลายตัวที่มีหน่วยเสียงซ้ำกัน และมีการเขียนตัวสะกดการันต์ที่แตกต่างกันไป

การบันทึกเสียงพูดหรือการอ่านควร ให้อิสระแก่ผู้เรียนแต่ละคน โดยใช้สัทอักษรในภาษาแม่ของตนได้ ส่วนเสียงวรรณยุกต์นั้นตอนแรกก็อาจใช้สัญลักษณ์เป็นตัวเลขหรืออื่นๆ แทนได้ตามที่ผู้เรียนเข้าใจ

จะอย่างไรก็ตาม IPA อาจจำเป็นใช้ได้บ้างในการเขียนเอกสารประกอบการสอนเบื้องต้น และการใช้สัทอักษรในภาษาแม่ ของผู้เรียนก็เช่นเดียวกัน เมื่อผู้เรียนเรียนรู้และเข้าใจอักษรวิธีไทยแล้ว ก็ควรยกเลิกการใช้สัทอักษรทั้งหมดโดยเร็ว เพื่อให้พัฒนาทักษะทางภาษาไทย

4) การสร้างบรรยากาศในห้องเรียนนั้นควรเป็นไปด้วยความสนุกสนาน ไม่เคร่งครัดเคร่งเครียดจนเกินไป ครูผู้สอนต้องมีอารมณ์ขัน มีความเป็นกันเอง วางตัวเป็นทั้งครูและเพื่อน จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกใกล้ชิด มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน กล่าวพูด กล่าวแสดงออก ชอบและสนใจเรียน รวมทั้งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความหลากหลาย ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ช่วยทำให้บรรยากาศน่าสนใจ และเสริมสร้างประสิทธิภาพในการเรียนให้ดียิ่งขึ้น

5) จิตวิทยาในการเรียนการสอน ครูผู้สอนควร เริ่มจากความเข้าใจถึงธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษา เข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนทั้งโดยส่วนตัวและในเชิงวัฒนธรรม รู้จักส่งเสริมและให้กำลังใจผู้เรียน อีกทั้งเป็นผู้มีจิตวิญญาณของความเป็นครู รักในอาชีพ ทุ่มเทเวลา ใส่ใจการเรียนการสอนอย่างสม่ำเสมอ ให้ความรักและความยุติธรรมต่อศิษย์อย่างเท่าเทียมกัน

สมศักดิ์ วิทยศักดิ์พันธุ์ (2544: 127-132) แนะนำเทคนิคการสอนภาษาไทยทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้แก่ชาวต่างชาติ ดังต่อไปนี้

1) เทคนิคการสอนการฟัง

ขั้นแรกหลังจากให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาไทยไปพอสมควรแล้ว ควรเริ่มต้นด้วยการให้ผู้เรียนฟังเสียงภาษาไทยที่เป็นเสียงพยางค์ สระ และวรรณยุกต์ แต่ละเสียง โดยมีการเปรียบเทียบกับภาษาแม่ของผู้เรียนเพื่อให้เห็นความเหมือนและความแตกต่าง ปกติผู้สอนหากรู้ภาษาแม่ของผู้เรียนจะรู้ได้ทันทีว่ามีเสียงพยางค์ใดบ้างที่เป็นปัญหา เสียงสระใดบ้างที่ออกยาก และเสียงวรรณยุกต์อะไรที่เข้าใจยาก ให้นำสิ่งที่เป็นปัญหาเหล่านี้ทำเป็นสื่อการสอน เขียนให้เห็นชัด และออกเสียงให้ผู้เรียนได้ยินอย่างชัด ดเจน จะสังเกตผู้เรียนได้ว่าพวกเขาจะพยายามออกเสียงตามด้วยการทำปากขมขมมิม ผู้สอนต้องถือโอกาสนี้ให้ผู้เรียนดัดลิ้นด้วยการฝึกออกเสียงเพื่อให้คุ้นเคยกับภาษาไทย...

ผู้สอนอาจใช้วิธีพูดซ้ำๆ หรือพูดในระดับปกติเป็นคำ วลี หรือประโยค ที่ผู้เรียนได้เรียนแล้ว และให้ ผู้เรียนแปลเป็นภาษาแม่ของตนเองเพื่อทดสอบว่าสามารถเข้าใจถูกต้องหรือไม่ เมื่อเรียนมากขึ้นก็พูดประโยคที่ยาวขึ้นหรืออัดเสียงไว้และเปิดเทปให้ผู้เรียนฟัง แล้วให้ผู้เรียนบอกเป็นภาษาแม่ว่าสิ่งที่ฟังนั้นน่าจะเกิดที่ไหน ใครพูดว่าอะไร กับใคร หรือทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนร่วมชั้น โดยผู้เรียนคนหนึ่งพูด เพื่อนฟังและแปลเพื่อดูว่าเข้าใจในสิ่งที่เพื่อนพูดไปแล้วหรือไม่ นอกจากนี้ยังสามารถ ใช้วีดิทัศน์ เข้าช่วยในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในการฟัง โดยทำเป็นส่วนๆ ที่อัดมาจากโทรทัศน์หรือภาพยนตร์

2) เทคนิคการสอนการพูด

ประการแรก สอนสิ่งที่ผู้เรียนสนใจมากที่สุด เช่น สอนเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ ที่ผู้เรียนจะพบ ได้ยิน ได้ฟัง และต้องพูดในชีวิตประจำวันทันทีที่ ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ทันที ถือเป็น การฝึกฝนการพูดในตัว บทเรียนจะว่าด้วย การทักทาย แนะนำตัว ครอบครัว ที่พัก ชื่อของ ต่ อราคา ชื่ออาหาร ส่งไปรษณีย์ ถามทาง การเดินทาง ฯลฯ

ประการที่สอง การเขียนสัทอักษรช่วยจำ เนื่องจากการเรียนระยะแรกผู้เรียนไม่สามารถเขียนภาษาไทยได้ ผู้สอนจำเป็นต้องแนะนำให้ผู้เรียนรู้จักการใช้อักษรแทนเสียงที่ใกล้เคียงกับเสียงจริงมากที่สุด วิธีที่ดีคือให้ใช้อักษรของภาษาแม่ถ่ายเสียง หากทำไม่ได้ก็ใช้สัทอักษรที่กำหนด ลักษณะเสียงพร้อมตัวอย่างไว้เพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวน แต่ก็เป็นดาบสองคม เพราะภาษาที่แยกเสียง ป-พ, ต-ท ฯลฯ และความสั้นยาวของสระไม่ได้ จุดอย่างไรก็ไม่สามารถออกเสียงได้เหมือน การใช้สัทอักษรสากลหรือที่กำหนดไว้ตอนแรกของเอกสารประกอบการเรียนจึงเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็น

ประการที่สาม วลีและประโยคฝึกพูดควรเป็นประโยคธรรมดาที่สั้น เข้าใจง่าย ไม่ควรเป็นประโยคยาวและซับซ้อน และต้องเป็นประโยคที่ใช้บ่อยและใช้ทั่วไป เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกพูด ได้ตอบไปมาได้ทันที ประโยคทุกประโยคต้องมีความหมายและนำไปใช้ได้จริง ยกเว้นการคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนในการแต่งประโยค

ประการที่สี่ การสอนการพูดที่ดีคือ การจำลองสถานการณ์และแสดงบทบาทสมมุติ หลังจากที่ได้เรียนเรื่องคำและโครงสร้างประโยคที่จำเป็นไปแล้ว

ประการสุดท้าย อาจให้ผู้เรียนออกไป ปสัฒภาษณ์ักศึกษาไทยหรือคนไทย ออกไปซื้อของในสถานการณ์

จะเห็นได้ว่าเทคนิคการสอนการพูดนั้นเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมากที่สุด ผู้เรียนจะเป็นผู้พูด ผู้ปฏิบัติตลอดเวลาโดยมีผู้สอนเป็นพี่เลี้ยงคอยให้คำศัพท์ ออกเสียงเป็นตัวอย่างให้ถูกต้อง สอนโครงสร้างที่เข้าใจ ดั่งง่ายและเป็นจริง จากนั้นก็ให้ผู้เรียนสร้างบทสนทนาได้ตอบกันเองเป็นรายบุคคลหรือจัดเป็นกลุ่มๆ ก็ได้

3) เทคนิคการสอนการอ่าน

การสอนอ่านของภาษาไทยเบื้องต้นต้องเริ่มต้นด้วย การสอนอักษรไทยทั้งหมด โดยเริ่มจากอักษรกลางก่อนเพื่อให้สามารถผันวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ได้ตรงกับเครื่องหมายวรรณยุกต์ อักษรกลางได้แก่ ก จ ด ต บ ป อ เว้นอักษรของวรรณยุกต์ เพื่อลดความยากในการจำ และวรรณยุกต์ใช้น้อยมากในการเรียนระดับเบื้องต้น จากนั้นจึงสอนอักษรสูงและอักษรต่ำที่มีลักษณะเป็นอักษรคู่ เช่น อักษรสูงได้แก่ ข ฉ ถ ส ห คู่กับ อักษรต่ำได้แก่ ค ช ท ซ ฮ

เมื่อได้อักษรแล้วก็เริ่มแนะนำสระเพื่อให้สามารถนำมาประสมกับอักษรได้เอาสระเดี่ยวประสมกับคำที่มีความหมายที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว อาจทำเป็นเกมให้เล่นกันในห้องก็ได้ และอาจฝึกแบบเขียนตามคำบอกได้

จากนั้นจึงค่อยแนะนำวรรณยุกต์เข้ามาผันกับคำต่างๆ จึงเริ่มสอนคำที่มีตัวสะกดที่เป็นคำเป็น คือคำที่ลงท้ายหรือสะกดด้วยแม่กง แม่กน แม่เกย เป็นต้น เพราะยังคงมีลักษณะเหมือนคำเป็นที่เรียนมาแล้ว และค่อยแนะนำคำตายที่สะกดด้วยแม่กก แม่กต และแม่กบต่อไป

สื่อการสอนสำหรับการสอนอ่านเป็นเรื่องจำเป็น นอกจากบัตรคำที่เตรียมไว้แล้ว พยายามใช้คำที่เรียนมาแล้วให้มากที่สุดเพื่อเป็นการเน้นย้ำความจำคำเก่า ขณะเดียวกันก็อาจมีรูปถ่าย ปกหนังสือ โปสเตอร์ หนังสือพิมพ์ ประกาศต่างๆ มาให้นักศึกษาเป็นแบบฝึกอ่านเพื่อให้เกิดความน่าสนใจมากขึ้นสำหรับกิจกรรมในห้องเรียน และฝึกหัดให้ผู้เรียนเขียน นชื่อและนามสกุลตนเอง และชื่อนามสกุลเพื่อนหรือสมาชิกของครอบครัว หรือคนรู้จักก็ได้

4) เทคนิคการสอนการเขียน

เมื่อผู้เรียนได้ฝึกหัดอ่านจนค่อนข้างแม่นยำและได้เขียนคำและประโยคสั้นๆ มาได้ระดับหนึ่งแล้ว ผู้สอนสามารถแนะนำคำที่จำเป็นสำหรับการเขียนได้ เช่น คำๆ ชื่อม เป็นต้น เช่น เมื่อแล้วก็ พอ จน จนกระทั่ง ถ้า แม้ว่า ฯลฯ เมื่อถึงจุดนี้ผู้เรียนจะมีคำถามถึงปัญหาการใช้คำที่ถูกต้องและเหมาะสม

ปัญหาหลัก 3 ประการที่พบบ่อยในงานเขียนของผู้เรียนระดับเบื้องต้น ประการแรกคือการเขียนสะกดการันต์ที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากภาษาไทยมีวิธีการเขียนได้หลายอย่างแม้จะออกเสียงแบบเดียวกัน เช่น โน นัย และ โน นอกจากนี้สระสั้นยาว เสียง จ- ช ต-ต-ท ก-ค ฯลฯ ทางแก้คือต้องทำบัตรคำให้อ่าน ฝึกเขียนตามคำบอกให้มากเพื่อให้มีประสบการณ์ทางภาษาสูงขึ้น และมีการบ้านให้ทำทุกวันเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์การเขียน

ปัญหาประการที่สองคือ การเลือกคำไม่เหมาะสมอันเนื่องจากยังไม่เข้าใจความหมายของคำอย่างแท้จริง

ปัญหาประการที่สามคือ การแทรกแซงของภาษาแม่ในรูปของโครงสร้างระดับ
ไวยากรณ์

ผู้สอนหลายคนเน้นการสอนการเขียนด้วยการให้ผู้เรียนเขียนบันทึกประจำวัน หรือ
เขียนสิ่งที่รู้อยู่แล้ว เช่น การเขียนบทสนทนาที่ได้เรียนมาแล้วในสถานการณ์ต่างๆ บางคนให้เขียน
นิทานต่อเรื่องในห้องเรียน หรือให้นำบัตรที่ให้ไว้นำมาเรียงเป็นวลีและประโยคที่มีความหมาย เป็นต้น
กิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ล้วนน่าสนใจ แต่ต้องเป็นไปตามความสนใจและความเหมาะสมของผู้เรียนแต่ละ
กลุ่มที่อาจมีเป้าหมายและความตั้งใจที่แตกต่าง

ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2545: 60-61) ได้สรุปเทคนิคการสอนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศว่า การสอนภาษาไทยในระดับต้นแบ่งเป็น 2 แบบ ได้แก่

1) การสอนแบบแยกทักษะ คือ การแยกทักษะการฟังและการพูดเป็นวิชาหนึ่ง ทักษะ
การอ่านและการเขียนเป็นอีกวิชาหนึ่ง ระยะเวลาที่ผู้เรียนยังไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน หรือมีพื้น
ความรู้น้อยมาก จะสอนโดยวิธีอัตโนมัติ หรือวิธีธรรมชาติ คือให้ผู้เรียนฟังให้มากจนมั่นใจว่าจับเสียง
Tone ได้แล้วจึงให้พูดทีหลัง แต่บางสถาบันสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนสื อสารได้โดยมุ่งที่การฟัง พูด ไป
พร้อมกัน ผู้สอนส่วนใหญ่ใช้ตัวสัทอักษรเป็นเครื่องช่วยในการออกเสียงให้ถูกต้อง ส่วนการอ่านและ
เขียนจะสอนภายหลังเมื่อผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาพอสมควร ซึ่งสถาบันส่วนใหญ่ใช้การสอน
แนวนี้ เช่นเดียวกับการสอนในระบบทางไกลที่เน้นการฟังการพูดโดยยังไม่สอนการอ่านและการเขียน

2) การสอนแบบผสมผสานทักษะทั้งสี่ (ฟัง พูด อ่าน เขียน) เข้าด้วยกัน สถาบันที่สอน
แนวนี้ มีจำนวนไม่มากนัก

หลักการสอนทั้ง 2 แนวนี้จะใช้ในระดับต้นเท่านั้นหลังจากผู้เรียนมีพื้นฐานภาษาไทย
พอสมควร ทุกสถาบันจะใช้หลักการผสมผสานทักษะ ทั้งสี่เข้าด้วยกันเนื่องจากเป็นวิธีการสอนภาษาที่
เหมาะสม

เทคนิคการสอน การสอนในชั้นเรียนใช้การสอนหลายอย่างแต่การสอนภาษาเพื่อการ
สื่อสารเป็นแนวสำคัญโดยผู้สอนมักเลือกสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะพบในชีวิตประจำวัน ในชั้นเรียนมีการ
พูดโต้ตอบ การฝึกฝนซ้ำๆ (drill) การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น สำหรับการออกเสียง tone ซึ่งยาก
สำหรับชาวต่างชาติ ครูช่วยโดยใช้วิธีต่างๆ เช่น การใช้สัทอักษร ให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้องโดยใช้
กริยาท่าทางให้ผู้เรียนเข้า lab อย่างน้อย 1 ชั่วโมง/สัปดาห์ เป็นต้น

การสอนทักษะอ่านและเขียน การอ่านให้อ่านตัว อักษรและอ่านคำแต่จะช่วยโดยแยก
คำให้ก่อนในระยะแรก อ่านวลี ประโยค ย่อหน้า เรื่องสั้น และเรื่องยาวชนิดต่างๆ ตามลำดับจากง่ายไป
หายาก การเขียนเริ่มจากการลากเส้นตัวอักษร เขียนตัวอักษร เขียนชื่อตัวเอง เมื่อมีความสามารถมาก
ขึ้นให้เขียนตามคำบอก ต่อจากนั้นก็พัฒนาเป็นการผูกประโยค เขียนย่อหน้า เขียนเป็นเรื่องราวด้วย
ตนเอง อาจารย์บางคนเสนอแนะเทคนิคการสอนว่า ควรทบทวนสิ่งที่สอนไปแล้วก่อนสิ่งใหม่ทุกครั้ง

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่ได้กล่าวมาในข้างต้น วิเคราะห์ได้ว่า เทคนิค การสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเศนั้นมีลักษณะเฉพาะและแตกต่างจากการสอนภาษาไทยให้แก่คนไทยซึ่งเป็นเจ้าของภาษาไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน สื่อการสอน วิธีการสอน รวมไปถึงกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษา ต่างประเทศ ดังนั้นการศึกษาเทคนิคการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศควบคู่ไปกับการศึกษาลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนมีส่วนช่วยให้ผู้สอนสามารถออกแบบการเรียนการสอนและกิจกรรมให้เหมาะสมกับลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างประเทศให้ดียิ่งขึ้นไป

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ปรีญา หิรัญประดิษฐ์ (2545: 105, 110-112) วิจัยเรื่อง สถานภาพการเรียนและการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศในประเทศไทย จำนวนผู้ที่ให้สัมภาษณ์ 69 คน เป็นผู้สอน 15 คน ผู้บริหารโครงการ 15 คน ผู้เรียนชาวต่างประเทศในชั้นเรียน 18 คน ผู้เรียนด้วยตนเอง 20 คน และการวิเคราะห์หนังสือ 32 ชื่อ ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรที่เปิดสอนเป็นประจำเป็นหลักสูตรระยะสั้นหรือหลักสูตรเร่งรัด จุดประสงค์ให้ผู้เรียนสื่อสารในชีวิตประจำวัน ครูเป็นบุคคลสำคัญในการดำเนินกิจกรรม จัดหาสื่อและทดสอบผลการศึกษา การวัดผลส่วนใหญ่วัดผลระหว่างเรียน ส่วนการสอนทางไกลในประเทศไทยมีน้อย ซึ่งผู้เรียนเรียนด้วยตนเองผ่านสื่อต่างๆ แบ่งการสอนเป็นระดับต้น กลาง และสูง หนังสือระดับต้นเน้นการฟังการพูดแต่ระดับกลางและสูงเน้นการอ่านและ การเขียน ผู้เรียนใช้หนังสือและเทปเสียงเป็นสื่อหลัก ผู้เรียนวัดผลการเรียนรู้จากการนำไปใช้ในสถานการณ์จริง

ความเห็นของผู้เรียนในชั้นเรียนต้องการให้ครูใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับการฟัง การพูด การสอนภาษาเพื่ออาชีพสำหรับการอ่านการเขียน และให้เพิ่มความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยให้มากขึ้น เพิ่มกิจกรรมทั้งในชั้นเรียนและนอกห้องเรียน จัดสื่อคอมพิวเตอร์และเพื่อนทางภาษา เนื้อหาที่สอนควรปรับปรุงให้ทันสมัยและเหมาะสมกับผู้เรียน ผู้เรียนด้วยตนเองต้องการให้เสนอแนะสื่ออื่นๆ ไว้ในหนังสือ จัดทำแบบทดสอบก่อนหลังเรียนและแบบทดสอบมาตรฐาน เนื้อหาควรเริ่มการฝึกเรื่องวรรณยุกต์และคำอธิบายเกี่ยวกับประเทศไทย

ด้านประเด็นเนื้อหาที่สอนพบว่าสอดคล้องกันทั้งการเรียนในชั้นเรียนและเรียนด้วยตนเอง ระดับต้นสอนการฟังการพูดในชีวิตประจำวัน ระดับกลางและสูงจะเพิ่มศัพท์และสถานการณ์ที่ต่างออกไป การอ่านการ เขียนระดับต้นเริ่มจากตัวอักษร คำ ประโยค ข้อความสั้นๆ ย่อหน้า และการแปล การสอนระดับกลางและระดับสูงเนื้อหาจะยาวและยากมากขึ้น ส่วนไวยากรณ์จะแทรกอยู่ทุกระดับ

แนวทางการเปิดสอนในระบบทางไกล มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชควรจัดทำหลักสูตรขึ้นเอง กลุ่มเป้าหมายแรก คือ ชาวต่างประเทศในประเทศไทย โดยเปิดสอนระดับประกาศนียบัตรและสอนผ่านสื่อเพื่อบริการสังคม ก่อนเปิดสอนควรเตรียมพร้อมทุกด้านโดยเฉพาะสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออื่นๆ และต้องจัดทำให้เสร็จสมบูรณ์ นอกจากนี้ควรจัดทำแบบทดสอบมาตรฐาน และให้ผู้เรียนมาเข้าค่ายภาษาในแต่ละชุดวิชา

ธิดิญา แสงมณี (2546: 54-55) วิจัยเรื่อง สภาพปัญหาและแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ โรงเรียนนานาชาติเชียงใหม่ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชาวต่างประเทศชั้นเกรด 7-8 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 36 คน ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาด้านเนื้อหาวิชาภาษาไทยของโรงเรียน เนื้อหาค่อนข้างง่ายสำหรับนักเรียนระดับกลาง นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในการออกเสียง การเรียงคำให้เป็นประโยค ส่วนในด้านการนำความรู้ไปใช้กับบุคคลในครอบครัวและเพื่อนคนไทยยังน้อยอยู่โดยเฉพาะ นักเรียนที่เรียนระดับต้น แนวทางแก้ไขปัญหาที่นักเรียนได้เสนอคือ เนื้อหาไม่ควรซ้ำกันและไม่ควรยุ่งเกินไป ไม่ควรเน้นการเรียนรู้คำศัพท์เพียงอย่างเดียว ควรสอนการสร้างประโยค การเรียงคำ การสนทนามากขึ้น โดยให้มีการฝึกทักษะการพูดภาษาไทยให้มากขึ้นในห้องเรียน ควรมีการ สอนวัฒนธรรมที่ได้นำไปใช้จริง ควรเน้นเรื่องการออกเสียงให้ถูกต้องและครูต้องช่วยแก้ไข

2. ปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าการใช้สื่อในการสอนค่อนข้างน้อย กิจกรรมในห้องเรียนไม่น่าสนใจและไม่ได้เน้นการสื่อสารตามสถานการณ์จริง นักเรียนได้เสนอแนวทางแก้ไข คือ ครูควรเพิ่มกิจกรรม สื่อการสอน เกมและเทคนิคการสอนที่น่าสนใจมากขึ้น จัดทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันเพื่อให้ทุกคนได้ใช้ภาษาอย่างทั่วถึง พานักเรียนไปยังสถานที่จริง และจัดโอกาสให้ได้พูดในสถานการณ์จริง เพิ่มบทสนทนาให้มากขึ้น ครูควรทบทวนบทเรียนก่อนขึ้นบทใหม่หรือก่อนสอบ

3. ด้านความต้องการของนักเรียนในการเรียนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา กลุ่มหัวข้อที่น่าสนใจและอยากเรียนมากที่สุด ในระดับต้นนั้นนักเรียนมีความต้องการเกี่ยวกับทักษะในด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และเน้นการพูดเกี่ยวกับกริยาและประโยคมา กที่สุด ส่วนระดับกลาง ต้องการเรียนเกี่ยวกับการไปทัศนศึกษา กีฬาและงานอดิเรก สัตว์และการนับเลข ผลไม้และอาหาร และการซื้อของ ข้อเสนอแนะของนักเรียน อยากให้มีเวลาในการเรียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น มีกิจกรรมให้ทำหลากหลาย เน้นการอ่านการเขียนมากกว่าการฟังครูอย่างเดียว และไม่ อยากให้ครูคาดหวังว่านักเรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ในระดับเดียวกันหมด

4. ด้านความสามารถในการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนในทักษะต่างๆ นั้น ทักษะการฟังและการพูด พบว่านักเรียนระดับต้นส่วนใหญ่สามารถตอบคำถามได้ประมาณร้อยละ 50 จากคำถามทั้งหมด ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นักเรียนเรียนแล้ว ส่วนนักเรียนในระดับกลางส่วนใหญ่สามารถตอบคำถามได้ทุกข้อ ในด้านความสามารถในการอ่านและการเขียน นักเรียนในระดับต้นไม่สามารถตอบคำถามจากแบบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนได้ เนื่องจากเนื้อหาวิชาในระดับต้นยังไม่มีการอ่านการเขียนภาษาไทย ส่วนนักเรียนในระดับกลางมีการอ่านการเขียนในระดับง่าย ๆ เมื่อทำแบบวัดความสามารถนักเรียนส่วนใหญ่จึงทำได้ ดังนั้นควรมีการอ่านการเขียนให้มากขึ้นและยากขึ้นสำหรับนักเรียนระดับกลาง

นันทพร เลิศประเสริฐคง (2552: 183) วิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการบริหารโปรแกรมภาษาและวัฒนธรรมไทยของโรงเรียนนานาชาติ ประชากรที่ใช้คือ โรงเรียนนานาชาติที่เปิดทำการสอนตั้งแต่ อนุบาล 1 ถึง ชั้นปีที่ 12 ทั่วประเทศ จำนวน 46 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. มีการกำหนดนโยบายสนับสนุนโปรแกรมภาษาและวัฒนธรรมไทยโดยใช้หลักความสอดคล้องกับนโยบายการจัดการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ มีการจัดวางแผนงานประจำปี โดยศึกษาจากนโยบายและเกณฑ์มาตรฐานของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาสำหรับโรงเรียนนานาชาติ
2. มีการวางแผนบุคลากรและการสรรหา โดยพิจารณาจากกำลังคนที่มีอยู่ในปัจจุบัน คุณวุฒิ ความสามารถและความถนัดของบุคลากรแต่ละคน มีการพัฒนาบุคลากรในเรื่องเทคนิคการสอนทั่วไป และวิธีการสอนและส่งเสริมให้ บุคลากรจากต่างวัฒนธรรมสามารถทำงานร่วมกันได้อย่างราบรื่น
3. ผู้บริหารมีการวิเคราะห์ทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร และจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่เน้นให้ความสำคัญเกี่ยวกับประเพณี วัฒนธรรมไทย มุ่งเน้นให้ครูผู้สอนสร้างเครื่องมือประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนดไว้ มีการสนับสนุนให้ครูผู้สอนผลิตสื่อการเรียนการสอนขึ้น ใช้เอง ปัญหาที่พบ คือ ผู้ปกครองและผู้บริหารต่างชาติไม่เห็นความสำคัญและไม่สนับสนุนการเรียนภาษาและวัฒนธรรมไทย ไม่สามารถหาบุคลากรได้ตรงกับสายงาน และไม่สามารถให้สิ่งตอบแทนในการทำงานได้เท่าเทียมกันระหว่างครูไทยกับครูต่างชาติ ผู้บริหารมีภาระงานมากทำให้ไม่มีเวลาศึกษาวิเคราะห์และทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยแตกต่างกันมาก ทำให้เกิดความยุ่ง ยากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและวัดประเมินผลสื่อที่ใช้ในการสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยไม่เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนนานาชาติ

จากการ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลีลาการเรียนรู้ รวมไปถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษา ต่างประเทศจะเป็นแนวคิดและแนวทางสำคัญที่ให้ผู้วิจัยนำไปพัฒนาเป็นกรอบแนวคิดและทฤษฎีสำหรับการวิจัยเรื่องการศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555-2556 จำนวนประชากร 169 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555-2556 จำนวน 120 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวนของกลุ่มตัวอย่างอ้างอิงมาจากตารางสำเร็จรูปของเครอซีและมอร์แกน (ลิน พันธุ์พินิจ, 2547: 137)

ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาจำนวน 99 ชุด คิดเป็นร้อยละ 82.5 เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างบางคนตอบแบบสอบถามไม่ครบทุกข้อคำถาม หรือไม่ได้คืน แบบสอบถาม จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามอย่างครบถ้วนสามารถจำแนกตามระดับชั้นดังรายละเอียดต่อไปนี้

- นักศึกษที่เรียนภาษาไทย 1 จำนวน 48 คน
- นักศึกษที่เรียนภาษาไทย 2 จำนวน 21 คน
- นักศึกษที่เรียนภาษาไทย 3 จำนวน 12 คน
- นักศึกษที่เรียนภาษาไทย 4 จำนวน 11 คน
- นักศึกษที่เรียนภาษาไทย 5 จำนวน 2 คน
- นักศึกษที่เรียนภาษาไทย 6 จำนวน 5 คน

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการวิจัย 2 ชุด ได้แก่

2.1 แบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย (ดูจากภาคผนวก ก)

2.1.1 ศึกษาและสร้างแบบสอบถามจากแนวคิดของกรรชาและไรช์แมน (Grasha; & Reichman. 1975) แบบสอบถามชุดนี้มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ ระดับ 1 น้อยที่สุด ระดับ 2 น้อย ระดับ 3 ปานกลาง ระดับ 4 มาก และระดับ 5 มากที่สุด

2.1.2 นำเสนอเครื่องมือต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และขอความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อพิจารณา ดังมีรายนามต่อไปนี้

1) รองศาสตราจารย์ ดร .ชลอ รอดลอย อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ระชน พลโยธา อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3) อาจารย์ ดร .ประโชค ชัยสุวรรณ อาจารย์ประจำสาขาภาษาไทยในฐานะต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงด้านเนื้อหา ความชัดเจน ความเหมาะสมของภาษา และข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไข ค่าดัชนีความสอดคล้องของ คำถาม (IOC) มีค่ามากกว่า 0.66 ขึ้นไป หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ดำเนินการแก้ไขภาษาในข้อคำถามที่ปรากฏในแบบสอบถามให้ถูกต้องและมีความเหมาะสมมากขึ้น

แบบสอบถามมีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 60 ข้อ ตามแนวคิดของกรรชาและไรช์แมน เพื่อให้ข้อคำถามที่แสดงถึง ลักษณะการเรียนรู้ในกลุ่มเดียวกันอยู่ใกล้กัน ทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถคาดเดาประเภทของลีลาการเรียนรู้ได้ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงข้อที่ปรากฏในแบบสอบถาม จำแนกตามลีลาการเรียนรู้ทั้ง 6 ประเภท

ลีลาการเรียนรู้	พฤติกรรม	เลขที่ข้อคำถาม
แบบอิสระ (Independent)	ผู้เรียนชอบคิดพิจารณาด้วยตนเอง มีความมั่นใจในความสามารถของตน และชอบทำงานตามลำพัง	1, 7, 13, 19, 25, 31, 37, 43, 49, 55
แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant)	ผู้เรียนไม่เข้าร่วมเรียนกับผู้สอนและผู้เรียนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน ขาดความสนใจในการเรียน ไม่ใส่ใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	2, 8, 14, 20, 26, 32, 38, 44, 50, 56

ตาราง 1 (ต่อ)

ลีลาการเรียนรู้	พฤติกรรม	เลขที่ข้อคำถาม
แบบร่วมมือ (Collaborative)	ผู้เรียนต้องการเรียนรู้ด้วยการแลกเปลี่ยน ความคิดและความสามารถ มีปฏิสัมพันธ์และ ทำงานร่วมกับผู้สอนและผู้เรียนคนอื่นได้เป็น อย่างดี	3, 9, 15, 21, 27, 33, 39, 45, 51, 57
แบบพึ่งพา (Dependent)	ผู้เรียนแสดงความใฝ่รู้ทางสติปัญญาเพียง เล็กน้อยและเรียนรู้แต่สิ่งที่กำหนดไว้ การเรียนรู้ ของผู้เรียนขึ้นอยู่กับภาระชี้แนะของผู้สอนและ ทำตามที่ผู้สอนแนะนำ	4, 10, 16, 22, 28, 34, 40, 46, 52, 58
แบบแข่งขัน (Competitive)	ผู้เรียนเรียนรู้ในห้องเรียนเพื่อแสดงศักยภาพที่ เหนือกว่าผู้เรียนคนอื่น ๆ ในห้องเรียน ผู้เรียน รู้สึกว่าคุณต้องแข่งขันเพื่อรางวัล เช่น คะแนนที่สูง ความสนใจจากผู้สอน เป็นต้น	5, 11, 17, 23, 29, 35, 41, 47, 53, 59
แบบมีส่วนร่วม (Participant)	ผู้เรียนพยายามที่จะทำสิ่งที่ผู้สอนต้องการได้ ครบตรงตามเป้าหมาย ผู้เรียนมีส่วนร่วมใน กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนและทำสิ่งที่ไม่ เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เรียนเพียงเล็กน้อย	6, 12, 18, 24, 30, 36, 42, 48, 54, 60

2.2 แบบสัมภาษณ์ลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดของกรasha
(Grasha. 1995) เพื่อออกแบบข้อคำถามเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ (ดูจากภาคผนวก ข)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ตาราง 2 แสดงระยะเวลาการเก็บรวบรวมข้อมูล

วันที่	ระยะเวลา	ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล
1 พ.ย. 2555- 28 ก.พ. 2556	4 เดือน	ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลีลาการเรียนรู้อ และการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาประเทศ
1-16 มี.ค. 2556	16 วัน	สร้างเครื่องมือ คือ แบบสอบถามเรื่อง ลีลาการเรียนรู้อใน วิชาภาษาไทย และแบบสัมภาษณ์เรื่อง ลีลาการเรียนรู้อใน วิชาภาษาไทย
11-13 มี.ค. 2556	3 วัน	ติดต่อหัวหน้าโปรแกรมภาษาไทย ศูนย์ภาษา คณะอักษร ศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล
25 มี.ค. – 3 เม.ย. 2556	10 วัน	ปรับปรุงและแก้ไขเครื่องมือตามคำแนะนำของ ผู้เชี่ยวชาญ
4-5 เม.ย. 2556	2 วัน	ประสานงานกับอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยในแต่ละ ห้องเรียนเพื่อขอแจกแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้อในวิชา ภาษาไทย และขอความร่วมมืออาจารย์เลือกนักศึกษาที่ จะเข้ารับการสัมภาษณ์ลีลาการเรียนรู้อในวิชาภาษาไทย
8-19 เม.ย. 2556	12 วัน	นำแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้อในวิชาภาษาไทยไปให้ กลุ่มตัวอย่างตอบ และสัมภาษณ์นักศึกษาจำนวน 2-3 คน ต่อ 1 ระดับ ตามเวลาที่นัดหมาย
22 เม.ย. – 14 มิ.ย. 2556	1 เดือน 14 วัน	วิเคราะห์แบบสอบถามด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อหา ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์
15 มิ.ย. – 17 ก.ค. 2556	1 เดือน	สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

4. การจัดการทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ผลคะแนนจากแบบ สอบลีลาการเรียนรู้อในวิชาภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการ วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Arithmetic mean) คำนวณโดยใช้สูตรค่าเฉลี่ย (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538: 137) ดังนี้

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
	N	หมายถึง	จำนวนข้อคำถามในลีลาการเรียนรู้อัตโนมัติแต่ละประเภท
	$\sum X$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

4.2 วิเคราะห์ความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของ แบบสอบลีลาการเรียนรู้อัตโนมัติในวิชาภาษาไทย โดยการหาดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) โดยใช้สูตรของโรวินลลีและแฮมเบิลตัน (ลิวัน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 248-249; อ้างอิงจาก Rowinelli; & Hambleton. 1977) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	หมายถึง	ดัชนีความสอดคล้อง
	N	หมายถึง	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ
	$\sum R$	หมายถึง	ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

4.3 หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) โดยคำนวณจากสูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538: 143) ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	หมายถึง	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum x^2$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง
	N	หมายถึง	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

4.4 สัเคราะห์คำตอบจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง เพื่อสรุปผลการเรียนรู้ที่ผู้เรียนถนัด และขอใช้ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าโดยใช้เครื่องมือได้แก่ แบบสอบถามลีลาการเรียนรู้อินวิชาภาษาไทยซึ่งได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 99 ชุด คิดเป็นร้อยละ 82.5 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักศึกษจำนวน 15 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555-2556 เดือนเมษายน 2556 จากการเก็บรวบรวมข้อมูลดังกล่าวมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง
2. ผลการวิเคราะห์ลีลาการเรียนรู้อินวิชาของกลุ่มตัวอย่าง
3. ผลการสังเคราะห์การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

ข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลและการวิเคราะห์ข้อมูล จึงได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

$\bar{x}$ หมายถึง ค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D. หมายถึง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 จำนวนเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ภาษาไทย 1 มีนักศึกษาชายจำนวน 14 คน นักศึกษาหญิงจำนวน 34 คน
ภาษาไทย 2 มีนักศึกษาชายจำนวน 3 คน นักศึกษาหญิงจำนวน 18 คน
ภาษาไทย 3 มีนักศึกษาชายจำนวน 5 คน นักศึกษาหญิงจำนวน 7 คน
ภาษาไทย 4 มีนักศึกษาชายจำนวน 2 คน นักศึกษาหญิงจำนวน 9 คน
ภาษาไทย 5 มีนักศึกษาชายจำนวน 0 คน นักศึกษาหญิงจำนวน 2 คน
ภาษาไทย 6 มีนักศึกษาชายจำนวน 4 คน นักศึกษาหญิงจำนวน 1 คน

1.2 อายุของกลุ่มตัวอย่าง

ภาษาไทย 1 อายุของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 19-25 ปี
ภาษาไทย 2 อายุของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 21-24 ปี
ภาษาไทย 3 อายุของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 20-25 ปี

ภาษาไทย 4 อายุของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 21-23 ปี

ภาษาไทย 5 อายุของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในช่วงอายุ 22 ปี

ภาษาไทย 6 อายุของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในช่วงระหว่าง 22-25 ปี

1.3 คณะที่กลุ่มตัวอย่างกำลังเรียน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555-2556 มาจากหลากหลายคณะ เรียงลำดับจากมาก ที่สุด ได้แก่ ลำดับที่ 1 คณะอักษรศาสตร์และสังคมศาสตร์ (Faculty of Arts and Social Science) ลำดับที่ 2 คณะวิทยาศาสตร์ (Faculty of Science) ลำดับที่ 3 คณะวิศวกรรมศาสตร์ (Faculty of Engineering) และสำนักวิชาบริหารธุรกิจ (School of Business) ลำดับที่ 4 สำนักวิชาออกแบบและสิ่งแวดล้อม (School of Design and Environment) และลำดับที่ 5 สำนักวิชาคอมพิวเตอร์ (School of Computing)

1.4 ผลการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างในภาคการศึกษาที่ผ่านมา

กลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทย 1 ไม่มีผลการเรียนเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเรียน ภาษาไทยเป็นภาคการศึกษาแรก

ตาราง 3 สรุปผลการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างที่ เรียนวิชาภาษาไทย 2 ถึง ภาษาไทย 6

ตาราง 3 ผลการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น

เกรด	ระดับชั้น											
	ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
A+	1	4.76	2	16.67	1	9.09	0	0.00	0	0.00	4	7.84
A	3	14.29	1	8.33	2	18.18	0	0.00	1	20.00	7	13.73
A-	3	14.29	2	16.67	0	0.00	1	50.00	2	40.00	8	15.68
B+	10	47.61	3	25.00	5	45.46	1	50.00	2	40.00	21	41.18
B	3	14.29	3	25.00	1	9.09	0	0.00	0	0.00	7	13.73
B-	1	4.76	1	8.33	1	9.09	0	0.00	0	0.00	3	5.88
C+	0	0.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00
C	0	0.00	0	0.00	1	9.09	0	0.00	0	0.00	1	1.96
รวม	21	100.00	12	100.00	11	100.00	2	100.0	5	100.0	51	100.0

เกณฑ์การวัดและประเมินผลของมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์มีตั้งแต่ A+ ถึง F โดยมีรายละเอียดคือ A+ = 5.0, A = 5.0, A- = 4.5, B+ = 4.0, B = 3.5, B- = 3.0, C+ = 2.5, C = 2.0, D+ = 1.5, D = 1 และ F = 0 (Faculty of Arts and Social Sciences. 2013: Online) แต่ผู้วิจัยได้นำเสนอตารางสรุปผลการเรียนภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างถึงแค่ C เท่านั้น เนื่องจากเป็นระดับผลการเรียนที่ต่ำที่สุดของกลุ่มตัวอย่าง

จากตารางที่ 3 พบว่านักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 2 ถึงภาษาไทย 6 ส่วนใหญ่ได้ผลการเรียนระดับ B+ คิดเป็นร้อยละ 41.18 อันดับสองคือได้ผลการเรียนระดับ A- คิดเป็นร้อยละ 15.68 อันดับสามคือได้ผลการเรียนระดับ A และ B คิดเป็นร้อยละ 13.73 อันดับสี่คือได้ผลการเรียนระดับ A+ คิดเป็นร้อยละ 7.84 และอันดับห้าคือได้ผลการเรียนระดับ C คิดเป็นร้อยละ 1.96

1.5 เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนภาษาไทย

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามลีลาการเรียนรู้อันวิชาวภาษาไทย สามารถสรุปเหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนภาษาไทยเรียงลำดับจากมากที่สุดมีดังต่อไปนี้

- 1) สนใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย
- 2) ต้องการสื่อสารกับเพื่อนคนไทย
- 3) ชอบเดินทางท่องเที่ยวมายังประเทศไทย
- 4) เป็นข้อกำหนดของนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา (Southeast Asia Studies) ที่ต้องเลือกเรียนภาษาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 1 ภาษา
- 5) กลุ่มตัวอย่างบางคนนับถือศาสนาคริสต์และร่วมบำเพ็ญประโยชน์กับทางศาสนาโดยเป็นอาสาสมัครในประเทศไทย ดังนั้นจึงเลือกเรียนภาษาไทยเพื่อติดต่อสื่อสารกับคนไทยได้
- 6) อยากเรียนภาษาใหม่
- 7) ชื่นชอบสื่อบันเทิงไทย ได้แก่ เพลง ภาพยนตร์และละคร จึงอยากเรียนรู้ภาษาเพื่อเข้าใจเนื้อหาของสื่อบันเทิงมากขึ้น
- 8) อยากทำงานในประเทศไทย
- 9) เพื่อนชักชวนให้เรียนภาษาไทย
- 10) อยากรู้ระบบการเขียนภาษาไทย
- 11) อยากใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทย

1.6 ระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างเรียนภาษาไทย

กลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทย 1 ใช้เวลาเรียนภาษาไทย 1 ภาคการศึกษา
 กลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทย 2 ใช้เวลาเรียนภาษาไทย 2 ภาคการศึกษา
 กลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทย 3 ใช้เวลาเรียนภาษาไทย 3 ภาคการศึกษา
 กลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทย 4 ใช้เวลาเรียนภาษาไทย 4 ภาคการศึกษา
 กลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทย 5 ใช้เวลาเรียนภาษาไทย 5 ภาคการศึกษา
 กลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทย 6 ใช้เวลาเรียนภาษาไทย 6 ภาคการศึกษา

1.7 ภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้สื่อสารกับบุคคลในครอบครัว

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นชาวสิงคโปร์ซึ่งมีความหลากหลายทางเชื้อชาติ และชาวสิงคโปร์ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารติดต่อทางราชการ อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างยังประกอบไปด้วยนักศึกษาชาวต่างชาติที่ไม่ใช่ชาวสิงคโปร์ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยคาดว่าหนึ่งคนจึงใช้ภาษามากกว่า 1 ภาษาในการสื่อสารกับบุคคลในครอบครัว ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้สื่อสารกับบุคคลในครอบครัว ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีนกลาง ภาษาจีนฮกเกี้ยน ภาษามาลเลย์ ภาษาบาฮาซา อินโดนีเซีย ภาษาเวียดนาม ภาษาดัตช์ และภาษาไทย

2. ผลการวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และสรุปประเภทผลการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ซึ่งเป็นผลการเรียนรู้เรียนที่กลุ่มตัวอย่างมักใช้ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยผู้วิจัยได้นำเสนอในตาราง 4 เพื่อแสดงผลการวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศโดยภาพรวม และได้จัดทำตาราง 4-9 เพื่อแสดงผลการวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ทั้ง 6 ประเภท จำแนกตามระดับชั้น

ตาราง 4 ลีลาการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น

ลีลาการเรียนรู้	ระดับชั้น													
	ภาษาไทย 1		ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
แบบอิสระ (Independent)	3.10	0.39	3.13	0.36	3.33	0.35	3.13	0.35	3.35	0.07	3.10	0.33	3.14	0.37
แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant)	2.31	0.58	1.89	0.49	2.09	0.49	2.09	0.47	2.35	0.35	2.26	0.57	2.17	0.55
แบบร่วมมือ (Collaborative)	3.48	0.43	3.81	0.40	3.52	0.24	3.94	0.41	3.95	0.64	3.84	0.46	3.63	0.44
แบบพึ่งพา (Dependent)	3.18	0.35	2.90	0.31	3.08	0.37	3.08	0.32	3.20	0.42	2.96	0.17	3.09	0.34
แบบแข่งขัน (Competitive)	2.64	0.59	2.45	0.45	2.55	0.60	2.32	0.42	2.50	0.42	2.22	0.36	2.53	0.54
แบบมีส่วนร่วม (Participant)	3.89	0.42	4.00	0.46	3.81	0.51	4.07	0.42	3.85	0.49	3.76	0.64	3.91	0.45
รวม	3.10	0.23	3.03	0.15	3.06	0.20	3.10	0.16	3.20	0.24	3.02	0.10	3.08	0.20

จากตาราง 4 ลีลาการเรี ยนรู้วิชาภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยแ ห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น พบว่า ในภาพรวมนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 มีลีลาการ เรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) มากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.91 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.45 ลำดับที่ 2 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.63 และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.44 ลำดับที่ 3 คือลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) มี ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.14 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.37 ลำดับที่ 4 คือลีลาการเรียนรู้แบบ พึ่งพา (Dependent) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.09 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.34 ลำดับที่ 5 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.53 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.54 และ ลำดับที่ 6 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.17 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.55

เมื่อพิจารณาตามระดับชั้นพบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 1 มีลีลาการเรียนรู้แบบมี ส่วนร่วม (Participant) มากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.89 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.42 ลำดับที่ 2 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.48 และค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.) = 0.43 และลำดับที่ 3 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา(Dependent) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.43

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 2 มีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) มากที่สุดโดย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.46 ลำดับที่ 2 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ (Collaborative) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.81 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.40 และลำดับที่ 3 คือลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.13 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.36

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 3 มีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) มากที่สุดโดย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.81 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.51 ลำดับที่ 2 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ (Collaborative) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.52 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.24 และลำดับที่ 3 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.33 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.35

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 4 มีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) มากที่สุดโดย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.07 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.42 ลำดับที่ 2 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ (Collaborative) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.94 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.41 และลำดับที่ 3 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.13 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.35

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 5 มีลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) มากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.95 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.64 ลำดับที่ 2 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.85 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.49 และลำดับที่ 3 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.35 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.07

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 6 มีลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) มากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.84 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.46 ลำดับที่ 2 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.76 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.64 และลำดับที่ 3 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.33

ตาราง 5 สถิติการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแบบอิสระ (Independent) ของของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น

สถิติการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent)	ระดับชั้น													
	ภาษาไทย 1		ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1. ฉันใช้เวลาศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชาภาษาไทยด้วยตัวของฉันเอง	4.42	0.68	4.19	0.68	4.50	0.67	4.36	0.81	4.50	0.71	4.60	0.55	4.38	0.68
2. ฉันจะเลือกเรียนสิ่งที่สำคัญสำหรับฉัน ถึงแม้ว่าผู้สอนจะไม่เห็นด้วยว่าสิ่งนั้นสำคัญ	2.60	1.05	2.57	1.12	3.25	0.87	2.45	0.93	3.00	1.41	2.60	0.89	2.67	1.03
3. ฉันสามารถกำหนดได้เองว่าเนื้อหาตอนใดสำคัญในภาคการศึกษานี้	3.46	0.87	3.71	0.78	3.33	0.78	3.73	0.90	3.00	0.00	2.80	0.84	3.48	0.85
4. ฉันรู้สึกว่าคุณคิดเห็นของฉันเกี่ยวกับเนื้อหาภาษาไทยของฉันตรงกับข้อความในแบบเรียน	2.48	0.77	2.38	0.97	2.42	0.79	2.36	1.03	2.50	0.71	2.80	0.84	2.45	0.84
5. ฉันศึกษาแบบเรียนภาษาไทยก่อนฟังผู้สอนอธิบายในชั้นเรียน	2.58	1.20	3.05	1.12	3.08	0.90	2.45	0.82	2.00	1.41	2.80	1.10	2.73	1.11
6. ฉันชอบที่จะศึกษาหรือทำรายงานในวิชาภาษาไทยด้วยตนเอง	3.21	0.99	2.90	0.77	3.33	0.98	2.73	1.19	3.50	0.71	3.00	0.71	3.10	0.95

ตาราง 5 (ต่อ)

ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent)	ระดับชั้น													
	ภาษาไทย 1		ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
7. ฉันทำงานวิชาภาษาไทยที่ได้รับมอบหมายด้วยวิธีของตนเอง โดยไม่คำนึงว่าเพื่อน ๆ จะทำอย่างไร	3.04	1.01	2.81	0.93	3.58	0.90	3.27	0.90	2.50	0.71	3.00	1.58	3.07	1.00
8. ฉันไม่ชอบให้ผู้สอนกำหนดว่าจะต้องเรียนหัวข้อใดในชั้นเรียนภาษาไทย	2.10	0.63	2.10	0.70	2.42	1.08	2.36	1.29	3.00	1.41	2.20	1.30	2.19	0.84
9. ฉันชอบจะค้นคว้าเพิ่มเติมในประเด็นภาษาไทยที่ฉันสนใจ	4.10	0.86	4.24	0.77	4.33	0.65	4.55	0.69	5.00	0.00	4.00	1.00	4.22	0.80
10. ฉันสามารถคิดเองว่า ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนอย่างไร	3.02	1.03	3.38	0.67	3.00	0.85	3.00	0.77	4.50	0.71	3.20	1.30	3.13	0.94
รวม	3.10	0.39	3.13	0.36	3.33	0.35	3.13	0.35	3.35	0.07	3.10	0.33	3.14	0.37

จากตาราง 5 ลีลาการเรียนรู้อิวิชาภาษาไทยแบบอิสระ (Independent) ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ โดยพิจารณารายชื่อ พบว่า นักศึกษาใช้เวลาศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชา ภาษาไทยด้วยตัวเองมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.38 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.68 ลำดับที่ 2 นักศึกษาชอบค้นคว้าเพิ่มเติมในประเด็นภาษาไทยที่สนใจ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.22 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.80 และลำดับที่ 3 นักศึกษาสามารถกำหนดได้เองว่าเนื้อหาตอนใด สำคัญในภาคการศึกษานี้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.48 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.85 ส่วนข้อที่ น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่ชอบให้ผู้สอนกำหนดว่าจะต้องเรียนหัวข้อใดใน ชั้นเรียนภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.19 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.84

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 1 ใช้เวลาศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชาภาษาไทยด้วยตัวเองมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.42 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.68 ลำดับที่ 2 นักศึกษาชอบ ค้นคว้าเพิ่มเติมในประเด็นภาษาไทยที่สนใจ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.86 และลำดับที่ 3 นักศึกษาสามารถกำหนดได้เองว่าเนื้อหาตอนใดสำคัญในภาคการศึกษานี้ มี ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.46 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.87 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่ชอบ ให้ผู้สอนกำหนดว่าจะต้องเรียนหัวข้อใดในชั้นเรียนภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}$ = 2.19 และค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.) = 0.63

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 2 จะชอบค้นคว้าเพิ่มเติมในประเด็นภาษาไทยที่สนใจ มาก ที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.24 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.77 ลำดับที่ 2 นักศึกษาใช้ เวลาศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชาภาษาไทยด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.19 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.68 และลำดับที่ 3 นักศึกษาสามารถกำหนดได้เองว่าเนื้อหาตอนใดสำคัญในภาค การศึกษานี้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.71 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.78 ตามลำดับ ส่วนข้อที่ น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่ชอบให้ผู้สอนกำหนดว่าจะต้องเรียนหัวข้อใดในชั้นเรียนภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.10 และค่าเบี่ยงเบนเฉลี่ย (S.D.) = 0.70

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 3 ใช้เวลาศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชาภาษาไทยด้วยตัวเองมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.67 ลำดับที่ 2 นักศึกษาชอบ ค้นคว้าเพิ่มเติมในประเด็นภาษาไทย ที่สนใจ โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.33 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.65 และลำดับที่ 3 นักศึกษาทำงานวิชาภาษาไทยที่ได้รับมอบหมายด้วยวิธีของตนเอง โดย ไม่คำนึงว่าเพื่อนๆ จะทำอย่างไร โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.58 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.90 ตามลำดับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา รู้สึกว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาภาษาไทยของตนเอง ตรง กับข้อความในแบบเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.42 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.79 และ นักศึกษาไม่ชอบให้ผู้สอนกำหนดว่าจะต้องเรียนหัวข้อใดในชั้นเรียนภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.42 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.08

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 4 จะชอบค้นคว้าเพิ่มเติมในประเด็นภาษาไทยที่สนใจ มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.55 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.69 ลำดับที่ 2 นักศึกษาใช้เวลาศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชาภาษาไทยด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.36 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.81 และลำดับที่ 3 นักศึกษาสามารถกำหนดได้เองว่าเนื้อหาตอนใดสำคัญในภาคการศึกษา นี้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.73 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.90 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษารู้สึกว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาภาษาไทยของตนตรงกับข้อความในแบบเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.36 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.03 และนักศึกษาไม่ชอบให้ผู้สอนกำหนดว่าจะต้องเรียนหัวข้อใดในชั้นเรียนภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.36 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.29

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 5 จะชอบค้นคว้าเพิ่มเติมในประเด็นภาษาไทยที่สนใจ มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 5.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 ลำดับที่ 2 นักศึกษาใช้เวลาศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชาภาษาไทยด้วยตนเองมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 นักศึกษาสามารถคิดเองว่า ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนอย่างไร มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 ซึ่งมีค่าเท่ากัน และลำดับที่ 3 นักศึกษาชอบที่จะศึกษาหรือทำรายงานในวิชาภาษาไทยด้วยตนเองมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 ตามลำดับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาศึกษาแบบเรียนภาษาไทยก่อนฟังผู้สอนอธิบายในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.41

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 6 ใช้เวลาศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชาภาษาไทยด้วยตัวเองมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.60 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.55 ลำดับที่ 2 นักศึกษาชอบค้นคว้าเพิ่มเติมในประเด็นภาษาไทยที่สนใจมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.00 และนักศึกษสามารถคิดเองว่า ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนอย่างไร มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.20 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.30 ตามลำดับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่ชอบให้ผู้สอนกำหนดว่าจะต้องเรียนหัวข้อใดในชั้นเรียนภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.20 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.30)

ตาราง 6 ลีลาการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น

ลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant)	ระดับชั้น													
	ภาษาไทย 1		ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
1. ฉันคิดว่า การตั้งใจเรียนภาษาไทย เป็นเรื่องยาก	2.19	0.87	1.81	0.68	2.42	1.38	2.18	1.17	2.00	0.00	2.00	0.00	2.12	0.92
2. ฉันรู้สึกว่าคุณจำเป็นต้องเรียน วิชาภาษาไทยมากกว่าที่คุณต้องการ จะเรียน	2.10	1.02	1.76	0.70	2.08	0.90	1.73	1.01	2.00	1.41	2.00	0.71	1.98	0.93
3. ถ้าฉันไม่เข้าใจในเนื้อหาวิชา ภาษาไทย ฉันก็ไม่สนใจที่จะชวนชววย	2.69	1.15	2.19	0.93	2.42	0.90	3.18	0.99	3.00	1.41	3.20	1.30	2.64	1.09
4. ฉันพยายามจะใช้เวลาเล็กน้อย เท่าที่เป็นไปได้ในการทบทวนวิชา ภาษาไทยนอกชั้นเรียน	2.43	0.85	2.29	1.10	2.00	0.85	1.91	0.83	3.50	2.12	2.00	1.41	2.29	0.97
5. ฉันชอบที่ผู้สอนงดชั้นเรียนวิชา ภาษาไทย หรือไม่สามารมาสอนได้	2.02	1.10	1.57	0.81	2.00	1.04	1.55	0.82	2.50	2.12	2.60	1.14	1.91	1.04
6. ฉันเบื่อหน่ายกิจกรรมการเรียนการ สอนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน	2.08	0.87	1.67	0.73	1.67	0.78	1.82	0.87	1.00	0.00	2.40	0.89	1.91	0.85

ตาราง 6 (ต่อ)

ลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant)	ระดับชั้น													
	ภาษาไทย 1		ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
7. ฉันมาเรียนวิชาภาษาไทยเพียงเพื่อให้สอบผ่านหรือจบตามหลักสูตรเท่านั้น	2.06	0.98	1.38	0.59	1.58	0.67	1.55	0.82	2.50	2.12	1.40	0.55	1.78	0.90
8. ฉันพยายามเลี่ยงหลีกเลี่ยงในการตอบคำถาม ด้วยการหลบตาผู้สอน	2.38	1.04	2.05	0.67	1.92	0.79	2.45	1.13	1.50	0.71	2.40	1.34	2.24	0.97
9. ฉันไม่สนใจที่จะเรียนรู้กิจกรรมต่าง ๆ จากชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาไทย	1.94	0.76	1.52	0.60	1.75	0.75	1.45	0.82	1.00	0.00	1.40	0.55	1.73	0.74
10. ฉันไม่ชอบทำแบบฝึกหัดที่มีจำนวนมากหรือยาก ฉันมักเลือกทำแบบฝึกหัดที่ง่ายเท่านั้น	3.29	1.09	2.67	1.02	3.08	1.24	3.09	0.94	4.50	0.71	3.20	0.84	3.13	1.08
รวม	2.31	0.58	1.89	0.49	2.09	0.49	2.09	0.47	2.35	0.35	2.26	0.57	2.17	0.55

จากตาราง 6 ลีลาการเรียนรู้อิทธิพลภาษาไทยแบบหลีกเลี่ยง (Independent) ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ โดยพิจารณาจากข้อ พบว่า นักศึกษาไม่ชอบทำแบบฝึกหัดที่มีจำนวน มากหรือยาก และเลือกทำแบบฝึกหัดที่ง่ายเท่านั้น มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.31 และค่า เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.08 ลำดับที่ 2 นักศึกษาพยายามจะใช้เวลาเล็กน้อยเท่าที่เป็นไปได้ใน การทบทวนวิชาภาษาไทยนอกชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.29 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.97 และลำดับที่ 3 นักศึกษาพยายามหลีกเลี่ยงหลักในการตอบคำถาม ด้วยการหลบตาผู้สอน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.24 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.97 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่สนใจที่จะ เรียนรู้อิทธิพลต่าง ๆ จากชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาไทยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.73 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.74

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 1 ไม่ชอบทำแบบฝึกหัดที่มีจำนวนมากหรือยาก และเลือกทำ แบบฝึกหัดที่ง่ายเท่านั้นมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.29 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.09 ลำดับที่ 2 นักศึกษาไม่สนใจที่จะชวนชวหายหากไม่เข้าใจในเนื้อหาวิชาภาษาไทยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.69 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.15 และลำดับที่ 3 นักศึกษาพยายามจะใช้เวลา เล็กน้อยเท่าที่ เป็นไปได้ในการทบทวนวิชาภาษาไทยนอกชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.43 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.85 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่สนใจที่จะเรียนรู้อิทธิพลต่าง ๆ จากชั้นเรียน เกี่ยวกับ ภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.94 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.76

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 2 ไม่ชอบทำแบบฝึกหัดที่มีจำนวนมากหรือยาก และเลือกทำ แบบฝึกหัดที่ง่ายเท่านั้นมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.67 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.02 ลำดับที่ 2 นักศึกษาพยายามจะใช้เวลา เล็กน้อยเท่าที่เป็นไปได้ ในการทบทวนวิชาภาษาไทยนอกชั้น เรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.29 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.10 และลำดับที่ 3 นักศึกษาไม่ สนใจที่จะชวนชวหายหากไม่เข้าใจในเนื้อหาวิชาภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.19 และค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.) = 0.93 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่สนใจที่จะเรียนรู้อิทธิพลต่าง ๆ จากชั้น เรียนเกี่ยวกับภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.38 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.59

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 3 ไม่ชอบทำแบบฝึกหัดที่มีจำนวนมากหรือยาก และเลือกทำ แบบฝึกหัดที่ง่ายเท่านั้นมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.08 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.24 ลำดับที่ 2 นักศึกษาคิดว่าการตั้งใจเรียนภาษาไทยเป็นเรื่องยาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.42 และค่า เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.38 นักศึกษา ไม่สนใจที่จะชวนชวหายหากไม่เข้าใจ ในเนื้อหา วิชา ภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.42 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.90 และลำดับที่ 3 นักศึกษา รู้สึกว่า นักศึกษาจำเป็นที่ต้องเรียนวิชาภาษาไทยมากกว่า ที่ต้องการจะเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.08 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.90 ตามลำดับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา เบื่อหน่าย กิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.67 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.78

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 4 ไม่สนใจที่จะชวนชววยหากไม่เข้าใจในเนื้อหาวิชาภาษาไทยมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.99 ลำดับที่ 2 นักศึกษาไม่ชอบทำแบบฝึกหัดที่มีจำนวนมากหรือยาก และเลือกทำแบบฝึกหัดที่ง่ายเท่านั้น มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.09 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.94 และลำดับที่ 3 นักศึกษาพยายามเลี่ยงหลักในการตอบคำถาม ด้วยการหลบตาผู้สอน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.45 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.13 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา ไม่สนใจที่จะเรียนรู้อีกกิจกรรมต่าง ๆ จากชั้นเรียน เกี่ยวกับภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.45 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.82

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 5 ไม่ชอบทำแบบฝึกหัดที่มีจำนวนมากหรือยาก และเลือกทำแบบฝึกหัดที่ง่ายเท่านั้นมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 ลำดับที่ 2 นักศึกษาพยายามจะใช้เวลา เล็กน้อยเท่าที่เป็นไปได้ ในการทบทวนวิชาภาษาไทยนอกชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 2.12 และลำดับที่ 3 นักศึกษาไม่สนใจที่จะชวนชววยหากไม่เข้าใจในเนื้อหาวิชาภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.41 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา เบื่อหน่ายกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 และนักศึกษาไม่สนใจที่จะเรียนรู้อีกกิจกรรมต่าง ๆ จากชั้นเรียน เกี่ยวกับภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 ซึ่งมีค่าเท่ากัน

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 6 ไม่สนใจที่จะเรียนรู้อีกกิจกรรมต่าง ๆ จากชั้นเรียน เกี่ยวกับภาษาไทยมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.20 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.30 และไม่ชอบทำแบบฝึกหัดที่มี จำนวนมากหรือยาก เลือกทำแบบฝึกหัดที่ง่ายเท่านั้น มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.20 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.84 ลำดับที่ 2 นักศึกษาชอบที่ผู้สอนลงชั้นเรียนวิชาภาษาไทย หรือไม่สามารรถมาสอนได้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.60 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.14 และลำดับที่ 3 นักศึกษาเบื่อหน่ายกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.40 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.89 พยายามเลี่ยงหลักในการตอบคำถาม ด้วยการหลบตาผู้สอน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.40 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.34 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษามาเรียนวิชาภาษาไทยเพียงเพื่อให้สอบผ่านหรือจบตามหลักสูตรเท่านั้น มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.40 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.55 และนักศึกษาไม่สนใจที่จะเรียนรู้อีกกิจกรรมต่าง ๆ จากชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.40 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.55

ตาราง 7 สถิติการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแบบร่วมมือ (Collaborative) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น

สถิติการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative)	ระดับชั้น													
	ภาษาไทย 1		ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
1. ฉันจะเข้าใจในบทเรียนภาษาไทย เมื่อฉันได้ปรึกษากับเพื่อน	4.13	0.64	4.38	0.59	3.67	0.78	3.82	0.60	4.00	0.00	4.20	0.84	4.09	0.67
2. สิ่งสำคัญในการเรียนภาษาไทยของฉันคือ การได้เรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่น	3.29	1.15	3.90	1.04	3.75	0.62	4.27	0.90	4.50	0.71	4.00	0.71	3.65	1.07
3. ฉันพยายามที่จะรู้จักตัวตนบุคลิกภาพของเพื่อนนักเรียนคนอื่น	2.92	0.96	3.90	1.00	3.42	0.79	3.91	0.94	5.00	0.00	4.60	0.55	3.42	1.07
4. ฉันตั้งใจศึกษาและอ่านหนังสือภาษาไทยเพื่อเตรียมตัวสอบร่วมกับเพื่อน	1.85	0.85	2.48	1.03	1.50	0.52	2.73	1.10	2.00	1.41	2.40	0.89	2.07	0.96
5. ฉันไม่ชอบทำงานวิชาภาษาไทยที่ได้รับมอบหมายให้ทำเพียงคนเดียว	2.58	1.20	2.00	1.00	2.58	0.90	2.55	1.13	2.00	1.41	3.00	0.71	2.46	1.11
6. ฉันรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นๆ เมื่อมีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับภาษาไทยที่ต้องทำงานพิจารณาร่วมกัน	4.17	0.66	4.10	0.70	4.00	0.60	4.36	0.67	4.50	0.71	3.80	1.10	4.14	0.69

ตาราง 7 (ต่อ)

ลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant)	ระดับชั้น													
	ภาษาไทย 1		ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
7. ฉันชอบพูดคุยกับเพื่อนนอกชั้นเรียนเกี่ยวกับความคิดและประเด็นปัญหาในวิชาภาษาไทยที่ได้อภิปรายแล้วในชั้นเรียน	3.25	0.93	3.90	0.77	3.17	0.94	3.64	0.67	4.50	0.71	3.20	0.84	3.44	0.91
8. ฉันคิดว่าความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้	4.71	0.50	4.76	0.62	4.75	0.45	4.91	0.30	4.50	0.71	4.60	0.55	4.74	0.51
9. ฉันชอบเวลาที่ผู้สอนให้โอกาสอภิปรายหรือโต้แย้งเกี่ยวกับหัวข้อที่ครอบคลุมวิชาภาษาไทยในห้องเรียน	3.60	0.87	4.05	0.67	3.75	0.75	4.18	0.75	4.00	0.00	4.00	1.22	3.81	0.83
10. ฉันคิดว่าการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทยเกิดจากการปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน	4.29	0.74	4.62	0.59	4.58	0.51	5.00	0.00	4.50	0.71	4.60	0.55	4.49	0.66
รวม	3.48	0.43	3.81	0.40	3.52	0.24	3.94	0.41	3.95	0.64	3.84	0.46	3.63	0.44

จากตาราง 7 ลีลาการเรียนรู้อิทธิพลภาษาไทยแบบ ร่วมมือ (Collaborative) ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ โดยพิจารณาจากข้อ พบว่านักศึกษาคิดว่าการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย เกิดจากการปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างครูกับนัก ศึกษามากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.49 และค่า เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.66 ลำดับที่ 2 นักศึกษาคิดว่าความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับ ผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้ มี ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.74 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.51 และลำดับที่ 3 นักศึกษารับฟังความ คิดเห็นของคนอื่นๆ เมื่อมีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับภาษาไทยที่ต้อง ทำงานพิจารณาาร่วมกัน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.14 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.69 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา ตั้งใจศึกษาและ อ่านหนังสือภาษาไทยเพื่อเตรียมตัวสอบร่วมกับเพื่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.07 และค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.) = 0.96

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 1 คิดว่าความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็น สิ่ง สำคัญ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.71 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.50 ลำดับที่ 2 นักศึกษา คิดว่าการเรียนรู้ในวิชา ภาษาไทย เกิดจากการปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างครู กับนักศึกษามากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.29 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.74 และลำดับที่ 3 นักศึกษารับฟังความคิดเห็นของ คนอื่นๆ เมื่อ มีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับภาษาไทยที่ต้อง ทำงานพิจารณาาร่วมกัน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.17 และค่า เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.66 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา ตั้งใจศึกษาและอ่านหนังสือ ภาษาไทยเพื่อเตรียมตัวสอบร่วมกับเพื่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.85 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.85

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 2 คิดว่าความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นสิ่ง สำคัญ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้ มากที่สุด โดยมี ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.76, S.D. = 0.62 ลำดับที่ 2 นักศึกษา คิดว่าการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย เกิดจาก การปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างครูกับนัก ศึกษามากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.62 และค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.) = 0.59 และนักศึกษา จะเข้าใจในบทเรียนภาษาไทย เมื่อได้ปรึกษากับเพื่อน มี ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.38 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.59 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่ ชอบทำงานวิชาภาษาไทยที่ได้รับมอบหมาย ให้ทำเพียงคนเดียว มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.00 และค่า เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.00

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 3 คิดว่าความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับผู้ เรียนเป็นสิ่ง สำคัญ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้ มากที่สุด โดยมี ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.45 ลำดับที่ 2 นักศึกษาคิดว่าการเรียนรู้

ในวิชาภาษาไทย เกิดจากการปรึกษาหารือร่วมกัน ระหว่างครูกับนักศึกษามากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.58 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.51 และนักศึกษาจับฟังความคิดเห็นของ คนอื่นๆ เมื่อมีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับภาษาไทยที่ต้อง ทำงานพิจารณาร่วมกัน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 0.60 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาตั้งใจศึกษาและอ่านหนังสือภาษาไทย เพื่อเตรียมตัวสอบร่วมกับเพื่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.52

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 4 คิดว่านักศึกษาคิดว่าการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย เกิดจากการปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างครูกับนักศึกษามากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 5.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 ลำดับที่ 2 นักศึกษาคิดว่าความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.91 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.30 และลำดับที่ 3 นักศึกษาจับฟังความคิดเห็นของ คนอื่นๆ เมื่อมีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับภาษาไทยที่ต้อง ทำงานพิจารณาร่วมกัน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.36 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.67 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่ชอบทำงาน วิชาภาษาไทยที่ได้รับมอบหมายให้ทำเพียงคนเดียว มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.55, S.D. = 1.13

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 5 พยายามที่จะรู้จักตัวตน บุคลิกภาพของเพื่อนนักศึกษาคนอื่นมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 5.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 ลำดับที่ 2 นักศึกษาคิดว่าสิ่งสำคัญในการเรียนภาษาไทยของ ตนคือ การได้เรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่น มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 นักศึกษาจับฟังความคิดเห็นของ คนอื่นๆ เมื่อมีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับภาษาไทยที่ต้อง ทำงานพิจารณาร่วมกัน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 นักศึกษาชอบพูดคุยกับเพื่อนนอกชั้นเรียนเกี่ยวกับความคิดและประเด็นปัญหาในวิชาภาษาไทยที่ได้อภิปรายแล้วในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 นักศึกษาคิดว่าความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 และนักศึกษาคิดว่าการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย เกิดจากการปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างครูกับนักศึกษา มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 ซึ่งมีค่าเท่ากัน ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาตั้งใจ ศึกษาและอ่านหนังสือภาษาไทยเพื่อเตรียมตัวสอบร่วมกับเพื่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.41 และนักศึกษาไม่ชอบทำงาน วิชาภาษาไทยที่ได้รับมอบหมาย ให้ทำเพียงคนเดียว มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.41 ซึ่งมีค่าเท่ากัน

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 6 พยายามที่จะรู้จักตัวตน บุคลิกภาพของเพื่อนนักเรียนคนอื่นมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.60 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.55 นักศึกษาคิดว่าความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.60 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.55 นักศึกษาคิดว่าการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย เกิดจากการปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างครูกับนักศึกษามากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.60 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.55 ซึ่งมีค่าเท่ากับ ลำดับที่ 2 นักศึกษาจะเข้าใจในบทเรียนภาษาไทย เมื่อ ได้ปรึกษากับเพื่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.20 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.84 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ ตั้งใจ ศึกษาและอ่านหนังสือภาษาไทยเพื่อเตรียมตัวสอบร่วมกับเพื่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.40 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.89

ตาราง 8 สถิติการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแบบพึ่งพา (Dependent) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น

สถิติการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent)	ระดับชั้น													
	ภาษาไทย 1		ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
1. ฉันต้องการมีการบริหารจัดการสอนวิชาภาษาไทยดีกว่านี้	2.55	0.83	2.14	0.85	2.17	0.72	2.36	0.92	2.00	0.00	2.00	1.00	2.36	0.84
2. ฉันยอมรับในแบบแผนที่ผู้สอนกำหนดไว้ในการเรียนรู้วิชาภาษาไทย	4.15	0.82	4.24	0.77	4.25	0.62	4.27	0.79	5.00	0.00	4.40	0.55	4.22	0.76
3. ฉันต้องการให้ผู้สอนสอนชัดเจนดีกว่านี้	3.75	0.96	3.24	1.04	3.08	0.90	3.82	0.75	4.00	0.00	3.00	0.00	3.54	0.95
4. ฉันทำงานที่ได้รับมอบหมายตามวิธีที่ผู้สอนแนะนำให้ทำ	3.71	0.90	3.90	0.77	3.75	1.06	3.91	0.54	4.00	0.00	4.00	0.00	3.80	0.82
5. ฉันตั้งใจจะถามผู้สอนเกี่ยวกับงานที่มอบหมายให้ชัดเจนก่อนที่จะลงมือทำ	1.79	0.77	1.86	0.91	2.67	1.07	2.55	1.04	4.00	0.00	2.00	0.71	2.05	0.95
6. ฉันไม่สนใจเนื้อหาหรือประเด็นที่ครูไม่ได้กล่าวถึงหรือไม่มีในชั้นเรียน	2.10	0.93	1.76	0.83	2.25	0.87	1.91	0.54	1.00	0.00	2.40	0.89	2.02	0.89

ตาราง 8 (ต่อ)

ลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant)	ระดับชั้น													
	ภาษาไทย 1		ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
7. ฉันคิดว่าการอธิบายมากเกินไปในชั้นเรียนภาษาไทยทำให้ยากมากขึ้นในการที่จะเข้าใจ	2.83	1.12	1.81	0.81	2.42	1.00	2.27	0.90	3.00	1.41	2.00	1.41	2.46	1.10
8. ฉันชอบเรียนภาษาไทยเมื่อผู้สอนจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ	4.38	0.82	4.00	0.95	4.08	1.08	4.00	1.10	3.50	0.71	3.60	0.55	4.16	0.91
9. ฉันคิดว่าการเรียนจากแผนการเรียนการสอนและฟังการบรรยายของครูผู้สอนเป็นการเพียงพอแล้ว	3.04	1.01	2.90	0.70	2.67	1.07	2.45	1.04	3.00	2.83	2.80	0.45	2.89	0.98
10. ฉันสามารถเรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาภาษาไทยที่ยากและสำคัญได้ โดยการทำตามคำแนะนำของผู้สอน	3.56	0.90	3.14	0.73	3.42	0.77	3.27	1.01	2.50	0.71	3.40	1.14	3.39	0.88
รวม	3.18	0.35	2.90	0.31	3.08	0.37	3.08	0.32	3.20	0.42	2.96	0.17	3.09	0.34

จากตาราง 8 ลีลาการเรียนรู้อาษาภาษาไทยแบบ ฟังพา (Competitive) ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ โดยพิจารณาจากข้อ พบว่านักศึกษายอมรับใน แบบแผนที่ผู้สอนกำหนด ไว้ในการเรียนวิชาภาษาไทยมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.22 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.76 ลำดับที่ 2 นักศึกษาชอบเรียนภาษาไทยเมื่อผู้สอนจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ มี ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.16 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.91 และลำดับที่ 3 นักศึกษาทำงานที่ ได้รับมอบหมายตาม วิธีที่ผู้สอนแนะนำให้ทำ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.80 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.82 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่สนใจเนื้อหาหรือประเด็นที่ครูไม่ได้กล่าวถึงหรือไม่มี ในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.02 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.87

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 1 ชอบเรียนภาษาไทยเมื่อผู้สอนจัดการเรียนการสอนอย่าง เป็นระบบมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.38 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.82 ลำดับที่ 2 นักศึกษายอมรับในแบบแผนที่ผู้สอนกำหนดไว้ใน การเรียน วิชา ภาษาไทยมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.15 และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.82 และลำดับที่ 2 นักศึกษาต้องการให้ผู้สอนสอนชัดเจนดีกว่านี้ มี ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.96 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาตั้งใจ จะถามผู้สอนเกี่ยวกับงานที่มอบหมายให้ชัดเจนก่อนที่จะลงมือทำ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.79 และค่า เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.77

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 2 ยอมรับใน แบบแผนที่ผู้สอนกำหนดไว้ใน การเรียน วิชา ภาษาไทยมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.24 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.77 ลำดับที่ 2 นักศึกษาชอบเรียนภาษาไทยเมื่อผู้สอนจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบที่สุดมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.95 และลำดับที่ 3 นักศึกษาทำงานที่ได้รับมอบหมายตามวิธีที่ ผู้สอนแนะนำให้ทำ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.90 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.77 ส่วนข้อที่น้อย ที่สุดคือ นักศึกษาไม่สนใจเนื้อหาหรือประเด็นที่ครูไม่ได้กล่าวถึงหรือไม่มีชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.76 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.83

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 3 ยอมรับใน แบบแผนที่ผู้สอนกำหนดไว้ใน การเรียน วิชา ภาษาไทยมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.25 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.62 ลำดับที่ 2 นักศึกษาชอบเรียนภาษาไทยเมื่อผู้สอนจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบที่สุดมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.08 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.08 และลำดับที่ 3 นักศึกษาทำงานที่ได้รับมอบหมายตามวิธีที่ ผู้สอนแนะนำให้ทำ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.06 ส่วนข้อที่น้อย ที่สุดคือ นักศึกษาต้องการมีการบริหารจัดการสอนวิชาภาษาไทยดีกว่านี้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.17 และค่า เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.72

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 4 ยอมรับในแบบแผน ที่ผู้สอนกำหนดไว้ใน การเรียน วิชาภาษาไทยมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.27 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.79 ลำดับที่ 2 นักศึกษาชอบเรียนภาษาไทยเมื่อผู้สอนจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.10 และลำดับที่ 3 นักศึกษาทำงานที่ได้รับมอบหมายตามวิธีที่ผู้สอนแนะนำให้ทำ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.91 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.54 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาตั้งใจจะถามผู้สอนเกี่ยวกับงานที่มอบหมายให้ชัดเจนก่อนที่จะลงมือทำ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.91 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.54

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 5 ยอมรับใน แบบแผน ที่ผู้สอนกำหนดไว้ใน การเรียน วิชาภาษาไทยมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 5.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 ลำดับที่ 2 นักศึกษาต้องการให้ผู้สอนสอนชัดเจนดีกว่านี้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 นักศึกษาทำงานที่ได้รับมอบหมายตามวิธีที่ ผู้สอนแนะนำให้ทำ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 นักศึกษาตั้งใจจะถามผู้สอนเกี่ยวกับงานที่มอบหมายให้ชัดเจนก่อนที่จะลงมือทำ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 ซึ่งมีค่าเท่ากัน ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่สนใจเนื้อหาหรือประเด็นที่ครูไม่ได้กล่าวถึงหรือไม่มีในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 6 ยอมรับใน แบบแผน ที่ผู้สอนกำหนดไว้ใน การเรียน วิชาภาษาไทยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.40 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.55 ลำดับที่ 2 นักศึกษาทำงานที่ได้รับมอบหมายตามวิธีที่ผู้สอนแนะนำให้ทำ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 และลำดับที่ 3 นักศึกษาชอบเรียนภาษาไทยเมื่อผู้สอนจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.60 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.55 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา ต้องการมีการบริหารจัดการสอนวิชาภาษาไทยดีกว่านี้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.00 นักศึกษาตั้งใจจะถามผู้สอนเกี่ยวกับงานที่มอบหมายให้ชัดเจนก่อนที่จะลงมือทำ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 และนักศึกษาคิดว่าการอธิบายมากเกินไปในชั้นเรียนภาษาไทยทำให้ ยากมากขึ้นในการที่จะเข้าใจ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.41 ซึ่งมีค่าเท่ากัน

ตาราง 9 สถิติการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแบบแข่งขัน(Competitive) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น

สถิติการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive)	ระดับชั้น													
	ภาษาไทย 1		ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
1. ฉันชอบให้เพื่อนร่วมชั้นรู้ว่า ฉันมีผลการเรียนภาษาไทยอยู่ในระดับดี	2.33	1.12	2.67	0.66	2.50	0.90	2.64	1.03	3.50	0.71	2.80	0.84	2.51	0.98
2. ฉันต้องทำได้ดีกว่านักเรียนคนอื่นๆ ในวิชาภาษาไทย	2.94	1.10	2.81	0.93	2.75	1.14	2.09	0.54	2.00	1.41	2.00	0.71	2.73	1.04
3. ฉันต้องแข่งขันกับเพื่อนในชั้นเรียน เพื่อให้ได้ผลการเรียนวิชาภาษาไทยในห้องเรียนดีขึ้น	2.77	1.26	2.43	0.98	2.75	1.29	2.27	0.79	2.00	1.41	1.80	0.84	2.58	1.15
4. ฉันต้องแข่งขันกับเพื่อนร่วมชั้น เพื่อให้ความคิดเห็นของฉันได้รับการยอมรับ	1.92	0.82	1.76	0.70	1.83	0.83	1.64	0.81	1.50	0.71	1.60	0.55	1.82	0.77
5. ฉันไม่ชอบให้เพื่อนยิ้มสดมุดหรือสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนหรือแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนของฉันก่อนมีการสอบ	1.52	0.74	1.19	0.40	1.75	0.87	1.18	0.40	1.00	0.00	1.60	0.89	1.43	0.69

ตาราง 9 (ต่อ)

ลีลาการเรียนรูแบบแข่งขัน (Competitive)	ระดับชั้น													
	ภาษาไทย 1		ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
6. ฉันพอใจที่ได้คะแนนวิชาภาษาไทยดีกว่าเพื่อน	3.25	1.12	3.05	1.02	3.00	1.04	2.64	1.03	4.00	0.00	2.80	1.10	3.10	1.07
7. ฉันคิดว่าการมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญที่จะสามารถเรียนภาษาไทยได้ดีขึ้น	4.19	0.87	3.43	0.98	4.00	1.21	3.91	0.83	3.00	1.41	2.80	0.84	2.51	0.98
8. ฉันชอบที่จะรู้คะแนนของเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกันว่าอยู่ในระดับใด	2.52	1.01	2.24	0.83	2.25	1.22	2.09	0.94	2.00	1.41	1.60	0.89	2.32	1.00
9. ฉันพยายามจะทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จหรือเร็วกว่าเพื่อนร่วมชั้น	2.35	1.08	2.10	1.04	1.75	0.97	2.09	1.04	2.00	1.41	2.20	0.84	2.18	1.04
10. ฉันรู้สึกตื่นเต้นเมื่อได้ร่วมกิจกรรมในห้องเรียนที่มีการแข่งขันระหว่างกลุ่มหรือระหว่างบุคคล	2.60	1.30	2.81	0.87	2.92	1.10	2.64	0.81	4.00	0.00	2.80	1.30	2.73	1.14
รวม	2.64	0.59	2.45	0.45	2.55	0.60	2.32	0.42	2.50	0.42	2.22	0.36	2.53	0.54

จากตาราง 9 ลีลาการเรียนรู้อิทธิวิภาษาภาษาไทยแบบแข่งขัน (Competitive) ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ โดยพิจารณารายข้อ พบว่า นักศึกษา คิดว่าการมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน เป็นสิ่งสำคัญที่จะสามารถเรียนภาษาไทยได้ดีขึ้นมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.89 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.00 ลำดับที่ 2 นักศึกษาพอใจที่ได้คะแนนวิชาภาษาไทยดีกว่าเพื่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.07 และนักศึกษาต้องทำได้ดีกว่านักศึกษาคนอื่นๆ ในวิชาภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.73 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.04 นักศึกษารู้สึกตื่นเต้น เมื่อได้ร่วมกิจกรรมในห้องเรียนที่มีการแข่งขันระหว่างกลุ่มหรือระหว่างบุคคล มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.73 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.14 ซึ่งมีค่าเท่ากับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา ไม่ชอบให้เพื่อนยิ้มสดุดหรือ สิ่งต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนหรือแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนของตนก่อนมีการสอบ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.43 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.69

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 1 คิดว่าการมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญที่จะสามารถ เรียนภาษาไทยได้ดีขึ้นมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.17 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.87 ลำดับที่ 2 นักศึกษาพอใจที่ได้คะแนนวิชาภาษาไทยดีกว่าเพื่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.25 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.12 และลำดับที่ 3 นักศึกษาต้องทำได้ดีกว่านักศึกษาคนอื่นๆ ในวิชาภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.94 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.10 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่ชอบให้เพื่อนยิ้มสดุดหรือสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนหรือแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนของตนก่อนมีการสอบ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.52 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.74

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 2 คิดว่าการมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญที่จะสามารถ เรียนภาษาไทยได้ดีขึ้นมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.43 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.98 ลำดับที่ 2 นักศึกษาพอใจที่ได้คะแนนวิชาภาษาไทยดีกว่าเพื่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.05 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.02 และลำดับที่ 3 นักศึกษาต้องทำได้ดีกว่านักศึกษาคนอื่นๆ ในวิชาภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.81 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.93 นักศึกษารู้สึกตื่นเต้น เมื่อได้ร่วมกิจกรรมในห้องเรียนที่มีการแข่งขันระหว่างกลุ่มหรือระหว่างบุคคล มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.81 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.87 ซึ่งมีค่าเท่ากับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่ชอบให้เพื่อนยิ้มสดุดหรือ สิ่งต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนหรือแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนของตนก่อนมีการสอบ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.76 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.70

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 3 คิดว่าการมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญที่จะสามารถ เรียนภาษาไทยได้ดีขึ้นมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.21 ลำดับที่ 2 นักศึกษาพอใจที่ได้คะแนนวิชาภาษาไทยดีกว่าเพื่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.04 และลำดับที่ 3 นักศึกษารู้สึกตื่นเต้น เมื่อได้ร่วมกิจกรรม ใน

ห้องเรียนที่มีการแข่งขันระหว่างกลุ่มหรือระหว่างบุคคล มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.92 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.16 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่ชอบให้เพื่อนยิ้มสมุดหรือสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนหรือแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนของตนก่อนมีการสอบ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.87 และนักศึกษาพยายามจะทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จหรือเร็วกว่าเพื่อนร่วมชั้น มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.97

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 4 คิดว่าการมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญที่จะสามารถเรียนภาษาไทยได้ดีขึ้นมากที่สุดโดย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.91 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.83 ลำดับที่ 2 นักศึกษาชอบให้เพื่อนร่วมชั้นรู้ว่า ตนมีผลการเรียนภาษาไทย อยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.64 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.03 นักศึกษาพอใจที่ได้คะแนนวิชาภาษาไทยดีกว่าเพื่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.64 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.03 นักศึกษารู้สึกตื่นเต้น เมื่อได้ร่วมกิจกรรมในห้องเรียนที่มีการแข่งขันระหว่างกลุ่มหรือระหว่างบุคคล มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.64 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.81 ซึ่งมีค่าเท่ากัน ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่ชอบให้เพื่อนยิ้มสมุดหรือสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนหรือแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนของตนก่อนมีการสอบ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.40

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย พพอใจที่ได้คะแนนวิชาภาษาไทยดีกว่าเพื่อนโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 และรู้สึกตื่นเต้น เมื่อได้ร่วมกิจกรรมในห้องเรียนที่มีการแข่งขันระหว่างกลุ่มหรือระหว่างบุคคล มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 ซึ่งมีค่าเท่ากัน ลำดับที่ 2 นักศึกษาชอบให้เพื่อนร่วมชั้นรู้ว่า ตนมีผลการเรียนภาษาไทย อยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) 3.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาไม่ชอบให้เพื่อนยิ้มสมุดหรือสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนหรือแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนของตนก่อนมีการสอบ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.00, และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 6 คิดว่าการมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญที่จะสามารถเรียนภาษาไทยได้ดีขึ้นมากที่สุดโดย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.00 ลำดับที่ 2 นักศึกษาชอบให้เพื่อนร่วมชั้นรู้ว่า ตนมีผลการเรียนภาษาไทย อยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.80 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.84 นักศึกษาพอใจที่ได้คะแนนวิชาภาษาไทยดีกว่าเพื่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.80 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.10 นักศึกษารู้สึกตื่นเต้น เมื่อได้ร่วมกิจกรรมในห้องเรียนที่มีการแข่งขันระหว่างกลุ่มหรือระหว่างบุคคล มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.80 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.30 ซึ่งมีค่าเท่ากัน ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา ต้องแข่งขันกับเพื่อนร่วมชั้นเพื่อให้ความคิดเห็นของตนได้รับการยอมรับ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.60 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.55 นักศึกษาไม่ชอบให้เพื่อนยิ้มสมุดหรือสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนหรือแลกเปลี่ยนความรู้

กับเพื่อนของฉันก่อนมีการสอบ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.60 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.89 และ
นักศึกษาชอบที่จะรู้คะแนนของเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกันว่าอยู่ในระดับใด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.60 และ
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.89 ซึ่งมีค่าเท่ากัน

ตาราง 10 สถิติการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วม (Participant) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จำแนกตามระดับชั้น

สถิติการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant)	ระดับชั้น													
	ภาษาไทย 1		ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
1. ฉันพยายามมีส่วนร่วมในกิจกรรมให้มากที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้	3.81	0.84	4.38	0.59	3.58	0.90	3.91	0.70	4.00	1.41	4.00	0.71	3.93	0.81
2. ฉันสามารถตั้งใจฟังการอภิปรายหรือการนำเสนอเรื่องอะไรก็ได้ในชั้นเรียนภาษาไทย	3.94	0.67	4.43	0.51	4.17	0.72	4.00	0.77	4.00	0.00	4.00	0.00	4.08	0.65
3. ฉันเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนมากกว่าเรียนด้วยตนเองที่บ้าน	4.32	0.91	4.62	0.59	4.17	1.34	4.64	0.67	4.50	0.71	4.40	0.89	4.41	0.88
4. ฉันมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับรายวิชาภาษาไทย	4.08	0.71	4.33	0.66	3.92	0.67	4.36	0.92	4.00	0.00	3.80	0.84	4.13	0.72
5. ฉันชอบกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยในห้องเรียน	4.08	0.71	4.33	0.66	4.33	0.65	4.55	0.52	5.00	0.00	4.00	0.71	4.23	0.68
6. ฉันจะทำงานวิชาภาษาไทยที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนที่จะทำสิ่งอื่นๆที่ฉันสนใจ	3.38	0.98	3.14	1.06	3.83	0.83	3.45	1.13	3.50	2.12	2.80	1.10	3.36	1.02

ตาราง 10 (ต่อ)

ลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant)	ระดับชั้น													
	ภาษาไทย 1		ภาษาไทย 2		ภาษาไทย 3		ภาษาไทย 4		ภาษาไทย 5		ภาษาไทย 6		รวม	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
7. ฉันคิดว่า ฉันจะเกิดการเรียนรู้ ภาษาไทยดีขึ้นหากได้เรียนร่วมกับเพื่อนใน ห้องเรียน	4.27	0.84	4.24	1.14	4.25	0.45	4.91	0.30	5.00	0.00	4.60	0.89	4.36	0.85
8. ฉันเต็มใจทำงานเกี่ยวกับวิชาภาษาไทย ที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนถึงแม้ว่างาน นั้นจะน่าสนใจหรือไม่ก็ตาม	3.94	0.91	3.57	1.08	3.67	0.89	4.18	0.75	3.00	1.41	3.40	1.34	3.81	0.97
9. ฉันชอบที่นั่งในชั้นเรียนที่ฉันสามารถได้ ยินเสียงผู้สอนและเห็นข้อความบน กระดานได้ชัดเจน	4.10	0.83	3.95	1.16	3.75	1.29	4.00	0.89	4.50	0.71	3.60	1.52	4.00	1.00
10. เมื่อผู้สอนมอบหมายงานในวิชา ภาษาไทย ฉันจะทำงานทันที	3.02	0.93	2.95	0.97	2.42	1.08	2.73	1.27	1.00	0.00	3.00	1.58	2.86	1.06
รวม	3.86	0.42	4.00	0.46	3.81	0.54	4.07	0.42	3.85	0.49	3.76	0.64	3.91	0.45

จากตาราง 10 ลีลาการเรียนรู้อิทธิวิภาษาชาวไทยแบบมีส่วนร่วม (Participant) ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ โดยพิจารณารายข้อ พบว่า นักศึกษา เรียนรู้อิทธิวิภาษาชาวไทยในชั้นเรียน มากกว่าเรียนด้วยตนเองที่บ้านมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.41 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.88 ลำดับที่ 2 นักศึกษา คิดว่าตนจะเกิดการเรียนรู้อิทธิวิภาษาชาวไทย ดีขึ้นหากได้เรียนร่วมกับเพื่อน ในห้องเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.36 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.85 และลำดับที่ 3 นักศึกษา ชอบกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาชาวไทย ในห้องเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.23 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.68 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา จะทำงานทันทีเมื่อผู้สอนมอบหมายงานใน วิชาภาษาชาวไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.68 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.06

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาชาวไทย 1 เรียนรู้อิทธิวิภาษาชาวไทยในชั้นเรียนมากกว่า เรียนด้วยตนเองที่บ้านมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.32 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.91 ลำดับที่ 2 นักศึกษา คิดว่า ตนจะเกิดการเรียนรู้อิทธิวิภาษาชาวไทยดีขึ้นหากได้เรียนร่วมกับเพื่อน ในห้องเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.27 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.84 และลำดับที่ 3 นักศึกษาชอบที่นั่งในชั้นเรียนที่ ฉันทสามารถได้ยินเสียงผู้สอน และเห็นข้อความบนกระดานได้ชัดเจน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.83 ตามลำดับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา จะทำงานทันทีเมื่อผู้สอนมอบหมายงานในวิชาภาษาชาวไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.02 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.93

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาชาวไทย 2 เรียนรู้อิทธิวิภาษาชาวไทยในชั้นเรียนมากกว่า เรียนด้วยตนเองที่บ้านมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.62 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.59 ลำดับที่ 2 นักศึกษา สามารถตั้งใจฟังการอธิบายหรือการนำเสนอ เรื่องอะไรก็ได้ ในชั้นเรียนภาษาชาวไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.43 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.51 และลำดับที่ 3 นักศึกษาพยายามมีส่วนร่วมใน กิจกรรมให้มากที่สุดเท่าที่ฉันทจะทำได้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.3 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.59 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา จะทำงานทันทีเมื่อผู้สอนมอบหมายงานในวิชาภาษาชาวไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.95 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.97

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาชาวไทย 3 ชอบกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาชาวไทยในห้องเรียน โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.33 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.65 ลำดับที่ 2 นักศึกษาคิดว่า ตนจะเกิดการเรียนรู้อิทธิวิภาษาชาวไทย ดีขึ้นหากได้เรียนร่วมกับเพื่อนในห้องเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.25 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.45 และลำดับที่ 3 นักศึกษาสามารถตั้งใจฟังการอธิบายหรือการนำเสนอเรื่องอะไรก็ได้ในชั้นเรียนภาษาชาวไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.17 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.72 นักศึกษาเรียนรู้อิทธิวิภาษาชาวไทยในชั้นเรียนมากกว่า เรียนด้วยตนเองที่บ้าน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.17 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.34 ซึ่งมีค่าเท่ากัน ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา จะทำงานทันทีเมื่อผู้สอนมอบหมายงานในวิชา ภาษาชาวไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.42 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.08

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 4 คิดว่า ตนจะเกิดการเรียนรู้ภาษาไทย ดีขึ้นหากได้เรียนร่วมกับเพื่อน ในห้องเรียนโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.91 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.30 ลำดับที่ 2 นักศึกษาเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนมากกว่า เรียนด้วยตนเองที่บ้าน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.64 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.67 และลำดับที่ 3 นักศึกษาชอบกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยในห้องเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.55 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.52 ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาจะทำงานทันทีเมื่อผู้สอนมอบหมายงานในวิชาภาษาไทยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.73 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.27

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 5 ชอบกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยในห้องเรียนโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 5.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 และคิดว่า ตนจะเกิดการเรียนรู้ภาษาไทยดีขึ้นหากได้เรียนร่วมกับเพื่อน ในห้องเรียนมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 5.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 ซึ่งมีค่าเท่ากับ ลำดับที่ 2 นักศึกษาเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนมากกว่า เรียนด้วยตนเองที่บ้าน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 และข้อที่น้อยที่สุดในชั้นเรียนที่ฉันสามารถได้ยิน เสียงผู้สอน และเห็นข้อความบนกระดานได้ชัดเจน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 ซึ่งมีค่าเท่ากับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษา จะทำงานทันทีเมื่อผู้สอนมอบหมายงานในวิชาภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 6 คิดว่า ตนจะเกิดการเรียนรู้ภาษาไทย ดีขึ้นหากได้เรียนร่วมกับเพื่อน ในห้องเรียนมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.60 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.89 ลำดับที่ 2 นักศึกษาเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนมากกว่า เรียนด้วยตนเองที่บ้าน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.40 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 และลำดับที่ 3 นักศึกษาพยายามมีส่วนร่วมในกิจกรรมให้มากที่สุดเท่าที่ ตนจะทำได้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 สามารถตั้งใจฟังการอภิปรายหรือการนำเสนอเรื่องอะไรก็ได้ ในชั้นเรียนภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.40 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.00 ชอบกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชา ภาษาไทยในห้องเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.40 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.71 ซึ่งมีค่าเท่ากับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาจะทำงานวิชาภาษาไทยที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนที่จะทำสิ่งอื่นๆ ที่ตนสนใจ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.80 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.10

3. ผลการสังเคราะห์การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 จำนวน 15 คน ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์คำตอบของผู้ให้สัมภาษณ์ได้ดังต่อไปนี้

3.1 ท่านชอบเรียนทักษะใดมากที่สุด ใน 4 ทักษะคือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียน

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 ชอบเรียนทักษะการพูดและการฟังภาษาไทยเป็นส่วนมาก เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่ง นักศึกษาสามารถนำทักษะนี้ไปใช้ประโยชน์เมื่อติดต่อกับคนไทยและเข้าใจสื่อบันเทิงจากประเทศไทยทำให้เกิดอารมณ์ในการชมและการฟังสื่อบันเทิงมากขึ้น ในขณะที่นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 5 และภาษาไทย 6 บางส่วนชอบเรียนทักษะอ่านและทักษะการเขียนด้วยเช่นกัน เนื่องจาก นักศึกษาคิดว่าตนเรียนภาษาไทยในขั้นที่สูงขึ้น การฝึกทักษะอ่านเขียนช่วยเพิ่มพูนและพัฒนาทักษะทางภาษาไทยของตนได้มาก อีกทั้งเป็นการเปิดโอกาสให้ตนเองสามารถสื่อสารกับไทยได้อีกหนึ่งช่องทาง ทำให้เข้าใจภาษาไทยในสื่อสิ่งพิมพ์หรืออินเทอร์เน็ตได้มากขึ้น

3.2 ท่านทบทวนเนื้อหาวิชาภาษาไทยนอกห้องเรียนอย่างไร

นอกจากที่นักศึกษาเรียนภาษาไทยในห้องเรียนแล้ว นักศึกษาได้ทบทวนเนื้อหาวิชาภาษาไทยหลากหลายวิธี ไม่ว่าจะเป็นการอ่านบันทึกที่นักศึกษาจดในห้องเรียน อ่านแบบเรียนภาษาไทย อ่านหนังสือภาษาไทย ทำการบ้านวิชาภาษาไทย ดูละครและภาพยนตร์ ไทย ฟังเพลงไทย ฟัง podcast ซึ่งทางโปรแกรมภาษาไทยได้นำบทเรียนผ่านทางเสียงใส่ลงไปในเว็บไซต์ของศูนย์ภาษา และให้นักศึกษาดาวนิโกลดมาฟังเพื่อทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนไปแล้ว นักศึกษาส่วนมากมักใช้เวลาทบทวนบทเรียนภาษาไทยเสมอ เนื่องจากภาษาไทยเป็นเรื่องใหม่สำหรับนักศึกษา หากไม่ได้ทบทวนอาจลืมบทเรียนได้ และไม่สามารถต่อยอดบทเรียนจะเรียนในครั้งต่อไป

3.3 ท่านฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยอย่างไร

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยระดับ 1 มักฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยกับเพื่อนร่วมชั้น เพราะนักศึกษาบางส่วนยังไม่มีเพื่อนคนไทยหรือยังไม่เคยไปประเทศไทย อีกทั้งคิดว่าเพื่อนร่วมชั้นสามารถช่วยทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนรู้ด้วยกันจากในห้องเรียนได้ ส่วนนักศึกษาที่ภาษาไทย 2 ขึ้นไป ส่วนใหญ่มีเพื่อนคนไทย โดยสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตหรือพูดคุยกับเพื่อนนักศึกษาไทยในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ นักศึกษาบางคนมีโอกาสได้ไปเที่ยวเมืองไทยและได้เข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษา ได้ใช้ชีวิตอยู่เมืองไทยระยะหนึ่ง จึงมีเพื่อนเป็นคนไทยและยังคงติดต่อกันเพื่อนคนไทยเมื่อกลับมายังประเทศสิงคโปร์ ส่วนนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยระดับสูง คือ ภาษาไทย 5 และภาษาไทย 6 ซึ่งได้เรียน

ทักษะอ่านเขียน ภาษาไทยที่ยากขึ้น ฝึกทักษะการอ่านเขียนด้วยการจดบันทึกเป็นภาษาไทยและอ่านหนังสือภาษาไทย ถึงแม้ว่านักศึกษาแต่ละคนจะมีวิธีการฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยที่แตกต่างกัน แต่นักศึกษาภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 ยังมีวิธีการฝึกทักษะที่คล้ายกัน คือ ทำการบ้าน ฟังเพลงไทย ดูละครและ ภาพยนตร์ไทย เนื่องจากสื่อบันเทิงไทยเป็นอีกหนึ่งแรงจูงใจสำคัญที่ทำให้นักศึกษาเลือกเรียนภาษาไทย

3.4 กิจกรรมในชั้นเรียนที่ท่านชอบคืออะไร

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 ส่วนใหญ่ชอบกิจกรรมบทสนทนาและบทบาทสมมติ เนื่องจากเป็นการฝึกทักษะการพูดที่ได้เรียน จากในบทเรียนและมีความเห็นวาทัง 2 กิจกรรมนี้เป็นวิธีที่ดีและเป็นโอกาสในการใช้ภาษาไทย บางครั้งผู้สอนได้มอบหมายให้นักศึกษาแต่งบทสนทนาและแสดงบทบาทสมมติโดยที่นักศึกษาไม่ได้เตรียมการมาก่อน ซึ่งนักศึกษาคิดว่า เป็นกิจกรรมที่สนุกและฝึกให้รู้จักแก้ปัญหาพร้อมทั้งนำ ความรู้ที่ได้จากในห้องเรียนมาแต่งบทสนทนา ส่วนนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 4 ถึงภาษาไทย 6 ได้ทำกิจกรรมในห้องเรียนที่หลากหลาย เพราะเป็นการเรียนภาษาไทยในระดับที่สูงขึ้น นักศึกษาชอบชมภาพยนตร์ที่ผู้สอนนำมาฉายในห้องเรียน ชอบการโต้วาทที่เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่ยากขึ้นและ ทำทหายความสามารถ นักศึกษาชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้สอนเพราะได้ฝึกใช้ภาษากับเจ้าของภาษา และนักศึกษาชอบอ่านบทความใหม่ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยเปิดโลกทัศน์ทางภาษาให้กับนักศึกษา

3.5 ท่านชอบทำงานตามลำพังหรือทำงานกับเพื่อน

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 1 และภาษาไทย 2 มีความกระตือรือร้นในการทำงานร่วมกันและชอบทำงานกับเพื่อนร่วมชั้นเพราะสามารถช่วยกันทบทวนและช่วยกันตรวจสอบก่อนส่งงานให้แก่ผู้สอน ในขณะที่นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 3 ถึงภาษาไทย 5 ชอบทำงานตามลำพังเนื่องจากนักศึกษาแต่ละคนมาจากคณะและวิชาเอกที่ต่างกัน จึงเป็นเรื่อ อยยากที่จะนัดมาทำการบ้านหรือทบทวนวิชาภาษาไทยร่วมกัน ส่วนนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 6 ชอบทำงานกับเพื่อน เนื่องจากมีความสนิทสนมกับเพื่อนร่วมชั้นซึ่งเรียนภาษาไทยด้วยกันมานาน อีกทั้งนักศึกษายังต้องทำโครงการซึ่งเป็นงานกลุ่มเพื่อนำเสนอในปลายภาคการศึกษา การทำงานร่วมกันกับเพื่อนทำให้งานสำเร็จลุล่วงได้ แต่อย่างไรก็ตาม การที่จะช่วยกันทำงานเป็นไปได้อีก เพราะนักศึกษาเรียนในคณะและวิชาเอกที่แตกต่างกัน ย่อมต้องมีภาระและไม่สามารถรวมกลุ่มช่วยกันทำงานได้เสมอ ดังนั้นเมื่อมีการบ้านที่เป็นงานเดี่ยว นักศึกษาภาษาไทย 6 จึงต้องทำงานตามลำพัง

3.6 หากท่านมีข้อสงสัยระหว่างเรียน ท่านจะถามผู้สอนหรือไม่

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 จะถามผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัย โดยจะหาโอกาสในการถาม ไม่พูดแทรกระหว่างที่ผู้สอนกำลังอธิบาย หรือถามผู้สอนเมื่อหมดเวลาเรียนแล้ว เหตุผลที่นักศึกษาถามถ้าถามผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัย คือ ชั้นเรียนเป็นชั้นเรียนขนาดเล็ก จำนวนไม่เกิน 15 คน ผู้สอนสามารถดูแลนักศึกษาได้อย่างทั่วถึง อีกทั้งผู้สอนยังมีความเป็นกันเองแก่นักศึกษา

3.7 ท่านขอรับการจ้างงานทางวัฒนธรรมของโปรแกรมภาษาไทยหรือไม่ เพราะเหตุ

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 ขอรับการจ้างงานทางวัฒนธรรมของโปรแกรมภาษาไทย ได้แก่ งานไหว้ครู งานสงกรานต์ และงานลอยกระทง เนื่องจากนักศึกษาคิดว่าเป็นโอกาสอันดีที่จะเข้าใจและสัมผัสวัฒนธรรมไทย ได้พบปะพูดคุยกับคนไทยและเพื่อนคนอื่นที่เรียนภาษาไทยในระดับต่างๆ ได้ฟังเพลงไทยจากวงดนตรี ไทยสากลที่แสดงโดยคนไทยในสิงคโปร์ นักศึกษาจาก ชมรม Sawatdii Club ซึ่งเป็นชมรมของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ ที่สนใจภาษาไทยร่วมกันจัดกิจกรรมในงานทางวัฒนธรรม อีกทั้งนักศึกษายังได้มีโอกาสฝึกเล่นดนตรีไทยเพื่อแสดงบนเวทีในงานสงกรานต์และงานลอยกระทง อย่างไรก็ตามนักศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะว่า อยากให้กิจกรรมในงานทางวัฒนธรรมเป็นในทางนันทนาการมากขึ้น เช่น การทำอาหารไทย การละเล่นไทย เป็นต้น เพราะว่าการมีส่วนร่วมใหญ่ที่จัดอยู่ในปัจจุบันจะเน้นการนำเสนอแบบวิชาการ

3.8 ท่านคิดว่ากิจกรรมในห้องเรียนที่ควรจะมีการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขคือกิจกรรมใดพร้อมทั้งข้อเสนอแนะ

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 1 และภาษาไทย 2 มีความคิดเห็นว่า อยากให้ผู้สอนจัดกิจกรรมที่ฝึกทักษะทางภาษาที่หลากหลายกว่านี้ เช่น เพิ่มการฝึกทักษะการเขียนและการอ่าน การปรับเปลี่ยนโครงการให้ง่าย เป็นต้น ส่วนนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 3 และภาษาไทย 4 ต้องเรียนทักษะการเขียนและการอ่านเพิ่มมากขึ้น คิดว่าไม่ค่อยมีโอกาสได้ฝึกพูดภาษาไทย จึงต้องการฝึกทักษะการพูดมากกว่านี้ นักศึกษาอยากให้ลดเนื้อหาและกิจกรรมในชั้นเรียนที่เป็นวิชาการ และมีการทำกิจกรรมเชิงนันทนาการในชั้นเรียน แต่นักศึกษาก็เข้าใจว่า วิชาภาษาไทยเป็นหนึ่งในวิชาที่นักศึกษาวิชาเอกเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา (Southeast Asia Studies) ต้องเลือกเรียนตามเงื่อนไขของหลักสูตร ดังนั้นเนื้อหาวิชาภาษาไทยระดับกลางขึ้นไปจึงต้องเน้นวิชาการ ในด้านของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 5 และภาษาไทย 6 ขอจบกิจกรรมในชั้นเรียนเพราะผู้สอนเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็น ไม่มีกรอบบังคับ นอกจากนี้นักศึกษาได้เสนอแนะว่าอยากให้มีการจัดกิจกรรมทัศนศึกษาในประเทศไทย และเรียนโครงสร้างภาษาไทยเพิ่มขึ้นเนื่องจากการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 5 และภาษาไทย 6 เน้นการแสดงความคิดเห็นและวิเคราะห์ แต่เรียนโครงสร้างน้อยลง พร้อมทั้งเสนอแนะให้มีงานน้อยลงเพราะนักศึกษายังมีภาระต้องทำงานของวิชาอื่นๆ แต่นักศึกษาก็เข้าใจว่า งานที่ได้รับมอบหมายนั้นช่วยฝึกและทบทวนทักษะการใช้ภาษาของตนเอง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ที่ลงทะเบียนเรียน วิชาภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2555-2556 ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจำนวน 99 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามลักษณะการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยพัฒนามาจากแบบสอบถามลักษณะการเรียนรู้ของ Grasha and Reichman มีค่าดัชนีความสอดคล้องของคำถาม (IOC) มากกว่า 0.66 ขึ้นไป และแบบสัมภาษณ์ลักษณะการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์มีลักษณะการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทยตามลำดับดังนี้

1. ลักษณะการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) มากที่สุด ผู้เรียนต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชา และต้องการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
2. ลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุดด้วยการร่วมแสดงความคิดเห็น ให้ความร่วมมือกับผู้อื่นและเพื่อน และชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น
3. ลักษณะการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ผู้เรียนชอบเรียนรู้ด้วยตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเอง
4. ลักษณะการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) ผู้เรียนที่เรียนเฉพาะสิ่งที่กำหนดมาแล้วเท่านั้น ทำงานตามคำสั่ง และมีความคิดเห็นคล้ายตามผู้สอนหรือเพื่อน
5. ลักษณะการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) ผู้เรียน คิดว่า การเรียนคือการแข่งขันให้เหนือกว่าเพื่อนร่วมชั้น
6. ลักษณะการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ผู้เรียนไม่ใส่ใจในการเรียนและไม่ชอบมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

เมื่อพิจารณาตามระดับชั้นพบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทยมีลักษณะการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) เป็นลำดับแรก จากการวิเคราะห์แบบสอบถามพบว่านักศึกษาที่มีลักษณะการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) ชอบเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนมากกว่าเรียนด้วยตนเองที่บ้านมากที่สุด คิดว่า

ตนจะเกิดการเรียนรู้ภาษาไทย ดีขึ้นหากได้เรียนร่วมกับเพื่อน ในห้องเรียน และ ชอบที่นั่งในชั้นเรียนที่ นักศึกษาสามารถได้ยินเสียงผู้สอนและเห็นข้อความบนกระดานได้ชัดเจน รองลงมาคือ มีลีลาการเรียนรู้ แบบร่วมมือ (Collaborative) และลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) ตามลำดับ

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 2 มีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) เป็นลำดับ แรก จากการวิเคราะห์แบบสอบถามพบว่านักศึกษาที่มีลีลาเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) ชอบ เรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนมากกว่าเรียนด้วยตนเองที่บ้านมากที่สุด สามารถตั้งใจฟังการอธิบาย หรือการนำเสนอ เรื่องอะไรก็ได้ ในชั้นเรียนภาษาไทย และพยายามมีส่วนร่วม ในกิจกรรมให้มากที่สุด เท่าที่นักศึกษาจะทำได้ รองลงมามีลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) และ ลีลาการเรียนรู้ แบบอิสระ (Independent) ตามลำดับ

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 3 มีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) เป็นลำดับแรก จากการวิเคราะห์แบบสอบถาม พบว่านักศึกษา ที่มีลีลาเรียน รู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) ชอบ กิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทย ในห้องเรียน คิดว่าตนจะเกิดการเรียนรู้ภาษาไทย ดีขึ้นหาก ได้เรียนร่วมกับเพื่อน ในห้องเรียน สามารถตั้งใจฟังการอธิบายหรือการนำเสนอ เรื่องอะไรก็ได้ ในชั้น เรียนภาษาไทย และเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้น เรียนมากกว่า เรียนด้วยตนเอง ที่บ้าน รองลงมามีลีลา การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) และลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ตามลำดับ

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 4 มีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) เป็นลำดับแรก จากการวิเคราะห์แบบสอบถาม พบว่านักศึกษาที่มีลีลาเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) คิดว่า ตน จะเกิดการเรียนรู้ภาษาไทย ดีขึ้นหากได้เรียนร่วมกับเพื่อน ในห้องเรียน เรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียน มากกว่าการเรียนด้วยตนเองที่บ้าน และชอบกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทย ในห้องเรียน รองลงมามีลีลาการเรี ยนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) และลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ตามลำดับ

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 5 มีลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) เป็นลำดับแรก จากการวิเคราะห์แบบสอบถาม พบว่านักศึกษาที่มีลีลาเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) พยายามที่ จะรู้จักตัวตนบุคลิกภาพของเพื่อนนักศึกษาคนอื่นมากที่สุด คิดว่าสิ่งสำคัญในการเรียนภาษาไทยของตน คือ การได้เรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่น รับฟังความคิดเห็นของ คนอื่นๆ เมื่อมีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับ ภาษาไทยที่ต้องทำงานพิจารณาร่วมกัน ชอบพูดคุยกับเพื่อนนอกชั้นเรียนเกี่ยวกับความคิดและประเด็น ปัญหาในวิชาภาษาไทยที่ได้อภิปรายแล้วในชั้นเรียน คิดว่าความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้ สอนกับผู้เรียน เป็นสิ่งสำคัญช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้และคิดว่าการเรียนรู้ ในวิชาภาษาไทย เกิดจากการปรึกษาหารือร่ว มกันระหว่างครูกับนัก ศึกษ รองลงมามีลีลาการเรียนรู้ แบบมีส่วนร่วม (Participant) และลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ตามลำดับ

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 6 มีลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) เป็นลำดับแรก จากการวิเคราะห์แบบสอบถาม พบว่านักศึกษาที่มีลีลาเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) พยายามที่จะรู้จักตัวตนบุคลิกภาพของเพื่อนนักเรียนคนอื่น คิดว่าความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้ คิดว่าการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย เกิดจากการปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างครูกับนักศึกษามากที่สุด นักศึกษาจะเข้าใจในบทเรียนภาษาไทยเมื่อได้ปรึกษากับเพื่อน รองลงมามีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) และลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ตามลำดับ

การสัมภาษณ์นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติ สิงคโปร์ สรุปได้ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ชอบเรียนทักษะ การฟังพูด เนื่องจากทักษะการฟังพูดเป็นทักษะการรับสารส่งสารที่เรียนรู้ได้เร็วกว่าทักษะการอ่านเขียน และสามารถนำไปใช้ สนทนาในชีวิตประจำวันได้ทันที โดยนักศึกษามักใช้เวลาว่างในการทบทวนและฝึกทักษะภาษาไทยหลากหลาย วิธี เช่น การทำการบ้าน การอ่านแบบเรียนภาษาไทย สื่อสารกับคนไทยทางอินเทอร์เน็ตทั้งการฟังและการอ่าน การฟัง Podcast ซึ่งเป็นสื่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยผ่านทางเสียง นอกจากนี้นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 5 และภาษาไทย 6 บางคนชอบทักษะการอ่านเขียนเพราะเป็นการเปิดโอกาสให้ตนเองสามารถสื่อสารกับคนไทยและเข้าใจภาษาไทยมากขึ้น

นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 1 และภาษาไทย 2 ชอบทำงานร่วมกับเพื่อนเพราะคิดว่าเพื่อนสามารถช่วยเหลือ แก้ไขข้อผิดพลาดและทบทวนวิชาภาษาไทยร่วมกันได้ ส่วนนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 3 ถึงภาษาไทย 6 ชอบทำงานตามลำพังเนื่องจากนักศึกษาแต่ละคนเรียนวิชาเอกแตกต่างกันและติดภาระงานในวิชาเอกของตน อย่างไรก็ตามนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 6 จะหาโอกาสทำงานร่วมกับเพื่อน เนื่องจากนักศึกษาเรียนวิชาภาษาไทยด้วยกันในระยะเวลาหนึ่งจึงเกิดความสนิทสนมคุ้นเคยกัน

จากการสังเกตการณ์การเรียนการสอนในชั้นเรียนภาษาไทย 1 ถึงชั้นเรียนภาษาไทย 6 พบว่านักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย ต้องการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาษาไทยให้ได้มากที่สุด อันเนื่องมาจากอาจารย์ผู้สอนมีความเป็นกันเองกับนักศึกษา และกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นที่น่าสนใจ อาทิ กิจกรรมบทบาทสมมติ ได้ว่าที่ การอภิปราย การชมภาพยนตร์ไทย ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวทำให้นักศึกษานำความรู้ทางภาษาไทยที่ได้เรียนมาประยุกต์ใช้และเป็นการฝึกทักษะฟังพูดภาษาไทย

นอกจากนี้นักศึกษาบางคนได้ให้สัมภาษณ์ว่า นักศึกษามีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน ได้แก่ ชมรม Sawatdii Club เป็นชมรมที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้พบปะ พูดคุย พร้อมทั้งแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับนักศึกษาที่สนใจภาษาไทย และโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษา นักศึกษาจะพักอาศัยอยู่กับครอบครัวคนไทยและเรียนในมหาวิทยาลัยร่วมกับนักศึกษาไทย เป็นเวลา 4 สัปดาห์ นักศึกษาสามารถสื่อสารภาษาไทยกับเจ้าของภาษา และเรียนรู้วัฒนธรรมไทย ซึ่งกิจกรรมนอกชั้นเรียนดังกล่าวช่วยส่งเสริมทักษะทางภาษาไทย พร้อมทั้งยังสามารถสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาสนใจภาษาไทยมากขึ้น

นักศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยดังนี้คือ นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 1 และภาษาไทย 2 ต้องการฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทยมากขึ้น ส่วนนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 3 และภาษาไทย 4 เสนอให้ทบทวนทักษะการพูดให้มากขึ้น เนื่องจากนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 3 และภาษาไทย 4 ต้องฝึกทักษะการอ่านและการเขียน ภาษาไทยทำให้มีเวลาในการฝึกทักษะการพูดน้อยลง อีกทั้งวิชาภาษาไทยในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ไม่ได้มีสถานะเป็นวิชาเอก นักศึกษาที่เลือกเรียน ภาษาไทยจึงมีเวลาเรียนน้อย ในขณะที่ภาษาไทยเป็นวิชาที่ต้องฝึกทักษะโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูดและการฟัง และส่วนนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย 5 และภาษาไทย 6 เสนอให้ทบทวนเรื่องโครงสร้างภาษาไทยเพื่อเสริมทักษะภาษาไทยให้มากขึ้นและนำไปใช้สื่อสารได้ทั้ง 4 ทักษะ

อภิปรายผล

1. ลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ มีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) มากที่สุด ผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ดังกล่าวมักมีพฤติกรรมชอบเรียนรู้เนื้อหาในชั้นเรียนให้ได้มากที่สุด รับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายจากชั้นเรียน และต้องการมีส่วนร่วมต่อกิจกรรมในห้องเรียนมากที่สุด สาเหตุที่นักศึกษาส่วนมากมีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเนื่องมาจากนักศึกษาสนใจภาษาไทย มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย ต้องการสื่อสารภาษาไทยเมื่อท่องเที่ยวที่ประเทศไทย และต้องการทำความเข้าใจเนื้อหาในสื่อบันเทิงไทยที่ตนสนใจได้แก่ เพลงไทยละครไทย และภาพยนตร์ไทย อีกทั้งภาษาไทยเป็นสิ่งใหม่สำหรับนักศึกษา การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนภาษาไทยให้มากที่สุดจะทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศได้ ประกอบกับการศึกษาในประเทศสิงคโปร์เป็นหนึ่งในแรงผลักดันที่ทำให้นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม กล่าวคือ สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ วัฒนธรรมและภาษา ชาวสิงคโปร์สามารถสื่อสารได้มากกว่าหนึ่งภาษาคือ ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาราชการ และภาษาแม่ตามเชื้อชาติของตน รัฐบาลสิงคโปร์จึงให้การสนับสนุนด้านการเรียนการสอนภาษา ตามที่สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2553: 106) ได้กล่าวถึงการศึกษาในประเทศสิงคโปร์ว่า รัฐได้สนับสนุนการเรียนการสอนภาษาที่ทันสมัยเพื่อให้นักเรียนสามารถสร้างความสัมพันธ์กับประชากรโลกซึ่งมาจากพื้นฐานทางภาษาและวัฒนธรรมที่ต่างกัน เพื่อปรับตนเองให้สามารถก้าวสู่โลกยุคโลกาภิวัตน์

เมื่อพิจารณาลีลาการเรียนรู้ที่นักศึกษาใช้สำหรับการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศของลงมาเป็นลำดับที่ 2 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) ผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ดังกล่าวนี้มักรู้สึกว่าตนจะสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุดด้วยการร่วมแสดงความคิดเห็นและใช้ความสามารถที่มีอยู่ให้ความร่วมมือกับผู้สอนและเพื่อน ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยมีความเห็นในห้องเรียนเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการเรียนรู้เนื้อหาวิชา ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) ในการเรียนภาษาไทยมาจากการเรียนรู้ภาษาโดยพื้นฐานของมนุษย์ซึ่งต้องอาศัยการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันด้วยการเลียนแบบ การทำให้เหมือนตัวแบบ และการถามตอบ (ศรีเรือน แก้วกังวาล . 2548: 166, 169) ดังนั้นการใช้ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) ในห้องเรียนภาษาไทยจะช่วยพัฒนาและฝึกทักษะการใช้ภาษาได้

อย่างไรก็ตาม ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) เป็นลีลาการเรียนรู้ที่นักศึกษาจากชั้นเรียนภาษาไทย 5 และภาษาไทย 6 เลือกใช้เป็นอันดับแรก เนื่องมาจากนักศึกษาทั้ง 2 ระดับชั้นเป็นชั้นเรียนที่เล็กที่สุดในบรรดาชั้นเรียนภาษาไทยทั้งหมด มีจำนวนผู้เรียนเพียง 7 คน ซึ่งได้เรียนภาษาไทยด้วยกันในระยะเวลาหนึ่ง มี ความสนิทสนมคุ้นเคยกัน ประกอบกับกิจกรรมในชั้นเรียนส่งเสริมการทำงานร่วมกัน เช่น การทำโครงงาน การอภิปราย การแสดงความคิดเห็น นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์พบว่านักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 5 และภาษาไทย 6 ได้เข้าร่วมกิจกรรมกับ Sawatdii Club ซึ่งเป็นชมรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ที่มีความสนใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย จึงมีโอกาสดำเนินกิจกรรมร่วมกันได้แก่ การจัดงานสงกรานต์และงานลอยกระทง การแสดงดนตรีไทย การร้องเพลงไทยในงานสงกรานต์และงานลอยกระทง เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง แบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ของพัชรา บุญมานำ (2549) พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ได้เรียนร่วมกับจากวิชาเอกเดียวกันในห้องเรียนขนาดเล็กทำให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักศึกษา

ลีลาการเรียนรู้ที่นักศึกษาใช้สำหรับการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศของลงมาเป็นลำดับที่ 3 คือ ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ดังกล่าวนี้เป็นผู้เรียนที่ชอบเรียนรู้ คิดพิจารณา และทำงานด้วยตนเอง เชื่อมั่นในความสามารถตนเอง พร้อมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชา จากการสังเคราะห์บทสัมภาษณ์พบว่า นักศึกษาบางคนมีพฤติกรรมในการเรียนภาษาไทยที่ สอดคล้องกับลักษณะของผู้มีลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) กล่าวคือ นักศึกษาฝึกทักษะการสื่อสารภาษาไทยนอกห้องเรียน โดยการหัดพูดกับเพื่อนร่วมชั้น คนไทยในประเทศสิงคโปร์ หรือสื่อสารกับคนไทยทางอินเทอร์เน็ต ฟัง podcast เพื่อทบทวนบทเรียนภาษาไทยด้วยตนเอง ฟังแล ชมสื่อบันเทิงไทย สาเหตุที่นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนรู้แบบอิสระอันเนื่องมาจากนักศึกษาเรียนภาษาไทยในบริบทต่างประเทศ มีโอกาสน้อยในการติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษา ดังนั้นการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง การทบทวนบทเรียน และการฝึกทักษะนอกห้องเรียนจะช่วยให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะทางภาษาไทย

อย่างไรก็ตาม จากการวิจัยพบว่า มีนักศึกษาเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้มีลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) เป็นลำดับที่ 3 ได้แก่ นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 1 ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ เพราะว่าภาษาไทยเป็นสิ่งที่ใหม่และยากสำหรับนักศึกษาภาษาไทย 1 ซึ่งนักศึกษาบางคนไม่เคยเห็นอักษรภาษาไทยหรือไม่ได้ยินเสียงภาษาไทยมาก่อน ดังนั้นนักศึกษาจึงต้องเรียนและปฏิบัติตามคำแนะนำของครูผู้สอนหรือเพื่อนร่วมชั้น จึงส่งผลให้นักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 1 มีลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) เป็นลำดับที่ 3 โดยผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) ยังไม่มีความมั่นใจในความรู้และความสามารถของตนเอง เรียนรู้แต่สิ่งที่กำหนดให้เรียนเท่านั้น มองครูผู้สอนและเพื่อนเป็นแหล่งความรู้ และยังต้องการความช่วยเหลือจากครูและเพื่อน

นักศึกษามีลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) เป็นลำดับสุดท้าย ผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ดังกล่าวนี้เป็นผู้เรียนที่ไม่สนใจในเนื้อหาวิชา ไม่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนการสอน จากการวิเคราะห์แบบสอบถามและการสัมภาษณ์นักศึกษาพบว่า นักศึกษาบางคนเลือกเรียนภาษาไทยตามเพื่อน และนักศึกษาวิชาเอกเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ศึกษาต้องเลือกเรียนภาษาหนึ่งที่เป็นภาษาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ตามเงื่อนไขของหลักสูตร รวมไปถึงความไม่คุ้นเคยกับภาษาใหม่ ซึ่งนักศึกษาบางคนมีความคิดเห็นว่า ภาษาไทยยากสำหรับตน จึงส่งผลให้นักศึกษาบางส่วนมีลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant)

2. แนวทางการจัดประสบการณ์และกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

การศึกษาลีลาการเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในบริบทต่างประเทศ เป็นสิ่งที่น่าสนใจ และเป็นประโยชน์ต่อแนวทางการจัด ประสบการณ์และกิจกรรม การเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนในต่างประเทศ เมื่อผู้สอนเข้าใจลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ จะนำไปสู่การออกแบบลีลาการสอนและการจัดประสบการณ์ที่สอดคล้องกับลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์มีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) มากที่สุด ซึ่งเป็นผู้เรียนที่มีสนใจในเนื้อหาวิชาเรียนและให้ความร่วมมือต่อกิจกรรมในชั้นเรียน อีกทั้งนักศึกษาส่วนใหญ่มีผลการเรียนภาษาไทยระดับ B+ ขึ้นไป แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยเป็นไปในทางบวก สอดคล้องกับงานวิจัยของวิไลลักษณ์ ตางาม และคณะ (2550) ที่ศึกษาเรื่อง รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) ซึ่งมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการที่ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์การเรียนการสอนภาษาไทย ในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ พบว่า นักศึกษาแต่ละคนต่างมีลีลาการเรียนรู้หรือลักษณะการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน น สังเกตได้จากกิจกรรมในชั้นเรียนและการนำเสนอผลงานในงานวัฒนธรรมอย่างสง กรานต์และลอยกระทง ยกตัวอย่าง นักศึกษาบางคนในชั้นเรียนกล้าแสดงออก กล้าพูด และกล้าซักถามข้อสงสัยกับอาจารย์ผู้สอน ในขณะที่นักศึกษาบางคนไม่ชอบแสดงออก ไม่ถามอาจารย์ แต่ก็สามารถตอบคำถามของอาจารย์ได้ ในด้านการนำเสนอผลงานในงานวัฒนธรรม นักศึกษาบางคนได้เข้าร่วมการแสดงทางวัฒนธรรม เช่น แสดงละครเวที ถ่ายทำวิดีโอ ร้องเพลง เล่นดนตรีไทย แสดงนาฏศิลป์ไทย เป็นต้น

ด้านลีลาการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์พบว่า อาจารย์ผู้สอน ใช้ลีลาการสอนที่สอดคล้องและส่งเสริมลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) กล่าวคือ อาจารย์ผู้สอนสามารถดูแลนักศึกษาได้อย่างทั่วถึง เนื่องจากโปรแกรมภาษาไทยได้จัดห้องเรียนภาษาไทย 1 ถึงภาษาไทย 6 ให้เป็นชั้นเรียนขนาดเล็กที่มีจำนวนนักศึกษาไม่เกิน 15 คน ต่อ 1 กลุ่ม อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน จัดกิจกรรมที่ดึงดูดความสนใจนักศึกษา เช่น แต่งบทสนทนา ชมภาพยนตร์ ฟังเพลงไทยแล้วจับใจความเนื้อหาของสื่อบันเทิงที่ได้ชมหรือฟัง วิเคราะห์และแสดงความคิดเห็นจากประสบการณ์ของ นักศึกษา เป็นต้น นักศึกษา ได้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงถึงทัศนคติทางบวกต่อการเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ว่า ชอบกิจกรรมในชั้นเรียน เพราะอาจารย์เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็น พร้อมทั้งได้มีโอกาสฝึกทักษะภาษาไทยร่วมกับอาจารย์และเพื่อน

นอกจากนี้ลีลาการสอนภาษาไทยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ได้สอดคล้องและส่งเสริมผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) อาจารย์ได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างการโต้ว่าที่ การอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ และการทำโครงการ เป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น มีปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ระหว่างอาจารย์และนักศึกษา อีกทั้งมีการจัดตั้งชมรม Sawatdii Club เพื่อส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ การเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ นักศึกษาได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับเพื่อนนักศึกษาที่สนใจภาษาไทย เป็นแหล่งเ ินการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย ร่วมกันจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมอย่างงานสงกรานต์และงานลอยกระทง กิจกรรมดังกล่าวนี้เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึก การทำงานร่วมกันและพัฒนา ทักษะทางภาษาไทยมากขึ้น ส่งผลดีต่อสัมฤทธิผลทางการเรียนรู้ภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ

การจัดประสบการณ์และกิจกรรมการเรียนการสอนของโปรแกรมภาษาไทย มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์สามารถเป็นต้นแบบให้กับการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้ โดยการจัดสรรชั้นเรียนขนาดเล็กจำนวนไม่เกิน 15 คนต่อ 1 ชั้นเรียน เพื่อให้อาจารย์สามารถดูแลนักศึกษาได้ อย่างทั่วถึง และ จัดกิจกรรมที่ให้นักศึกษาทุกคนได้มีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาไทย รวมไปถึงการจัดโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษาให้ได้มาสื่อสารกับคนไทยในประเทศไทย

ผู้สอนภาษาไทยในบริบทต่างประเทศ จึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจกับ ลีลาการเรียนรู้อันเป็นวิชาภาษาไทยของนักศึกษา เพื่อออกแบบลีลาการสอนให้สอดคล้องกับลีลาการเรียนรู้อันเป็นผู้เรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียน และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน ดังต่อไปนี้

ลีลาการเรียนรู้อันมีส่วนร่วม (Participant) ควรจัดการเรียนการสอนคือ ผู้สอนอาจจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้ร่วมกันแล้วนำความรู้ที่ตนได้ศึกษาและมีประสบการณ์มาแลกเปลี่ยนในชั้นเรียน หรือการ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นในการเลือกบทเรียนที่จะเรียน วิธีการเรียนรู้ วิวัฒนาการและประเมินผลการเรียนรู้ ส่งเสริมผู้เรียนให้ได้แสดงความสามารถตามที่ตนถนัด รวมไปถึงการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์มีความเป็นกันเองกับนักศึกษา จึงทำให้นักศึกษาเกิดทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย และกล้าซักถามเมื่อมีข้อสงสัย

อย่างไรก็ตาม การจัดการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง อาจไม่เหมาะสมกับ ผู้เรียนทุกคน โดยเฉพาะผู้เรียนที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาไทย เนื่องจากผู้เรียนยังมีประสบการณ์ทางภาษาน้อย และไม่คุ้นเคยกับเพื่อนร่วมชั้น ผู้สอนอาจจะนำลีลาการสอนที่สอดคล้องกับลีลาการเรียนรู้อันมีส่วนร่วม (Collaborative) มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศได้

ลีลาการเรียนรู้อันมีส่วนร่วม (Collaborative) ควรจัดการเรียนการสอนคือ ผู้สอน จัดผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็กประมาณจำนวนไม่เกิน 5 คน ผู้สอนแบ่งเนื้อหาและมอบหมายงานให้ผู้เรียนทุกคนในกลุ่มทำงานหรือค้นคว้าตามที่ตนถนัด เมื่อสมาชิกในกลุ่มทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงมารวมกลุ่มกันอีกครั้งเพื่อรวบรวมและสรุปงานที่สมาชิกในกลุ่มได้ทำมา ดังที่อาจารย์ผู้สอน ภาษาไทยในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์มอบหมายให้นักศึกษาทำโครงการภาษาไทย สมาชิกในกลุ่มแบ่งหน้าที่ตาม ที่ตนถนัด และนำมาเรียบเรียงเพื่อนำเสนอในงานทางวิ ฒนาการอย่างงานสงกรานต์หรืองานลอยกระทง การจัดการเรียน การสอนที่สอดคล้องกับลีลาการเรียนรู้อันมีส่วนร่วม (Collaborative) ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันพัฒนาทักษะภาษาไทย อีกทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนที่มีผลการเรียนภาษาไทยต่ำหรือผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้อันหลีกเลี่ยง ไม่สนใจเรียนภาษาไทย หันมามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น เนื่องจากกิจกรรมกลุ่ม จะช่วยให้นักศึกษา ได้รู้จักและมีความสนิทสนมกับเพื่อนร่วมชั้น ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทยมากขึ้น

ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ควรจัดการเรียนการสอนคือ ผู้สอนแนะนำสื่อที่ นักศึกษาสามารถศึกษานอกชั้นเรียนด้วยตนเองได้ หรือจัดทำสื่อการสอนที่นักศึกษาสามารถนำไป ศึกษาได้เอง ได้แก่ สร้างชุดการสอน การนำ podcast ซึ่งเป็นไฟล์เสียงบทเรียนไปใส่ในเว็บไซต์ ดังที่ โปรแกรมภาษาไทย มหาวิทยาลัยแห่งชาติ สิงคโปร์ได้จัด สำหรับนักศึกษา เพื่อให้สามารถดาวน์โหลด ไปฟังนอกชั้นเรียนได้

ในกรณีที่มีมหาวิทยาลัยในประเทศอื่นๆ ไม่ได้มีความพร้อม ทางเทคโนโลยี ในการจัด ประสบการณ์ และกิจกรรมการเรียนการสอน ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เช่นเดียวกับ มหาวิทยาลัยแห่งชาติ สิงคโปร์ ผู้สอนควรหาวิธีการหรือ เทคนิคการสอน มาปรับใช้ให้เหมาะสม กับ จำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนและ สภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย เช่น การสร้างแบบเรียน แบบฝึกหัด และสื่อการสอน ที่เหมาะสมกับ ผู้เรียน การจัด ตั้งชมรมภาษาไทย เพื่อเป็นแหล่ง แลกเปลี่ยน เรียนรู้และเป็นสื่อกลางในการรวมกลุ่มของ ผู้เรียนที่เรียนภาษาไทย อาจารย์ผู้สอนจัดสรรเวลาออกชั้น เรียนให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะภาษา ไทยเป็นรายบุคคลกับอาจารย์ หรือจับคู่กับเพื่อนร่วมชั้นมาฝึกทักษะ ภาษาไทยตามเวลาที่ได้นัดหมายกับอาจารย์ หลังจากนั้นอาจารย์ให้ข้อเสนอแนะและแก้ไขภาษา ให้กับ ผู้เรียน

การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ นอกจากจะ ทำให้ผู้เรียน ตระหนักถึงลีลาการเรียนรู้ของตนเอง เป็นแนวทางเสริมสร้างลีลาการเรียนรู้ที่นำไปสู่ สัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนที่ดีขึ้น ยังช่วยให้ผู้สอนสามารถออกแบบสื่อการสอนแ ละกิจกรรมการเรียน การสอนให้สอดคล้องกับลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษา อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนแต่ละคนมีลีลาการเรียนรู้ที่ ต่างกัน ผู้เรียนหนึ่งคน ก็อาจจะมีลีลาการเรียนรู้หลากหลายมากกว่า 1 ลักษณะ ดังนั้นผู้สอนจึง จำเป็นต้องเลือกใช้สื่อการสอนให้มีความยืดหยุ่นและสอดคล้อง กับลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ละคน และแต่ละกลุ่มได้ เพื่อจะสามารถดึงศักยภาพของผู้เรียนให้สามารถพัฒนาทักษะทางภาษาไทยให้ครบ ทุกด้าน และเพิ่มประสิทธิภาพทางการเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ควรสร้างแบบเรียน ภาษาไทยที่เหมาะสมกับลีลา การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) เพื่อนำมาเป็นสื่อการสอนสำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
2. ควรศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เพื่อเป็น ต้นแบบในการส่งเสริมลีลาการเรียนรู้ให้กับนักศึกษาคนอื่น แล ะพัฒนาตนให้มีความสามารถทาง ภาษาไทยสูงขึ้น

3. ควรทำวิจัยทดลอง เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างลีลาการเรียนรู้และลีลาการสอน ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ. (2544). *กลวิธีการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับวิธีการเรียน (Learning Style)*.

กรุงเทพฯ: ครูสภา.

กรมวิเทศสหการ. (2548, 4-5 สิงหาคม). เอกสารประกอบการประชุมเชิงวิชาการ “International

Conference on Teaching Asian Languages to Non-native Speakers” เรื่อง *บทสัมภาษณ์*

พัทธยา จิตต์เมตตา โครงการสอนภาษาและวัฒนธรรมไทย ณ มหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม

ฮานอย. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คิม ยอง แอ. (2554). “ความเป็นมาของการศึกษาภาษาไทยในประเทศเกาหลี”. *โครงการภาษาไทย*

เข้มแข็ง (บก.3) เอกสารหลังการสัมมนานานาชาติการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

4-5 มิถุนายน 2554 ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คิม ฮง คู. (2554). “การเรียนการสอนภาษาไทยระดับบัณฑิตศึกษาในสาธารณรัฐเกาหลี”. *โครงการ*

ภาษาไทยเข้มแข็ง (บก.3) เอกสารหลังการสัมมนานานาชาติการสอนภาษาไทยในฐานะ

ภาษาต่างประเทศ. 4-5 มิถุนายน 2554 ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จินตนา แชนดิแลนด์ซ. (2544). “การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ: มุมมองจาก

ออสเตรเลีย”. *เอกสารเสนอที่ประชุมระดับภูมิภาค. 20-21 กันยายน 2544 ณ โรงแรมฟอร์จูน*

กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.

เชียรศรี วิวิธสิริ. (2527). *จิตวิทยาการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชิตี อาเชียย์ กาญจนา บินดี อับดุลลาห์. (2544). “ประสบการณ์และปัญหาจากการเรียนและการสอน

ภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยมลายา ประเทศมาเลเซีย”. *เอกสารเสนอที่ประชุมระดับภูมิภาค*.

20-21 กันยายน 2544 ณ โรงแรมฟอร์จูน. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.

ณองส์ ฮวันซิ่ง. (2554). “การเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยอันก๊วก ภาษาและกิจการต่างประเทศ

วิทยาเขตยงอิน (Global Campus)”. *โครงการภาษาไทยเข้มแข็ง (บก.3) เอกสารหลังการ*

สัมมนานานาชาติการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. 4-5 มิถุนายน 2554 ณ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ฐิติมา สุทธิวรรณ. (2544). “การเรียนการสอนภาษาไทยที่ National University of Singapore”.

เอกสารเสนอที่ประชุมระดับภูมิภาค. 20-21 กันยายน 2544 ณ โรงแรมฟอร์จูน. กรุงเทพฯ:

ทบวงมหาวิทยาลัย.

- ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ. (2546). การประเมินวิธีเรียนของผู้เรียน ใน การประเมินผลการเรียนรู้แนวใหม่ หน้า 101-122. กรุงเทพฯ: ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทศนา เขมมณี. (2551). *ลีลาการเรียนรู้อื่นๆ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธิดิญา แสงมณี. (2546). *สภาพปัญหาและแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ โรงเรียนนานาชาติเชียงใหม่*. การศึกษาค้นคว้าแบบอิสระ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- นันทพร เลิศประเสริฐคง. (2552). *สภาพและปัญหาการบริหารโปรแกรมภาษาและวัฒนธรรมไทย ของโรงเรียนนานาชาติ วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาบริหารการศึกษา)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ปรีญา หิรัญประดิษฐ์. (2545). *รายงานการวิจัย สถานภาพการเรียนและการสอนภาษาไทยให้แก่ ชาวต่างประเทศในประเทศไทย*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). *วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรา บุญมาน่า. (2549). *รายงานการวิจัย แบบการเรียนของนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พัชญา จิตต์เมตตา. (2548, 4-5 สิงหาคม). เอกสารประกอบการประชุมเชิงวิชาการ “International Conference on Teaching Asian Languages to Non-native Speakers” เรื่อง *สอนภาษาไทยโดยภาษาไทย: ปฏิบัติการเชิงประจักษ์ในเวียดนามฮานอย*. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิเชษฐ์ แสนมุข. (2551). *การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะทางการคิดแบบเป็นอิสระ จากสิ่งรอบข้าง และรูปแบบเรียนรู้กับการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 2*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฟู เจิง ไห่ยว. (2544). “การเรียนการสอนภาษาไทยในมุมมองจากมหาวิทยาลัยปักกิ่ง”. *เอกสารการบรรยายที่ประชุมระดับภูมิภาค*. 20-21 กันยายน 2544 ณ โรงแรมฟอร์จูน. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2553). *พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์(ภาษาศาสตร์ประยุกต์)*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรพงศ์ ไชยฤกษ์. (2549, มกราคม-มิถุนายน). ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไทยของ
ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. *วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ*.
18(1): 75 – 90.
- . (2549). *ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไทยของชาวต่างประเทศที่เรียน
ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- วอร์ด, คริสติน; และ เดลีย์, แจน. (2549). *รู้เรียนเพื่อเรียนรู้สู่ความเป็นเลิศ*. แปลโดย
ดุชนี บริพัตร ณ อัญญา, หม่อม. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2554). “ภาษาไทยในประชาคมโลก”. *โครงการภาษาไทยเข้มแข็ง (บก.3) เอกสารหลัง
การสัมมนานานาชาติการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. 4-5 มิถุนายน 2554
ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิไลลักษณ์ ตางาม; และคณะ. (2550). *รายงานผลการวิจัย รูปแบบการเรียนรู้ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2548). *ภาษาและความคิด เราคิดด้วยภาษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). *พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมพงศ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์. (2544). “การสอนภาษาไทยเบื้องต้นให้ชาวต่างชาติ”. *เอกสารเสนอที่ประชุม
ระดับภูมิภาค*. 20-21 กันยายน 2544 ณ โรงแรมฟอร์จูน. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- สิน พันธุ์พินิจ. (2547). *เทคนิคการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: วิทย์พัฒนา.
- สุระ ประธาน; และคณะ. (2549). *รายงานผลการวิจัย การศึกษาวิธีการเรียน (Learning Style) ของ
นิสิตคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ชั้นปีที่ 1 - 4*. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- สุภา ปานเจริญ. (2554). “วิสัยทัศน์ของผู้บริหารต่อการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
*โครงการภาษาไทยเข้มแข็ง (บก.3) เอกสารหลังการสัมมนานานาชาติการสอนภาษาไทยใน
ฐานะภาษาต่างประเทศ*. 4-5 มิถุนายน 2554 ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- แสงหล้า โปธา; และคณะ. (2548). *รายงานผลการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียน
สาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2553). *ไทย มาเลเซีย สิงคโปร์: รายงานการศึกษาดูงานโครงการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรผู้มืออาชีพด้านการพัฒนานโยบายและการวางแผนการศึกษา*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดีการพิมพ์.
- สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (2552). *ขั้นตอนการขออนุญาตจัดตั้งและเปิดกิจการโรงเรียนนานาชาติ (ฉบับปรับปรุง2551)*. สืบค้นเมื่อ 6 มกราคม 2556, จาก <http://www.opec.go.th/demo/UserFiles/File/setschool/setscoolnation.pdf>.
- สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (2555). *หลักสูตรวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทยสำหรับโรงเรียนนานาชาติ*. สืบค้นเมื่อ 6 มกราคม 2556, จาก <http://www.opec.go.th/demo/index.php?name=menu12&file=readmenu12&id=70>.
- หทัย ดาวสดี. (2554). การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์*. 3(3): 90 – 99.
- อรสา อาวีง. (2544). “การเรียนการสอนภาษาไทย ณ มหาวิทยาลัยไซนส์มาเลเซีย (University Sains Malaysia)”. *เอกสารเสนอที่ประชุมระดับภูมิภาค*. 20-21 กันยายน ณ โรงแรมฟอร์จูน กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- อัศรา บุญทิพย์. (ม.ป.ป.). *การสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาต่างประเทศ*. (เอกสารประกอบคำสอน). กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Brown, H. Douglas. (2000). *Principles of Language Learning and Teaching*. 4th ed. New York: Longman.
- Centre for Language Studies. (2012). *Thai Language Program*. Retrieved December 22, 2012, from <http://www.fas.nus.edu.sg/cls/docs/BROCHURES/THAI.pdf>.
- Cross, David. (1979). *Personalized Language Learning* presented at the first Pergamon Institute of English Seminar Oxford, England.
- Dohen, Andrew D.; & Weaver, Susan J. (1997). *Strategies-based Instruction for Second Language Learners* presented at RELC Seminar on Learners and Language Learning, Singapore, 21-23 April.
- Dunn, Rita; Dunn, Kenneth; & Perrin, Janet. (1994). *Teaching Young Children Through Their Individual Learning Styles*. Boston: Allyn and Bacon.

- Faculty of Arts and Social Sciences. (2013). *Faculty of Arts and Social Sciences Modular System for Cohort 2013*. Retrieved June 6, 2013, from <http://www.fas.nus.edu.sg/docs/pdf/undergrad/2013%20Cohort.pdf>.
- Grasha, A.; & Reichman, S. (1975). *Workshop handout on learning styles*. Ohio: Faculty of Research Center, University of Cincinnati.
- Grasha, Anthony F. (1995). *Practical Applications of Psychology*. 4th ed. New York: HarperCollins College Publisher.
- Leaver, Betty Lou; Ehrman, Madeline; & Shekhtman, Boris. (2005). *Achieving Success in Second Language Acquisition*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Logan, Gerald E. (1979). *Individualized Foreign Language Instruction: American Patterns for Accommodating Learners Differences in the Classroom* presented at the first Pergamon Institute of English Seminar Oxford, England.
- National University of Singapore. (2012). *Vision, Mission & Strategy*. Retrieved December 22, 2012, from <http://www.nus.edu.sg/about-nus/overview/vision-mission-strategy>
- Suthiwan, Titima. (2008). *Thai Language Program*. (Reprint documents). Singapore: Centre for Language Studies National University of Singapore.
- Tileston, Donna Walker. (2005). *10 Best Teaching Practices*. 2nd ed. California: Corwin Press.

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย

แบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย

Thai Language Learning Styles Questionnaire

คำชี้แจง

Explanation

1. แบบสอบถามฉบับนี้สำหรับนักศึกษาในโปรแกรมภาษาไทย ศูนย์ภาษา คณะอักษรศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์เท่านั้น

This questionnaire is meant only for students studying in the Thai Language Program, Centre for Language Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, National University of Singapore.

2. การตอบแบบสอบถามนี้เพื่อประโยชน์ในการศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์เท่านั้น การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ไม่มีผลต่อผลการเรียนในรายวิชาภาษาไทยใดๆ ทั้งสิ้น

Answering of this questionnaire is for the purpose of benefiting the learning styles of students studying Thai as a foreign language at National University of Singapore only. Answering this questionnaire will not have any effects on the results of any courses.

3. แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 10 หน้า แบ่งคำถามเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ระดับความรู้ภาษาไทย และข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และตอนที่ 2 ลีลาการเรียนรู้ภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

This questionnaire has 10 pages and is divided into 2 parts. Part 1 concerns the level of Thai language knowledge and the student's personal information. Part 2 concerns the learning styles of the students studying Thai as a foreign language.

4. ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลที่ท่านตอบในแบบสอบถามนี้เป็นความลับ และจะไม่นำข้อมูลส่วนตัวของท่านไปเผยแพร่

The information will be kept confidential and your identity will not be revealed.

ตอนที่ 1 ระดับความรู้ภาษาไทยและข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

Part 1: Level of Thai language knowledge and personal information

โปรดเลือกเพียงคำตอบเดียวในแต่ละข้อและใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน ( ) ตามความเป็นจริง และเขียนตอบในช่องว่าง

Please choose only one answer and mark the correct answer with a tick (✓)

1. เพศ (Gender)

( ) ชาย (Male)

( ) หญิง (Female)

2. อายุ (Age) _____ ปี (years)

3. ท่านกำลังเรียนอยู่คณะใด (Faculty)

4. ท่านกำลังเรียนภาษาไทยระดับใด (What level is your Thai?)

( ) Thai 1

( ) Thai 2

( ) Thai 3

( ) Thai 4

( ) Thai 5

( ) Thai 6

5. ท่านได้ผลการเรียนภาษาไทยในภาคการศึกษาที่ผ่านมา คือ _____

(What grades have you got from learning Thai for the past term?)

6. ท่านเรียนภาษาไทยเพราะเหตุใด _____

(Why did you choose to learn Thai?)

7. ระยะเวลาที่ท่านเรียนภาษาไทย (How long have you learned Thai?) _____

8. ภาษาที่ท่านใช้สื่อสารกับบุคคลในครอบครัว _____

What language do you use to communicate with your family?

ตอนที่ 2 ลีลาการเรียนรู้ภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

Part 2 Learning styles of students studying Thai as a foreign language

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องพฤติกรรมในการเรียนภาษาไทยของนักศึกษาตามความเป็นจริง ความหมายของคะแนนพฤติกรรมในการเรียนภาษาไทยมีดังนี้

Please mark the box of Learning Styles that you have used during your Thai classes according to the following:

5 = มากที่สุด, 4 = มาก, 3 = ปานกลาง, 2 = น้อย, 1 = น้อยที่สุด

5 = always, 4 = often, 3 = sometimes, 2 = rarely, 1 = never

ที่	ข้อความ	พฤติกรรมในการเรียน				
		5	4	3	2	1
1	ฉันใช้เวลาศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชาภาษาไทยด้วยตัวของตัวเอง I work on Thai class-related assignments by myself.					
2	ฉันคิดว่า การตั้งใจเรียนภาษาไทยเป็นเรื่องยาก I usually have a difficult time paying attention in Thai classes.					
3	ฉันจะเข้าใจในบทเรียนภาษาไทย เมื่อฉันได้ปรึกษากับเพื่อน I understand Thai content when I consult with my classmates.					
4	ฉันต้องการให้มีการบริหารจัดการสอนวิชาภาษาไทยดีกว่านี้ I wish my Thai courses were better organized.					
5	ฉันชอบให้เพื่อนร่วมชั้นรู้ว่า ฉันมีผลการเรียนภาษาไทยอยู่ในระดับดี I like other students to know when I have done a good job in Thai classes.					
6	ฉันพยายามมีส่วนร่วมในกิจกรรมให้มากที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้ I try to participate as much as I can in all aspects of my Thai classes.					
7	ฉันจะเลือกเรียนสิ่งที่สำคัญสำหรับฉัน ถึงแม้ว่าผู้สอนจะไม่เห็นด้วยว่าสิ่งนั้นสำคัญ I study what is important to me and not necessarily what the instructor says is important.					

ที่	ข้อความ	พฤติกรรมในการเรียน				
		5	4	3	2	1
8	ฉันรู้สึกว่าคุณจำเป็นต้องเรียนวิชาภาษาไทยมากกว่าที่ฉันต้องการจะเรียน I feel like I have to attend Thai classes rather than as if I want to attend.					
9	สิ่งสำคัญในการเรียนภาษาไทยของคุณคือ การได้เรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่น An important part of my Thai classes is learning to get along with other people.					
10	ฉันยอมรับในแบบแผนที่คุณสอนกำหนดไว้ในการเรียนวิชาภาษาไทย I accept the structure an instructor sets for a Thai course.					
11	ฉันต้องทำได้ดีกว่านักเรียนคนอื่นๆ ในวิชาภาษาไทย I have to do better than the other students in Thai classes.					
12	ฉันสามารถตั้งใจฟังการอภิปรายหรือการนำเสนอเรื่องอะไรก็ได้ในชั้นเรียนภาษาไทย I can pay attention to what is discussed or presented in Thai classes					
13	ฉันสามารถกำหนดได้เองว่าเนื้อหาตอนใดสำคัญในภาคการศึกษานี้ I can determine what is important content in a course.					
14	ถ้าฉันไม่เข้าใจในเนื้อหาวิชาภาษาไทย ฉันก็ไม่สนใจที่จะขวนขวาย If I do not understand Thai content, I forget about it.					
15	ฉันพยายามที่จะรู้จักตัวตนบุคลิกภาพของเพื่อนนักเรียนคนอื่น I try to get to know other students on a personal basis.					
16	ฉันต้องการให้ผู้สอนสอนชัดเจนดีกว่านี้ I need clear instructions to do well.					
17	ฉันต้องแข่งขันกับเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ผลการเรียนวิชาภาษาไทยในห้องเรียนดีขึ้น I have to compete with my classmates to do well in Thai classes.					

ที่	ข้อความ	พฤติกรรมในการเรียน				
		5	4	3	2	1
18	ฉันเรียนรู้วิชาภาษาไทยในชั้นเรียนมากกว่าเรียนด้วยตนเองที่บ้าน I get more out of going to Thai classes than studying at home.					
19	ฉันรู้สึกว่าคุณคิดเห็นของฉันเกี่ยวกับเนื้อหาภาษาไทยของฉันตรงกับข้อความในแบบเรียน I feel that my ideas about Thai content are often as good as those in the textbook.					
20	ฉันพยายามจะใช้เวลาเล็กน้อยเท่าที่เป็นไปได้ในการทบทวนวิชาภาษาไทยนอกชั้นเรียน I try to spend as little time as possible on a Thai course outside of class.					
21	ฉันตั้งใจศึกษาและอ่านหนังสือภาษาไทยเพื่อเตรียมตัวสอบร่วมกับเพื่อน I tend to study Thai materials for tests with other students.					
22	ฉันทำงานที่ได้รับมอบหมายตามวิธีที่ผู้สอนแนะนำให้ทำ I do my assignments exactly the way my instructors say to do them.					
23	ฉันต้องแข่งขันกับเพื่อนร่วมชั้นเพื่อให้ความคิดเห็นของฉันได้รับการยอมรับ I have to compete with other classmates to get my ideas across.					
24	ฉันมีความกระตือรือร้นในการเรียนเนื้อหาในรายวิชาภาษาไทย I am eager to learn about areas covered in a Thai course.					
25	ฉันศึกษาแบบเรียนภาษาไทยก่อนฟังผู้สอนอธิบายในชั้นเรียน I study Thai textbook before the teacher explains the content in class.					
26	ฉันชอบที่ผู้สอนงดชั้นเรียนวิชาภาษาไทย หรือไม่สามาถมาสอนได้ I like it when Thai class is cancelled.					

ที่	ข้อความ	พฤติกรรมในการเรียน				
		5	4	3	2	1
27	ฉันไม่ชอบทำงานวิชาภาษาไทยที่ได้รับมอบหมายให้ทำเพียงคนเดียว I do not like working on single-person Thai homework assignments.					
28	ฉันตั้งใจจะถามผู้สอนเกี่ยวกับงานที่มอบหมายให้ชัดเจนก่อนที่จะลงมือทำ I tend to ask the teacher about assigned work before starting on them.					
29	ฉันไม่ชอบให้เพื่อนยืมสมุดหรือสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับกาเรียนหรือแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนของฉันก่อนมีการสอบ I don't like to let my friends borrow my notebook or learning materials or exchange knowledge with my friends before exams.					
30	ฉันชอบกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยในห้องเรียน I like learning activities in Thai class.					
31	ฉันชอบที่จะศึกษาหรือทำรายงานในวิชาภาษาไทยด้วยตนเอง I prefer to study or do assignments by myself.					
32	ฉันเบื่อหน่ายกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน I am bored of the Thai class activities.					
33	ฉันรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นๆ เมื่อมีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับภาษาไทยที่ต้องทำงานพิจารณาร่วมกัน I listen to the opinions of others when there is a problem concerning the Thai language that we need to work on together.					
34	ฉันไม่สนใจเนื้อหาหรือประเด็นที่ครูไม่ได้กล่าวถึงหรือไม่มีในชั้นเรียน I am not interested in content or objectives that the teacher does not mention in class.					

ที่	ข้อความ	พฤติกรรมในการเรียน				
		5	4	3	2	1
35	ฉันพอใจที่ได้คะแนนวิชาภาษาไทยดีกว่าเพื่อน I am satisfied that I get higher scores in class than my friends.					
36	ฉันจะทำงานวิชาภาษาไทยที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนที่จะทำสิ่ง อื่นๆ ที่ฉันสนใจ I work on my Thai class assignments before working on other interests.					
37	ฉันทำงานวิชาภาษาไทยที่ได้รับมอบหมายด้วยวิธีของตนเอง โดยไม่ คำนึงว่าเพื่อน ๆ จะทำอย่างไร I work on my assignments my own way, without considering what others are doing.					
38	ฉันมาเรียนวิชาภาษาไทยเพียงเพื่อให้สอบผ่านหรือจบตามหลักสูตร เท่านั้น I only learn Thai to pass my exams or graduate according to the learning plan.					
39	ฉันชอบพูดคุยกับเพื่อนนอกชั้นเรียนเกี่ยวกับความคิดและประเด็น ปัญหาในวิชาภาษาไทยที่ได้อภิปรายแล้วในชั้นเรียน I like to discuss about the topics learned or debated in class.					
40	ฉันคิดว่าถาการอภิปรายมากเกินไปในชั้นเรียนภาษาไทยทำให้ยาก มากขึ้นในการที่จะเข้าใจ I think that too many debates during class make the class harder to understand.					
41	ฉันคิดว่าการมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญที่จะสามารถเรียน ภาษาไทยได้ดีขึ้น I think that clear objectives are important to being able to learn Thai well.					

ที่	ข้อความ	พฤติกรรมในการเรียน				
		5	4	3	2	1
42	ฉันคิดว่า ฉันจะเกิดการเรียนรู้ภาษาไทยดีขึ้นหากได้เรียนร่วมกับเพื่อนในห้องเรียน I think that I learn better in classes with friends.					
43	ฉันไม่ชอบให้ผู้สอนกำหนดว่าจะต้องเรียนหัวข้อใดในชั้นเรียนภาษาไทย I do not like having to learn according to assigned topics in Thai class.					
44	ฉันพยายามเลี่ยงหลีกเลี่ยงในการตอบคำถาม ด้วยการหลบตาผู้สอน I try to avoid being chosen to answer questions by avoiding making eye contact with the teacher.					
45	ฉันคิดว่าความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้ I think that a good relationship between the student and teacher is important and helps the student be able to express their opinion about learning.					
46	ฉันชอบเรียนภาษาไทยเมื่อผู้สอนจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ I like learning Thai language under a well-structured learning plan.					
47	ฉันชอบที่จะรู้คะแนนของเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกันว่าอยู่ในระดับใด I like knowing the scores of my classmates.					
48	ฉันเต็มใจทำงานเกี่ยวกับวิชาภาษาไทยที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน ถึงแม้ว่างานนั้นจะน่าสนใจหรือไม่ก็ตาม I am willing to work on Thai assignments whether or not I find them interesting.					

ที่	ข้อความ	พฤติกรรมในการเรียน				
		5	4	3	2	1
49	ฉันชอบจะค้นคว้าเพิ่มเติมในประเด็นภาษาไทยที่ฉันสนใจ I like to find out more about Thai topics that I find interesting.					
50	ฉันไม่สนใจที่จะเรียนรู้กิจกรรมต่าง ๆ จากชั้นเรียนเกี่ยวกับ ภาษาไทย I am not interested in the activities concerned with Thai class.					
51	ฉันชอบเวลาที่ผู้สอนให้โอกาสอภิปรายหรือโต้แย้งเกี่ยวกับหัวข้อที่ ครอบคลุมวิชาภาษาไทยในห้องเรียน I like when the teacher allows us to debate or discuss the topics covered in Thai class.					
52	ฉันคิดว่าการเรียนจากแผนการเรียนการสอนและฟังการบรรยายของ ครูผู้สอนเป็นการเพียงพอแล้ว I think learning from the learning plan and listening to the teacher's explanations is enough.					
53	ฉันพยายามจะทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จหรือเร็วกว่าเพื่อน ร่วมชั้น I try to finish my assignments before my classmates.					
54	ฉันชอบที่นั่งในชั้นเรียนที่ฉันสามารถได้ยินเสียงผู้สอนและเห็น ข้อความบนกระดานได้ชัดเจน I like sitting in places where I can clearly see the board and hear the teacher.					
55	ฉันสามารถคิดเองว่า ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนอย่างไร I can think for myself about the management techniques of the teacher.					
56	ฉันไม่ชอบทำแบบฝึกหัดที่มีจำนวนมากหรือยาก ฉันมักเลือกทำ แบบฝึกหัดที่ง่ายเท่านั้น I don't like working on exercises that are long or difficult; I prefer to work on the easier ones.					

ที่	ข้อความ	พฤติกรรมในการเรียน				
		5	4	3	2	1
57	ฉันคิดว่าการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย เกิดจากการปรึกษาหารือ ร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน I think that learning in Thai class also comes from discussions with classmates and teachers.					
58	ฉันสามารถเรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาภาษาไทยที่ยากและสำคัญได้ โดยการทำตามคำแนะนำของผู้สอน I can learn from and understand difficult and important learning materials with the help of the teacher.					
59	ฉันรู้สึกตื่นเต้น เมื่อได้ร่วมกิจกรรมในห้องเรียนที่มีการแข่งขัน ระหว่างกลุ่มหรือระหว่างบุคคล I feel excited when participating in class activities that involve competition between groups or individuals.					
60	เมื่อผู้สอนมอบหมายงานในวิชาภาษาไทย ฉันจะทำงานทันที When I am assigned a Thai task, I work on it immediately.					

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์บุคลากรเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย

แบบสัมภาษณ์ลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย

Thai Language Learning Styles Interview Guideline

ข้อคำถาม

Question

1. ท่านชอบเรียนทักษะใดมากที่สุด ใน 4 ทักษะคือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียน
Which skill do you prefer: listening skill, speaking skill, reading skill or writing skill?
2. ท่านทบทวนเนื้อหาวิชาภาษาไทยนอกห้องเรียนอย่างไร
How do you review Thai language contents outside of class?
3. ท่านฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยอย่างไร
How do you practise Thai language usage?
4. กิจกรรมในชั้นเรียนที่ท่านชอบคืออะไร
What is your favourite class activity?
5. ท่านชอบทำงานตามลำพังหรือทำงานกับเพื่อน
Do you prefer doing assignments by yourselves or with your classmates?
6. หากท่านมีข้อสงสัยระหว่างเรียน ท่านจะถามผู้สอนหรือไม่
If you have a question while you are studying in Thai class, will you ask a teacher?
7. ท่านชอบการจัดงานทางวัฒนธรรมของโปรแกรมภาษาไทยหรือไม่ เพราะเหตุ
Do you like Thai culture event conducted by Thai Language Program? And why?
8. ท่านคิดว่ากิจกรรมในห้องเรียนที่ควรจะมีการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขคือกิจกรรมใด พร้อมทั้ง
ข้อเสนอแนะ
Do you think which class activity should be adjusted? Please give advice.

ภาคผนวก ค

ตารางค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ตารางผลคะแนนแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้

ตาราง 11 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย

ข้อคำถาม ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
2	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
3	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
4	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
5	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
6	+1	0	+1	2	0.66	คัดเลือกไว้
7	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
8	+1	0	+1	2	0.66	คัดเลือกไว้
9	+1	0	+1	2	0.66	คัดเลือกไว้
10	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
11	+1	+1	0	2	0.66	คัดเลือกไว้
12	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
13	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
14	+1	0	+1	2	0.66	คัดเลือกไว้
15	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
16	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
17	+1	+1	0	2	0.66	คัดเลือกไว้
18	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
19	+1	0	+1	2	0.66	คัดเลือกไว้
20	+1	0	+1	2	0.66	คัดเลือกไว้

ตาราง 11 (ต่อ)

ข้อคำถาม ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
21	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
22	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
23	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
24	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
25	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
26	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
27	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
28	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
29	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
30	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
31	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
32	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
33	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
34	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
35	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
36	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
37	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
38	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
39	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
40	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้

ตาราง 11 (ต่อ)

ข้อคำถาม ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
41	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
42	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
43	+1	0	+1	2	0.66	คัดเลือกไว้
44	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
45	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
46	+1	0	+1	2	0.66	คัดเลือกไว้
47	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
48	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
49	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
50	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
51	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
52	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
53	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
54	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
55	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
56	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
57	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
58	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
59	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้
60	+1	+1	+1	3	1	คัดเลือกไว้

ตาราง 12 ผลคะแนนแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 1

นักศึกษาคนที่	ลีลาการ เรียนรู้ 1	ลีลาการ เรียนรู้ 2	ลีลาการ เรียนรู้ 3	ลีลาการ เรียนรู้ 4	ลีลาการ เรียนรู้ 5	ลีลาการ เรียนรู้ 6
1	3.9	2.5	3.8	3.7	3.1	3.9
2	3.6	2.8	3.3	3.2	1.7	3.9
3	3.1	1.9	3.2	3.3	2.7	3.9
4	2.7	2.4	3.7	3	2.3	3.6
5	3.8	1.6	4.5	3.7	3.4	4.7
6	3	1.2	3.6	3.3	3.4	4.4
7	3.1	1.7	4.4	3.3	2.7	4.2
8	2.7	2.7	3.6	3.5	2.4	3.6
9	3.4	2.4	4	3.8	4.2	4.4
10	3.4	3.1	3.5	3	2.1	4.1
11	2.9	2.3	4	3.5	2.3	3.8
12	3.2	3.5	4	3.7	2.4	3
13	3.4	1.6	4.2	2.2	2.8	4.3
14	2.7	2.2	3.4	2.9	2.3	3.5
15	3	2.4	3.3	3.2	3.1	4.3
16	2	2.2	3.2	3.2	1.8	4
17	3.1	2.2	2.7	3.2	2.7	3.5
18	3.8	1.6	4.2	3.9	2.3	4.4
19	3.5	2.7	3.6	3.2	3.5	4.1
20	3.2	2.4	3.5	2.8	2.2	4
21	3.7	2	3.5	3.5	3.9	4.2
22	3.3	2.7	3.6	3.3	3.2	3.8
23	3.5	1.5	4.1	3	2.2	4.4
24	2.8	3	3.1	2.6	2.1	3.2
25	2.9	3	3.2	3.7	1.9	3.8
26	2.6	2.9	3.4	3.5	1.9	3.7

ตาราง 12 (ต่อ)

นักศึกษาคนที่	ผลการ เรียนรู้ 1	ผลการ เรียนรู้ 2	ผลการ เรียนรู้ 3	ผลการ เรียนรู้ 4	ผลการ เรียนรู้ 5	ผลการ เรียนรู้ 6
27	3	2.1	3.2	3.3	2.6	3.5
28	3.1	1.8	3.9	3	3	4.1
29	2.7	2.5	3.2	3.2	2.7	3.1
30	3.4	2.4	3	3.2	2.6	3.9
31	3.3	2	3.4	2.7	3.1	3.8
32	3.1	2	3	3.1	1.5	4.1
33	2.6	1.3	3.5	3.6	2.4	4.4
34	3	1.6	2.4	3	1.6	4.1
35	3.5	2.8	3.1	3.2	3.4	3.4
36	3.3	2.3	3.6	3	3.1	4.1
37	3.1	2.9	3.1	3	3.1	3.5
38	2.4	3.3	3.5	2.8	2.3	3.1
39	3.6	1.7	3.9	3.3	3.2	4.8
40	3.2	2.2	3.5	3.2	2.5	3.6
41	3.1	2.5	3.2	3.2	2.7	3.6
42	2.8	2.2	3.4	3.4	3	4
43	2.7	1.4	3.2	2.8	1.7	4.4
44	3.1	2.5	3.7	2.7	2.6	3.8
45	2.9	2.3	3.4	2.9	2.9	4
46	2.6	3.9	3.1	3.3	2.7	3.5
47	2.7	2.3	2.9	2.7	2.6	3.1
48	3.1	2.5	3.2	2.9	2.8	3.9

ตาราง 13 ผลคะแนนแบบสอบถามลีลาการเขียนรู้ในวิชาภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 2

นักศึกษาคคนที่	ลีลาการ เรียนรู้ 1	ลีลาการ เรียนรู้ 2	ลีลาการ เรียนรู้ 3	ลีลาการ เรียนรู้ 4	ลีลาการ เรียนรู้ 5	ลีลาการ เรียนรู้ 6
1	3.6	1.2	3.8	2.8	3	4.4
2	3.3	2	3.9	2.6	1.7	3.6
3	3.2	2.2	3.9	2.9	3	3.9
4	3.6	2.3	3.5	2.5	2.1	3.2
5	3.1	1.8	3.7	3.1	1.7	3.9
6	3.2	1.6	4.1	2.7	2.8	4
7	3.7	1.4	4.6	2.7	2.2	4.5
8	2.6	1.4	4.1	3.1	2.7	4.1
9	3.5	1.6	4.1	3	2.4	4.7
10	2.9	1.8	3.9	2.8	2.4	3.9
11	3.4	1.9	3.1	2.8	2.4	3.8
12	3.1	2.1	3.4	2.8	2.4	4
13	3.2	1.1	4.3	2.3	2.3	4.7
14	2.8	1.7	3.9	3.7	2.9	3.8
15	2.5	2.5	3.7	2.6	1.8	3.7
16	2.8	2.9	3.4	3.3	3.1	3.6
17	3	2.2	4	2.8	1.9	3.8
18	2.5	2.9	3.1	3	2.1	3
19	3.6	1.9	3.3	3.1	3	4.5
20	3	1.7	3.8	3.1	2.8	4.2
21	3.2	1.5	4.4	3.2	2.7	4.6

ตาราง 14 ผลคะแนนแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้อินวิชาภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 3

นักศึกษาคคนที่	ลีลาการเรียนรู้อินวิชา 1	ลีลาการเรียนรู้อินวิชา 2	ลีลาการเรียนรู้อินวิชา 3	ลีลาการเรียนรู้อินวิชา 4	ลีลาการเรียนรู้อินวิชา 5	ลีลาการเรียนรู้อินวิชา 6
1	3.2	1.7	4.1	3.4	2.6	4.6
2	3.1	2.8	3.1	3.5	2.7	3.6
3	3.2	2	3.5	2.9	1.8	3.8
4	3.2	2.3	3.6	2.9	3.2	4
5	3.3	2.6	3.6	3.3	2.9	3.5
6	4.1	1	3.6	3.4	3.7	4.5
7	3	2.1	3.4	3.1	1.6	4
8	3.8	2.3	3.4	3.2	1.9	4
9	3.1	2.2	3.4	3	2.6	3.5
10	3.1	2.5	3.4	2.1	2.8	2.5
11	3.7	2	3.7	3.2	2.5	3.7

ตาราง 15 ผลคะแนนแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 4

นักศึกษาคคนที่	ลีลาการ เรียนรู้ 1	ลีลาการ เรียนรู้ 2	ลีลาการ เรียนรู้ 3	ลีลาการ เรียนรู้ 4	ลีลาการ เรียนรู้ 5	ลีลาการ เรียนรู้ 6
1	3	1.5	3.9	2.8	2.5	4.7
2	2.9	1.6	3.9	3.5	2.2	4.5
3	2.4	1.7	4.2	2.8	1.9	3.7
4	2.8	2	4.8	3	2.7	4.3
5	3.2	2.5	4	2.8	2.1	4.5
6	3	1.8	3.1	3	2.3	4.3
7	3.6	2	3.8	2.6	2.3	3.7
8	3.3	2.4	3.9	3.2	2.6	3.8
9	3.3	1.9	3.7	3.5	2.3	4.1
10	3.4	2.6	4.2	3.3	1.5	3.8
11	3.4	2.3	1.9	3	2.6	3.1
12	3.5	3	3.8	3.4	3.1	3.4

ตาราง 16 ผลคะแนนแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 5

นักศึกษาคนที่	ลีลาการ เรียนรู้ 1	ลีลาการ เรียนรู้ 2	ลีลาการ เรียนรู้ 3	ลีลาการ เรียนรู้ 4	ลีลาการ เรียนรู้ 5	ลีลาการ เรียนรู้ 6
1	3.4	2.6	4.4	3.5	2.8	3.5
2	3.3	2.1	3.5	2.9	2.2	4.2

ตาราง 17 ผลคะแนนแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทยของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย 6

นักศึกษาคนที่	ลีลาการ เรียนรู้ 1	ลีลาการ เรียนรู้ 2	ลีลาการ เรียนรู้ 3	ลีลาการ เรียนรู้ 4	ลีลาการ เรียนรู้ 5	ลีลาการ เรียนรู้ 6
1	3.5	1.7	4	2.9	2.3	4.4
2	3.2	2.7	3.1	3	2.2	3.5
3	3.2	1.6	4.2	2.7	2.2	4.5
4	2.6	2.5	4.2	3.1	1.7	3.2
5	3	2.8	3.7	3.1	2.7	3.2

ภาคผนวก ง
หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ   บัณฑิตวิทยาลัย   มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ   โทร. 15664

ที่   ศธ 0519.12/1847   วันที่   /0   เมษายน 2556

เรื่อง   ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน   ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธีระชน พลโยธา

                  เนื่องด้วย นางสาวสิตานันท์ ศรีวรรณะ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง "การศึกษา
ลีลาการเรียนรู้นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์"
โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์ภรณ์ บุญประเสริฐ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้
บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์

                  จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวสิตานันท์ ศรีวรรณะ
และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

วิวุฒน์   ครู ไพจิตร

(อาจารย์ ดร.วิวุฒน์ อยู่ในคิล)

ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายประกันคุณภาพ บัณฑิตวิทยาลัย
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-430-4417

ที่ ศธ 0519.12/1848

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

10 เมษายน 2556

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ ดร.ประโชค ชัยสุวรรณ

เนื่องด้วย นางสาวลิตานันท์ ศรีวรรณะ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษา
ลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์”
โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์ภรณ์ บุญประเสริฐ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้
บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวลิตานันท์ ศรีวรรณะ
และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

อมฤตอมย์ ทรัพย์ไพศาล

(อาจารย์ ดร.วิยาทนต์ อยู่ในศิล)

ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายประกันคุณภาพ บัณฑิตวิทยาลัย

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-430-4417

ที่ ศธ 0519.12/1981

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

24 เมษายน 2556

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ชลอ รอดลอย

เนื่องด้วย นางสาวลิตานันท์ ศรีวรรณะ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษา
ลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์”
โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพากรณ์ บุญประเสริฐ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้
บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวลิตานันท์ ศรีวรรณะ
และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันตวิวัฒน์กุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-430-4417

ที่ ศธ 0519.12/1849

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

10 เมษายน 2556

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าโปรแกรมภาษาไทย ศูนย์ภาษาคณะอักษรศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

เนื่องด้วย นางสาวลิตานันท์ ศรีวรรณะ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพารณ์ บุญประเสริฐ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่เพื่อใช้แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ กับนักศึกษาระดับภาษาไทย 1 - ภาษาไทย 6 จำนวน 120 คน ในระหว่างเดือนเมษายน 2556

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ นางสาวลิตานันท์ ศรีวรรณะ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

วิมล วัฒน วิทยุไพศาล

(อาจารย์ ดร.วิมล วิทยุไพศาล)

ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายประกันคุณภาพ บัณฑิตวิทยาลัย

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-430-4417

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวสิตานันท์ ศรีวรรณะ
วันเดือนปีเกิด	24 สิงหาคม 2528
สถานที่เกิด	จังหวัดแพร่
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	678/178 หมู่บ้านดิเอ็กซ์คลูซีฟ ซอยพัฒนาการ 44 ถนนพัฒนาการ แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูสอนภาษาไทย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนนานาชาติดิเออร์ลีเลิร์นนิ่งเซ็นเตอร์
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2549	ครุศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับ 2 (วิชาเอกภาษาฝรั่งเศสและ คอมพิวเตอร์การศึกษา) จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ.2556	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ